

**PREBUJENJE
SE ZAČNE
PRI MENI ...**

Ljudmila Plett

Naslov izvirnika: Пробуждение начинается с меня

Avtor: Людмила Плетт

Prevod: Zdravko Zupšek, Marjan Šavli, Barbara Hojkar Šavli

Priprava besedila: Marjan Šavli, marjan.savli@gmail.com

Fotografija na naslovnici: Heinrich Plett

Založnik: Marjan Šavli in Barbara Hojkar Šavli, Mestni trg 11, Škofja Loka
Škofja Loka, 2026, elektronska izdaja

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici
v Ljubljani

[COBISS.SI-ID 00000](#)

ISBN 000-000-00000-0-0 (samozal. M. Šavli, ePUB)

ISBN 000-000-00000-0-0 (samozal. M. Šavli, PDF)

BREZPLAČEN IZVOD – NI ZA PRODAJO

Svetopisemsko besedilo je vzeto iz Svetega pisma kralja Jakoba (SloKJV), slokvj.si

Knjiga je objavljena na spletni strani: slokvj.si/knjige/

Misijonska postaja KwaSizabantu <https://www.ksb.org.za/>

Spletna stran misije ›Žive vode‹ <https://wasserdeslebens.org/>

Ljudmila Plett

**PREBUJENJE
SE ZAČNE
PRI MENI ...**

Deveta izdaja

Založba:
Misija ›Žive vode‹
Wasser des Lebens e. V.
73527 Schwäbisch Gmünd
Nemčija

Ljudmila Plett

›Prebujenje se začne pri meni ...‹

Ob tej priložnosti bi rada izrazila globoko in iskreno zahvalo ter hvaležnost mojemu dragemu možu Heinrichu, prijateljem in znancem ter vsem tistim, ki so mi na tak ali drugačen način nudili neprecenljivo pomoč pri delu na tej knjigi.

L. Plett

Vsi odlomki iz Stare in Nove zaveze so vzeti iz SloKJV.

Copyright by Ljudmila Plett
Vse pravice pridržane in pripadajo avtorici.

Deveta izdaja, leto 2025

Kazalo

PREDGOVOR.....	6
UVOD.....	8
I. poglavje Otroštvo in prvo iskreno spreobrnjenje	12
II. poglavje Klic k služenju in cena za neposlušnost	19
III. poglavje Dvanajst let ›hoje po puščavi‹	26
IV. poglavje Beseda oživi	44
V. poglavje Prebujenje se prične pri meni	70
VI. poglavje Iz teme v svetlobo	91
VII. poglavje Sovražniki prebujenja	118
VIII. poglavje Bog je ogenj, ki požira	132
IX. poglavje Preizkusite se in se preverite	143
X. poglavje Vstani in priznaj svoje grehe!	157
XI. poglavje Kaj me je Bog naučil preko Zulujev	170
XII. poglavje Kako postati uporabna posoda	194
XIII. poglavje Pot, ki je sveta pot	206
XIV. poglavje Veliko se začne z majhnim	227
XV. poglavje Kraj, kjer pomagajo ljudem	248
Ostale knjige.....	266

PREDGOVOR

Dragi prijatelj! Ta knjiga je osebna pripoved Erla Stegena, južnoafriškega evangelista in misijonarja, po katerem je Bog obudil veliko duhovno prebujenje (izlitje Svetega Duha) med krutim in bojevitim plemenom Zulu. To pleme, ki šteje približno sedem milijonov ljudi, je največje in najbolj civilizirano črnsko pleme v Južnoafriški republiki.

Ob koncu leta 1966 se je to prebujenje začelo in razplamtelo ter ne zajame samo preostalih narodov (plemen), ki naseljujejo to državo, ampak tudi narode sosednjih afriških držav ter mnoge ljudi v različnih državah zahodne Evrope in v drugih delih sveta. Knjiga temelji na več kot dvajsetih originalnih magnetofonskih posnetkih pridig Erla Stegena v nemščini, ki so nastali med bogoslužji v različnih mestih Zahodne Nemčije in na misijonski postaji KwaSizabantu, ki je središče prebujenja.

Idejo o nastanku te knjige mi je položil na srce sam Gospod ob mojem obisku te misijonske postaje od konca leta 1986 do začetka leta 1987, torej le dvajset let po začetku prebujenja (izlitja Svetega Duha). V meni je vedno znova zazvenel Božji glas, ki se mu je bilo nemogoče upreti, in me nagovarjal, naj se lotim tega dela. Kar sem osebno morala slišati, videti in doživeti v tem kraju duhovnega prebujenja, je dobesedno preobrnilo vse v moji duši ter me prisililo, da sem o marsičem razmišljala in marsikaj premislila; zahvaljujem se Bogu za vse, kar je naredil zame. Prosim Gospoda, da bi to, kar je pustilo neizbrisen pečat v mojem srcu, lahko služilo kot blagoslov še mnogim.

Med prevajanjem in sestavljanjem knjige sem se srečala z mnogimi težavami, ki so izhajale iz zapletenosti prenosa živega ustnega jezika pridige v pripovedni slog doslednega literarnega pripovedovanja. Poleg tega se oblika izrazov v nemščini in v ruskem jeziku med seboj pogosto močno razlikuje, kar je povzročilo težave pri natančnem prenosu pridigarjevih misli pri njihovem prevajanju. Upam, da bo bralec, ko bo med branjem naletel na morebitne slogovne napake ali netočnosti, pokazal razumevanje pri tem in se osredotočil ne toliko na obliko kot na vsebino napisanega.

Ljudmila Plett

Uvodna molitev

O Gospod! Gospod nad gospodi! Ti, ki si premagal temo in pekel, greh in vse zle duhove! Ti, ki si vstal od mrtvih in ki ti je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji! Molimo k tebi, naš Gospod in naš Bog! Bodi z nami in v naši sredi! Vodo si spremenil v vino. Preobrazi tudi te ure in ta kraj, da postanejo blagoslovljene ure in blagoslovljeni kraji za Tvojo slavo!

›Razen če pšenično zrno
ne pade na tla in ne umre,
ostaja sámo; toda če umre,
obrodi mnogo sadu.<

Jn 12,24

UVOD

Ko začnem svojo zgodbo,¹ se želim najprej vrniti daleč nazaj v prejšnje stoletje. V letih 1840–1850 je v severnem delu Nemčije, v mestu Hermannsburg, živel luteranski pridigar po imenu Louis Harms.

Med njegovim pridiganjem je Gospod izlil Svetega Duha v bližini Luneburške nižine. V cerkev je prihajalo vedno več ljudi, dokler ni bilo več dovolj prostora za vse. Takrat eno bogoslužje na dan ni bilo dovolj, zato je Louis Harms popoldne moral opraviti še eno bogoslužje. Toda tudi to ni bilo dovolj, tako velika je bila žeja po poslušanju Božje besede. Potem je začel opravljati po tri bogoslužja na dan. Ljudje so hodili peš na desetine kilometrov, da so prišli na nedeljsko bogoslužje.

Takrat je prebivalstvo mesta Hermannsburg živelo precej revno. Kmečki otroci so živeli nečisto življenje. Veliko so pili in živeli v grehu, toda ko je ta pastor pridigal, so se mladi začeli kesati. Prenehali so piti in nečistovati, prenehali so goljufati in varati. Nekega dne, ko so prišli k Louisu Harmsu, so mu rekli: »Poslušaj, pastor! Mi bi želeli pridigati evangelij poganom. Tudi oni bi morali slišati to, kar slišimo mi.« Potem ko jih je poslušal, se je Louis Harms strinjal. Vendar se je takoj pojavilo vprašanje njihove duhovne izobrazbe. Po razpravi je bilo sklenjeno, da jih pošljejo na študij na univerzo v Hamburgu. Dva tedna kasneje so se od tam

1 Erlo Stegen.

vrnili razočarani in potrti. Izkazalo se je, da so se profesorjem zdeli preveč neumni, da bi pridobili izobrazbo, ki je potrebna za pridigarja.

Kljub temu se mladi niso želeli sprijazniti s to situacijo, zato jih je Louis Harms poslal na drugo univerzo, v mesto Bremen. Vendar se jim je tudi v Bremnu ponovila ista zgodba in so se bili prisiljeni vrniti domov. Toda niti drugi neuspeh ni mogel ugasniti njihove želje, da bi postali misijonarji. Zato Louis Harms ni imel druge izbire, kot da odpre lastno šolo, da bi te mlade usposobil za misijonarsko služenje.

Ko je bil prvi problem rešen, se je pojavil naslednji – kako lahko zdaj ti evangelisti pridejo v Afriko? Velika želja Louisa Harmsa je bila, da gredo v vzhodno Afriko, v Etiopijo, k plemenu Galla – pogumnemu, prevladujočemu plemenu, ki je svoje življenje preživljalo v bitkah in vojnah. Prepričan je bil, da bo to ljudstvo, če se bo pokesalo, poneslo evangelij po vsej Afriki. Končno je bilo odločeno, da zgradijo ladjo. To je bila stvar vere, saj njihova cerkev sama po sebi ni bila bogata. Vendar so zaupali v Boga in ga v molitvi prosili, naj jim podeli vse, kar potrebujejo za gradnjo ladje.

Kmalu za tem se je v Hamburgu našel lastnik podjetja, ki jim je obljubil, da jim bo v ta namen podaril železo in še nekaj drugih materialov. Drugi lastnik jim je dal potreben les, tako da so lahko zgradili majhno ladjo, ki so jo poimenovali ›Kandáke.²

Leta 1854 je Louis Harms, ko je poslal prve misijonarje v Afriko, vsakemu od njih ob slovesu rekel: »Ne bi vas rad več videl tukaj. Ločimo se, dokler se nekega dne ne srečamo v nebesih!« Tako se ti misijonarji niso nikoli vrnili v svojo domovino; umrli so daleč od nje, v poganskih deželah. Njihovo življenje med napol divjimi črnimi plemeni seveda ni bilo lahko, vendar so ga žrtvovali za evangelij.

2 Kandáke je ime etiopske kraljice – Apd 8,27.

Po izplutju iz Nemčije se je ladja usmerila proti vzhodni Afriki. Ko pa so se približevali cilju in se ustavili blizu mesta Mombasa, se je izkazalo, da so jim vsa vrata v Etiopijo zaprta. Razočarani, potrti in zlomljeni so bili prisiljeni vrniti se nazaj. Lahko si predstavljamo, kakšna čustva so jih ob tem prevzela.

Na poti nazaj je njihova ladja pristala v pristanišču mesta Durban v Južni Afriki. V roke so vzeli trobente³ in začeli igrati nanje, stoječ na krovu ladje. Takrat je bil v Durbanu misijonar po imenu Merensky, ki je istega leta prispel v to provinco Natal iz berlinske misije. Ko je zaslišal zvoke trobent, je takoj ugotovil, da gre za Nemce. Ko je stopil na ladjo, se je srečal z misijonarji iz Hermannsburga, ki so mu povedali svojo žalostno zgodbo. Ko je izvedel, da v Etiopiji niso dobili dovoljenja za misijonsko delo, jih je Merensky začel tolažiti in spodbujati: »Ostanite tukaj, med plemenom Zulu!« Niso nič manj močni in bojeviti ljudje od plemena Galla. Prinašajte jim evangelij, saj tudi oni ne vedo ničesar o Gospodu!

Po njegovem nasvetu so se misijonarji odločili ostati v Južni Afriki in od takrat so ljudje nemškega porekla dobro znani temnopoltemu plemenu Zulu. Tako se je tam prvič začelo misijonsko delo. Več kot deset let je minilo po tem dogodku, preden so naši prvi predniki iz rodu Stegenov prav tako vpluli v pristanišče Durban na isti ladji »Kandáke«, da bi se za stalno naselili v Južni Afriki. Sem niso prišli kot misijonarji, ampak kot kmetje, ki naj bi s svojim kmečkim delom pomagali misijonarjem pri njihovem delu.

Tako je v provinci Natal nastalo več skupnosti belcev, med katerimi so mnogi govorili nemško. Začela se je gradnja nemških cerkva in nemških šol. Ljudje so se začeli naseljevati v novi deželi, a na žalost se pogosto zgodi, da človek izgubi prvo ljubezen do Boga. Toda Gospodova pota so skrivnostna in Božji načrt se uresniči ob pravem času. Nemški misijonarji so verjeli, da bo po prvem neuspehu šlo vse narobe in ne po pričakovanjih. Takrat niso

3 Trobente – pihala.

mogli predvideti, da bo Gospod ravnal drugače. Zaprl jim je pot v Etiopijo, hkrati pa jim je odprl vrata v Južno Afriko. Navsezadnje so vsi ključi pri Gospodu!

Kako pogosto smo prepričani, da v našem življenju vse poteka narobe, ne tako, kot bi moralo biti in kot bi si želeli. Zavest o tem nas obremenjuje in mi, ko smo padli, duhovno ležimo na tleh v malodušju in obupu, misleč, da je zdaj vse izgubljeno, vse je šlo po zlu in v nasprotju s plani in pričakovanji, ne vemo pa, da je to, kar se nam dogaja, le začetek Božje previdnosti. To je začetek, a ne tak, kot smo si ga predstavljali, ampak tak, kot ga je ustvaril sam Bog, po svoji volji in po svoji presoji. In blagor človeku, ki se poniža pred Bogom in je pripravljen izpolnjevati Njegovo voljo.

I. poglavje

Otroštvo in prvo iskreno spreobrnjenje

Dejstvo, da smo se znašli v Južni Afriki, je tako kot vsa južnoafriška misijonarska zgodovina – tudi Božji čudež. Naši predniki, ki so leta 1869 prišli v Južno Afriko, so bili naši prapradedje in praprababice po materini strani. Po očetovi strani so naši predniki sem prišli kasneje – v letih 1881–1883. V vseh naših južnoafriških rodovih še nikoli ni bilo pridigarja.

Na začetku tega stoletja je bila prekinjena vsaka komunikacija med našimi predniki in vsemi sorodniki, ki so ostali v Evropi, in od takrat o njih ne vemo ničesar.

Nekateri iz naše krvne linije v Južni Afriki so se sčasoma ločili od cerkve, vendar je hiša našega očeta ostala strogo krščanski dom. Nas otroke so učili, naj gremo vsako nedeljo v cerkev, kar nam ni bilo preveč všeč; zato sem se že kot otrok odločil, da bom, ko bom odrasel, bom vse to odvrigel čez krov svojega življenja. Zato ni presenetljivo, da nismo želeli veliko časa posvetiti svoji veri. Včasih smo se celo zatekli k zvijači ali prevari, da bi se izognili odhodu v cerkev; na primer, začeli smo tožiti zaradi hudih glavobolov, ker smo hoteli iti na nogomet. Ko so starši odšli v cerkev, so se preostali otroci zbrali in začela se je razburljiva nogometna igra. Hkrati so »glavoboli« seveda takoj izginili.

Čeprav smo torej skupaj s starši veljali za strogo cerkvene ljudi, ki smo pridno obiskovali bogoslužja naše luteranske cerkve, smo bili v resnici popolnoma posvetni. Na domačem dvorišču smo imeli plesišče. Ves dan so tam čistili in loščili pod, da se je bolje plesalo. Tu so potekale poroke, zaroke in druge zabave, ki so privabljale ljudi iz celotne okolice. Tu so pili in se zabavali do jutra. Če so bile takšne zabave v soboto zvečer, so nas naslednjo nedeljo zjutraj pogosto

poklicali zaskrbljeni starši drugih otrok in spraševali, če vemo, kaj se je zgodilo z njihovimi sinovi, saj je bil čas za odhod v cerkev, mladi pa se še niso vrnili z včerajšnje zabave. Potem smo jih morali iti iskat in izkazalo se je, da so bili mladi, ki so se vračali s takih zabav, tako pijani, da niso mogli priti domov in so se ulegli spat nekje na pol poti. Vse to jim ni preprečilo, da bi naslednjo nedeljo zjutraj, ko so se streznili, z najbolj pobožnim videzom v cerkvi med bogoslužjem peli in igrali.

To se je nadaljevalo, dokler se v naši cerkvi ni zgodil dogodek, ki je imel pomembno vlogo v življenju mnogih, pa tudi v mojem življenju. Našega pastorja in pridigarja so premestili drugam, k nam pa je prišel drug pastor. Včasih je veljalo, da smo otroci, ko smo šli na srečanje, s seboj vzeli sladkarije. Pogosto smo zaspali takoj, ko se je začela pridiga, ali pa smo tiho jedli sladkarije. S prihodom novega pastorja pa se je to stanje spremenilo. Pridigal je bolje kot katerikoli drug pridigar, ki smo ga poznali. Njegove pridige so bile poučne, zanimive in hkrati precej kratke, kar nam je bilo še posebej všeč. Še več, ta pastor je pokazal veliko razumevanja do nas, otrok. Tako smo na primer med veliko nočjo, ko je kot običajno potekal motokros v bližnjem mestu Pietermaritzburg, odšli do njega in ga prosili, naj skrajša svojo pridigo, da bi še pravočasno prišli na motokros. Ko je privolil v to in zatem govoril le 10 ali 15 minut, smo bili nad tem naravnost navdušeni in vzklikali: »To je najboljši pastor na svetu! Takšen, kakršnega potrebujemo! Ne moremo si želeti boljšega od njega!«

Toda v resnici je bil ta pastor zelo nesrečen človek in je očitno čutil, da je z njegovim življenjem in služenjem nekaj narobe. Že kot otrok ni imel miru v srcu. Med odraščanjem je mislil, da bo s tem, ko bo postal pastor in pridigar, dobil ta želeni mir. Ko se je tako odločil, je odšel v Evropo, kjer je dolgo študiral teologijo. Ker je bil zelo sposoben in zelo nadarjen človek, je dosegel velik uspeh pri študiju, tako da ga profesorji po končanem študiju niso hoteli pustiti

nazaj v Afriko, saj so ga želeli obdržati za pastoralno delo v Evropi. Prepričevali so ga, da bo v Afriki le zapravil svoj talent. Na to jim je v šali odgovoril: »Veste, v moji domovini imam eno težavo; vse banane iz neznanega razloga rastejo krivo, zato bi jih rad poskusil poravnati.« Potem so v smehu rekli, da je brezupen primer in zato lahko odide v svojo Afriko. Ko se je vrnil v domovino, je postal misijonar in čez nekaj časa je prišel v našo cerkev.

Vendar pa mu tudi prihod na položaj pastorja in njegovo služenje nista mogla zadovoljiti duhovnih potreb. Menil je, da bi moral še bolj vneto oznanjevati in da bi moral imeti bogoslužja večkrat na teden. Zaradi tega je bil tako preobremenjen, da ni več zdržal bremena, ki si ga je naložil, in je bil zaradi začetkov nevroze prisiljen poiskati zdravniško pomoč.

V tej okolici je bil dober judovski zdravnik, ki ni bil vernik. Po pregledu mu je ta zdravnik rekel: »Gospod pastor, presenečen sem, da se vi kristjani tako močno bojite smrti! To sem že zdavnaj opazil pri mojih pacientih, ki so verniki. Nikakor ne morem razumeti, da se vi, ki verujete v Odrešenika, tako zelo bojite smrti!« Te besede so bile za našega pastorja kot grenka tableta.

Da bi se izognil razvoju hude nevroze, mu je zdravnik svetoval, naj vsaj za tri mesece pusti pastoralno služenje in celo odide v bolnišnico na bolnišnično zdravljenje. Pastor je ta predlog zavrnil in se razočaran in potrtno vrnil domov. Zdravnikove besede mu niso dale miru in po premisleku je rekel svoji ženi: »Ne more biti, da na vsem tem svetu ni osebe, ki bi mi lahko pomagala. Čutim, da moji duši nekaj manjka. Ne vem, kaj je to, ampak nekje mora biti nekdo, ki mi to lahko pove!« Ko se je zbral, se je odpravil na pot in se odločil, da se ne bo vrnil, dokler ne najde odgovora na svoje vprašanje, četudi bi za to moral prepotovati pol sveta.

Čez nekaj časa je prispel v glavno mesto Južne Afrike – mesto Pretoria, kjer je srečal človeka, ki je bil evangelist, a je bil v očeh mnogih preziran in ponižan. Kljub temu da je bilo o tem Božjem

možu izrečenega veliko slabega, se je naš pastor, ker je bil v veliki duhovni stiski, odločil, da se vendarle obrne nanj, v tihem upanju, da bo od njega prejel duhovno pomoč. (Nenavadno je, da je pogosto dober znak, če ljudje o nekom govorijo veliko slabega. Božja beseda v Lukovem evangeliju 6,26 nam pravi: »Gorje vam, ko bodo vsi ljudje o vas lepo govorili ... « Satan ne more molčati in ostati miren, če v neki osebi ali na nekem kraju deluje Bog. To se je zgodilo v tem primeru. Ta evangelist je bil resnično Božji otrok.

Med njunim srečanjem je bilo prvo razočaranje našega pastorja to, da je opazil, da je evangelistovo znanje grščine veliko slabše od njegovega, še slabše pa je bilo znanje hebrejščine. »Kako mi lahko takšen človek pomaga,« je razmišljal pastor, »če sploh ne zna zares potrebnih jezikov za evangelista! Kaj mi bo svetoval ta napol izobražen človek, če je moje znanje veliko boljše od njegovega!« Vendar je ta evangelist resnično poznal živega Boga in je bil človek, ki je znal moliti. Ko je poslušal svojega obiskovalca, je v sebi goreče molil zanj, rekoč: »Gospod Jezus! Prosim te! Poruši pregrajo, ki stoji med vama! Razlij svojo luč v srce tega človeka, ker te potrebuje.«

Ko je pozorno poslušal svojega gosta, ga je povabil k skupni molitvi, in ko sta pokleknila in poklicala Gospoda, je naš pastor nenadoma začutil, da se je razlila svetloba v njegovo srce, in v tistem trenutku se mu je razkrila globina pomena besed: »Glej, stojim pred vrati in trkam. Če katerikoli človek sliši moj glas in odpre vrata, bom vstopil k njemu in bom večerjal z njim in on z menoj.« (Raz 3,20) V istem trenutku je spoznal, da je bil Gospod ves ta čas zunaj njega in ne v njem; da je imel do zdaj Gospoda samo v razumu, ne pa v srcu in v življenju. Z otroško vero je začel prositi: »Gospod, pridi v moje srce in v moje življenje!« Zdel se mu je čudež, ko se je spremenjen in z notranjim mirom dvignil s kolen. To je bil najpomembnejši dan v njegovem življenju.

Po tem se je takoj vrnil nazaj v našo skupnost in naslednjo nedeljo, ko je spet stal na prižnici, je bila njegova pridiga tako

drugačna, da se je zdelo, kot da nam prvič pridiga. Ko smo ga poslušali, smo ugotovili, da se je v njegovi duši nekaj zgodilo. Pred nami je stal drug človek in drug kristjan. Staro je minilo. Vse je postalo novo. Velika sprememba je bila opazna tudi v njegovem življenju. To je na vse nas naredilo močan vtis. Takrat sem spoznal, da je ravno to tisto, kar potrebujem, saj nisem mogel premagati greha, ki je postal moj stalen problem.

V naši družini je bilo šest otrok, pet bratov in najmlajša – sestra. Včasih nas je ob odhodu na Gospodovo večerjo mučila zavest o naši grešnosti. Toda po splošni spovedi in lomljenju kruha smo se z veseljem in olajšanjem vračali domov. Vendar smo se bratje že po dveh ali treh kilometrih poti od cerkve do doma začeli med seboj prepirati in prerekati. Eden je rekel eno, drugi drugo in vsak je dokazoval svoj prav. Ko smo se zavedli, smo to obžalovali, vendar sta bila notranji mir in veselje že izgubljena. To mi je stisnilo srce in mislil sem, da sem že spet umazan in da bom moral zdaj spet tri mesece čakati na odpuščanje grehov. Ko je spet prišel želeni dan in sem prejel odpuščanje, sem se tega iskreno razveselil, a kot prej sem ostal neposlušen staršem. Če so mi kaj rekli, sem jim običajno oporekal.

Takrat nisem imel pravega spoštovanja do očeta. Vedno sem mu povedal, kar sem mislil, in naredil, kot sem hotel. Toda vsakič sem čutil, da se ne obnašam kot Božji otrok, ampak kot hudičev otrok. Začela me je pestiti vest, saj sem dobro vedel, da s tem kršim zapoved »spoštuj očeta in mater«, kar pomeni, da grešim. Ker sem to vedel, sem bil zelo nesrečen in vedno znova sem govoril: »Gospod! Tega ne bom več počel, ker tega ne želim!« Toda minilo je nekaj časa in vse se je znova ponovilo. Ko je naš pastor doživel bližino z Gospodom, nam je povedal, da potrebujemo Jezusa v svojem življenju in da sami ne moremo biti rešeni, le On nam lahko pomaga premagati greh in se osvoboditi Satanove moči. Potem je prišel trenutek spremembe tudi v mojem življenju. Moleč in jokajoč sem

rekel: »O, Gospod Jezus! Potrebujem te! Reši me in uniči mojo neposlušnost! Reši me prepira, sporov in nesoglasij!«

Tako sem se spreobrnil. Po tem nikomur več ni bilo treba reči, da moram v cerkev. Nasprotno, bil sem zelo žalosten, če nisem mogel iti z vsemi na bogoslužje. Gospod je začel delovati tudi v našem domu in kmalu je plesišče postalo prostor za oznanjevanje in preučevanje Božje besede. Minilo je še nekaj časa in naša hiša je bila polna ljudi. Pri nas se je pogosto zbralo od 400 do 600 ljudi, da bi poslušali evangelij. Zdaj tukaj nihče ni več plesal, potekalo je samo bogoslužje in preučevanje Božje besede.

Po mojem kesanju je Sveto pismo zame postala čudovita in najdragocenejša knjiga. Včasih nisem maral brati. Ko sem med šolanjem moral brati knjige, je bila to zame prava muka. Zdaj, ko je Jezus prišel v moje življenje, so se stvari korenito spremenile. Sveto pismo ali knjige o prebujenjih sem lahko bral podnevi in ponoči. Moje srce je bilo napolnjeno z velikim veseljem, ko sem slišal ali bral, kako so ljudje prihajali k Jezusu in kako se jih je živi Bog dotaknil. Zame ni obstajalo nič drugega. To je postala glavna stvar v mojem življenju.

Če so šli moji domači na obisk in me povabili s seboj, sem jih vedno odklonil in našel razlog ter opravičilo, da ostanem doma. Takrat jim nisem rekel, da bom vedno, ko bom imel priložnost biti sam, vzel v roke pesmarico ter začel peti. Pred tem sploh nisem nikoli pel, toda potem ko je Jezus vstopil v moje srce in začel delovati, nisem nehal peti. Velikokrat, ko sem bil sam, sem pokleknil s Svetim pismom v rokah in ga bral na kolenih. Če je bila moja družina doma, sem neopazno vzel Sveto pismo in jim povedal, da grem na sprehod, nato pa odšel nekam v nasad sladkornega trsa ali v gozd in tam preživel čudovit čas na samem z Jezusom in mu dovolil, da govori z mano. Kamorkoli sem šel in kjerkoli sem bil – na polju, na traktorju, na kmetiji – je bila moja Nova zaveza vedno z menoj. Bral sem eno poglavje za drugim in se jih učil na pamet. Nihče me ni silil v to, a Beseda je živela v meni in je bila sladka kot med.

Moji vrstniki in prijatelji so se zabavali, se dobivali z dekleti in mi o tem pripovedovali. Niso mogli razumeti, zakaj tako živim! Čemu?! Ali imam res toliko časa za Sveto pismo?! Toda Jezus je bil zame tako čudovit! Postal je moja prva ljubezen! Božje obljube so mi dale posebno veliko veselje in zadovoljstvo. Na primer, v Janezovem evangeliju 15,7 sem prebral: »Če ostanete v meni in moje besede ostanejo v vas, boste prosili, kar hočete, in se vam bo to zgodilo.« Rekel sem si, da če bi bila to edina obljuba v vsem Svetem pismu, potem bi bilo že samo to največji zaklad od vseh zakladov na zemlji. Vendar to ni bila edina obljuba. Nadaljeval sem z branjem: »Doslej niste ničesar zahtevali v mojem imenu. Zahtevajte in boste prejeli, da bo vaša radost lahko popolna.« (Jn 16,24)

Te besede so mi napolnile srce z veseljem. Konec koncev, če Bog ostaja v nas in mi v Njem, potem ga lahko prosimo za vse, kar želimo; in veselje, ki ga najdemo v Njem, je posebno, veliko in popolno. In bila je še ena obljuba, ki se je za vedno vtisnila v moje srce: »Resnično, resnično, povem vam: »Kdor veruje vame, bo dela, ki jih jaz opravljam, tudi sam opravljal; in opravljal bo večja *dela* kakor ta, ker grem k svojemu Očetu.« (Jn 14,12)

To je bilo v letih 1949–1951. Bil sem še zelo mlad in globoko kot otrok sem to verjel in sprejel. Če sem prebral besede, ki jih je Jezus rekel: »Resnično, resnično, povem vam,« potem sem resnično verjel, da je vse povedano resnica, ker Gospod ni slepar. Ko sem v evangelijih po Mateju, Marku, Luku in Janezu bral o delih, ki jih je storil Jezus, sem pomislil, da glede na dane obljube, če verujemo vanj, lahko delamo ista dela, kot jih je on. Pa ne le ta, ampak še več takšnih del! Ne morem opisati, kaj je vse to pomenilo mojemu srcu. Zame je bilo to kot odprta nebesa! Mislim, da zdaj razumete, zakaj nisem imel časa za zmenke z dekleti ali za katere koli druge posvetne zadeve. Jezus in njegova Beseda sta zame postala edino in vse!

II. poglavje

Klic k služenju in cena za neposlušnost

Čeprav sem bil popolnoma zatopljen v branje Svetega pisma, nisem nikoli niti pomislil, da bi postal pridigar. Takrat sem ponavljal, da je biti učitelj nekaj najhujšega, biti pridigar pa sploh najslabše. (*Oprostite mi za te besede. Danes sem tudi sam pridigar in povedal sem le tisto, kar sem takrat mislil o tem*). Tako kot moji starši, dedki in pradedki sem želel biti le kmet. Moj ideal je bil služiti denar. Že kot majhen deček sem si želel zaslužiti denar; in v ta namen sem celo sam posadil cel hektar tobaka. Denar je bil moj bog. Medtem ko so se moji vrstniki dobivali s svojimi puncami, sem jaz poskušal zaslužiti denar. Moj moto je bil: »Najprej denar, potem vse ostalo.«

Ko sem končal šolo, sem se takoj vrnil domov na kmetijo, da bi očetu pomagal pri delu. In prav v tem času, ko sva srečno živela in skupaj delala na naši kmetiji, sem prvič slišal Božji klic k delu na Njegovi njivi. Malo pred tem je naša mama vsakemu od otrok podarila knjigo.

Meni je izročila knjigo Wernerja Heuckelbacha, ki je pripovedovala o človeku, ki je doživel globoko spremembo iz brezbožnika v evangelista. Bila je kot nalašč zame. Ko sem v srcu začutil, da me Bog kliče k delu zanj, sem takoj rekel: »Da, Gospod, če Ti to želiš, potem sem pripravljen!« Seveda v tem obdobju moje gorečnosti in prve ljubezni do Gospoda nisem razmišljal, koliko me bo to stalo.

Takoj sem šel k svojim staršem in bratom ter k našemu pastору in jim povedal, da sem prepričan, da me Gospod kliče k delu na Njegovi njivi. Pastor je bil tega zelo vesel in me je takoj povabil, da

grem z njim v vzhodni Transvaal⁴ na konferenco, kjer naj bi se zbrali najboljši in svetovno znani pridigarji. Z veseljem sem privolil, prepričan, da mi bo to potovanje v velik blagoslov. To je bilo prvič v mojem življenju, da sem bil daleč od družine, brez običajnega kmečkega dela in da sem imel dovolj časa za razmišljanje. Tu sem začel prvič resno razmišljati o tem, kaj me čaka, če pustim delo na kmetiji in postanem pastor. O misijonarstvu takrat sploh nisem razmišljal, saj takrat temnopoltih sploh nisem prepoznaval kot ljudi. Tukaj v Južni Afriki to ni nič posebnega. Poleg tega je podobno mnenje veljalo tudi za ljudi drugih narodov, ki niso pripadali temnopolti rasi; za nas so bili ti kot nekakšni drugorazredni državljani, manjvredni v primerjavi z nami.

Naši pogledi na druge cerkve, skupnosti in veroizpovedi so bili enaki. V naših očeh je bila naša cerkev edina, ki je bila duhovna, in samo mi smo imeli pravi in čisti nauk, čeprav v resnici temu seveda še zdaleč ni bilo tako. Na druge vernike smo gledali zviška, saj smo menili, da bi bil med njimi že skrajni čas za reformo. Vendar pa je Gospod tako usmiljen, da se po Njegovi zaslugi lahko tudi nekateri od njih nekako rešijo. Kar se tiče nas osebno, je bilo naše odrešenje nekaj samoumevnega in glede tega, da bomo mi prišli v nebesa, zagotovo ni bilo niti najmanjšega dvoma. Mimogrede, takšna perspektiva je duhovna bolezen skoraj vseh kristjanov, kajne?! Iz neznanega razloga ima vsak svoja prepričanja za višja in pravilnejša od prepričanj drugih in tako vzvišen v svojem ponosu sploh ne opazi, da ponižuje in tepta tistega, za katerega je Kristus tudi umrl.

Torej, ko sem bil v Transvaalu in razmišljal o svojem prihodnjem služenju, sem mislil, da bo to konec mojega kmečkega življenja, ki sem ga ljubil. Poleg tega se bom moral ločiti tudi od svojih staršev, bratov in sester. Obenem sem pomislil, da nočem biti reven, kot mnogi, ki so bili v takem služenju. A denar v življenju vendarle nekaj pomeni! Ko sem se spominjal našega pastorja in

4 Severovzhodni del Južnoafriške republike.

njemu podobnih, sem mislil, da ne bom mogel tako kot oni, ki so stalno živeli v revščini, pridigati, krščevati, opravljati pogrebne slovesnosti nad pokojnimi in podobno. In sploh kdo ve, kaj mi bo to še prineslo ... Ne, to ni bilo zame. Zdaj sem bil pripravljen opustiti svojo prenagljeno odločitev, zavedajoč se, da tega preprosto ne zmorem.

Vendar so bili na tej konferenci zbrani res dobri pridigarji, in ko sem ob večerih poslušal njihove pridige, se mi je omehčalo srce in rekel sem: »Oh, Gospod, kljub temu bom šel! Pripravljen sem.« Zjutraj je bilo moje srce spet otrdelo in ponavljal sem, da se bom vrnil na kmetijo. Nato je spet prišel večer in ob poslušanju Gospodove besede se mi je srce topilo kot maslo in privolil sem, da sledim Božjemu klicu. Toda noč je minila in naslednje jutro se je ponovilo isto: hotel sem se vrniti.

To se je nadaljevalo, dokler se nekega dne nisem trdno odločil, da se vrnem domov in postanem kmet. Ampak bila je ena težava, ki me je resnično spravila v zadrego. Konec koncev sem pastorku povedal, da me je Gospod poklical k delu. Kaj mu bom odgovoril, če me bo vprašal, zakaj sem prej govoril eno, zdaj pa nekaj čisto drugega? Zakaj sem še pred kratkim trdil, da me sam Bog kliče k služenju, in sem vse prepričal o iskrenosti moje motivacije, zdaj pa se nenadoma tako hitro obračam nazaj? Takšnih vprašanj seveda nisem želel slišati, saj sem se dobro spomnil, kar so me učili v šoli: da mora biti človek mož besede. Pri nas v Afriki imamo pregovor: »Moški je beseda, ženska pa slovar.« Res je, v življenju se na žalost včasih zgodi ravno nasprotno. Ampak, tako ali drugače, nisem želel končati v tako neumnem položaju.

Druga stvar, ki me je prav tako zelo skrbela, je bila, kaj bom odgovoril materi, ko me bo zagotovo vprašala, kako naj razume moje zagotovilo o Božjem klicu in moje ravno nasprotno dejanje.

Še naprej sem razmišljal o tem, ko se mi je nenadoma porodila dobra ideja. Na tej konferenci sem pogosto slišal pričevanja drugih,

ki so pripovedovali, da jim je Gospod poslal svojo besedo iz Svetega pisma. Ko sem se tega spomnil, sem bil zelo vesel, saj sem se odločil, da bo taka razlaga zame odličen izhod iz te stiske. Potem lahko mirno odidem do našega pastora in mu povem, da sem se očitno zmotil, ker me je Bog preprosto preizkušal, kot je nekoč Abrahama. Želel se je samo prepričati, ali se strinjam, da mu žrtvujem svoje življenje, kot je nekoč moral Abraham žrtvovati svojega sina. In ko sem pristal slediti Božjemu klicu, je Gospod videl moje srce in se prepričal o meni, tako kot je bila nekoč potrjena Abrahamova zvestoba. Tako kot je Bog takrat pustil Izaka pri življenju in ga ni pustil ubiti, tako zdaj od mene ne zahteva več te žrtve, kar mi je potrdil z besedami iz Svetega pisma. Enako lahko rečem tudi svoji mami. Tako bo vse čudovito in zelo resnično. Temu nihče ne bo mogel ugovarjati, nihče se ne bo prepiral ali nasprotoval. Zdaj mi je ostalo le še moliti, da mi Gospod razkrije ustrezen odlomek iz Svetega pisma.

Tako sem tistega dne šel na samotni kraj, se usedel na kamen, vzel v roke Sveto pismo in začel v mislih pripovedovati Bogu, kako naj se nadaljuje moje prihodnje življenje. Vrnil se bom in postal kmet, vendar bom finančno podpiral cerkve in misijonarje. Poleg tega bo moj dom vedno odprt za molitev in razlago Svetega pisma. Skratka, tako sem Bogu do potankosti razložil in mu natančno predpisal, kaj in kako naj se dogaja v mojem življenju. Ko sem končal s takšnim načrtovanjem, sem rekel: »Ampak, Gospod, vsega tega ne želim storiti brez Tvojega blagoslova, ker se zavedam, da brez Božjega blagoslova ne more biti uspeha pri tem mojem delu. Naj Tvoja roka spremlja moje delo. Zdaj pa mi daj svojo Besedo, ki bo kot pečat nad vsem, kar sem Ti pravkar povedal.« Nato sem naključno odprl Sveto pismo v upanju, da bom v tistem trenutku videl mesto, označeno s krepkim tiskom. Ampak, žal, moj pogled se je ustavil na običajni pisavi in ne vem, kako se je zgodilo, da sem pred očmi videl samo eno vrstico. To so bile naslednje besede, ki jih je rekel Jezus: »Sledita mi in naredil vaju bom za ribiča ljudi.« (Mt 4,19)

Jezen sem zaprl Sveto pismo z edino željo, da bi ga vrgel nekam daleč stran. V meni je vrela jeza in zloba in rekel sem: »Bog, dokazal Ti bom, da tega ne bom naredil! Ne bom postal ribič ljudi! Ne strinjam se s Tabo in raje bom šel skozi to življenje brez Tebe!«

Ko sem se vrnil v sobo, sem na hitro spakiral svoje stvari in pastorju na kratko povedal, da se vračam na kmetijo k svojim staršem. Ob teh mojih besedah je ostal popolnoma miren, ne da bi mi rekel besedo. Čez nekaj časa je le vprašal: »Erlo, si res popolnoma prepričan, da je to Božja volja zate?« »Da!« sem mu takoj ostro odgovoril in takoj ponovil: »Da! In pustiva ta pogovor!« Tako sem mu lagal. Grozno je, da lahko kristjani tako enostavno lažejo. Tisti dan sem spoznal, kako ostro in zlobno je lahko srce verujočega človeka. Ampak takrat sem bil že Božji otrok.

Pastor me je odpeljal na železniško postajo in pred odhodom sem še poklical domov in povedal staršem, da bom jutri zjutraj ob 6. uri v Pietermaritzburgu. Naslednje jutro so me na postaji pričakali oče in nekaj mojih bratov. Bratje smo se imeli zelo radi. Ko smo se srečali, je eden od njih veselo rekel: »Ah, Erlo! Kako dobro, da si se vrnil! Resnično, naš Bog je Bog ljubezni in zato te je spet vrnil k nam!« Seveda takrat še ni mogel slutiti, kaj se je v resnici zgodilo. A jaz sem vedel, da me ni vrnil Bog ljubezni, temveč sem se sam uprl! Bogu sem obrnil hrbet in rekel, da z Njim ne morem hoditi po tej poti.

Nekaj dni kasneje, ko sva bila doma z mamó sama, me je vprašala: »Erlo, kaj se je zgodilo? Rekel si nam, da te je Bog poklical za pridigarja in da boš delal na Njegovi njivi. Če je tako, zakaj si se potem tako hitro vrnil?«

Kaj bi ji lahko rekel na to? Nič! Edino, česar sem bil takrat sposoben, je bilo, da sem se razjezil. To je bil najenostavnejši način, ki je mimogrede vedno pokazatelj, da nekaj ni v redu. Razumel sem, da mi zdaj nič ne bo pomagalo in da trenutno nisem sposoben ničesar drugega, kot da se jezim in preklinjam. Ostro sem ji dejal: »Mama, če me nočes več videti tukaj, mi to povej naravnost!« Hitro sem odšel iz

sobe in glasno zaloputnil vrata. To je bil konec mojega petja in branja Svetega pisma, ki se ga odslej nisem več niti dotaknil.

Naslednje leto in pol je bilo zame pravi pekel na zemlji. In takrat sem se naučil, da je neposlušnost tisočkrat dražja od poslušnosti. Odločitev, da se upreš Bogu, je najtežja pot. Nikoli več ne želim iti skozi kaj takega! Pogosto rečemo: »Ne, ne morem plačati takšne cene! Takšna žrtev je zame prevelika! Tega ne bom zmogel.« A verjemi mi, prijatelj, neposlušnost te bo stala veliko več.

Čez nekaj časa sem nekega dne vstopil v svojo sobo, pokleknil in prvič v vsem tem strašnem času spet vzel v roke Sveto pismo in ga odprl. Moj pogled je padel na vrstice, ki so govorile o Božji ljubezni do mene. Težko je z besedami opisati, kaj se je v tistem trenutku dogajalo v mojem izmučenem srcu. »Gospod!« sem jokal. »Kako je to mogoče?! Čeprav sem Te udaril v obraz in se obrnil stran od Tebe, me Ti še vedno ljubiš?!«

Ne morem vam podrobno opisati, kaj se mi je takrat zgodilo. Rekel bom le, da je Božja ljubezen razorožila in strla moje zamrznjeno srce. Stopilo se je, kot led na soncu. Jokal sem kot otrok in nisem mogel razumeti, zakaj me Gospod še vedno ljubi. Zakaj?! Navsezadnje sem ga tako užalostil! Dragi prijatelji, v tistem trenutku sem izkusil, kaj pomeni Božja ljubezen. Če tega ne doživiš, je težko razumeti.

Nekaj dni kasneje sem znova vzel v roke Sveto pismo, ga naključno odprl ter začel brati: »Jezus reče Simonu Petru: »Simon, Jonov *sin*, me ljubiš bolj kakor tile?«« (Jn 21,15) V tem trenutku sem imel občutek, kot da je Jezus tukaj v moji sobi, in se obrača k meni in mi zastavlja vprašanje: »Erlo, ali **me** imaš rad?« Zelo sem ljubil svoje starše, brate in sestro, svoj rodni dom, našo kmetijo ... Zdaj pa je zazvenelo Jezusovo vprašanje: »Ali **ME** ljubiš?« Da, ljubil sem ga! Nisem si mogel kaj, da ga ne bi ljubil!

Peter je odgovoril: »Gospod, ti veš, da te ljubim.« Jezus mu reče: »Pasi moja jagnjeta.« Nato se ponovno postavi isto vprašanje, čemur sledi enak odgovor. In spet so Simonu Petru odmevale besede Njegovega Učitelja: »Pasi moje ovce.« To se je ponovilo trikrat. Ko je bil Peter tretjič vprašan, sem postal žalosten tudi jaz. Jokajoč, kot Peter, sem rekel: »Gospod, saj veš, da te ljubim!« Odgovor je bil: »Pasi moje ovce.« To je bilo dokončno. Takoj sem vstal s kolen, poiskal mamu in rekel: »Mama, zdaj se začenja moje novo življenje!« Potem sem šel k našemu pastору in mu rekel, da je konec mojega obotavljanja; da je zame preteklost mrtva.

Tako se je začelo povsem novo življenje. Takoj sem začel študirati na teološki šoli in od takrat naprej nisem nikoli dvomil o tem, k čemu me je poklical Gospod. Pogosto sem zelo žalosten, ko srečam Božje otroke, ki pravijo, da ne vedo, kakšna je Božja volja zanje. A ravno to nam mora biti popolnoma jasno! Saj ne bo tisti, ki pravi: »Gospod, Gospod«, ampak bo tisti, ki izpolnjuje voljo nebeškega Očeta, vstopil v Njegovo kraljestvo! Ne tisti, ki dela velike čudeže v Njegovem imenu, ampak tisti, ki pozna Božjo voljo in mu je poslušen.

III. poglavje

Dvanajst let ›hoje po puščavi‹

Leta 1951, ko sem se pripravljaj na evangelizacijsko služenje, sem pred Gospodom povedal nekaj, kar mi je kasneje prineslo veliko težav. »Gospod!« sem rekel na glas, »ta korak me je zelo drago stal. Zaradi tega sem zapustil vse: očetovo hišo, svojo dediščino, starše, brate in sestro, vse, kar imam in kar bi lahko imel. Zato te prosim v tvojem imenu; če Ti bom zdaj sledil, potem imam en pogoj, in sicer, da ne bo moje služenje samo igra v cerkvi. Če moram oznanjati evangelij, potem želim početi to tako, kot si to nekoč počel Ti. In to naj ne bo v cerkvah, ampak na poljih in travnikih, v gorah in dolinah. Ljudem želim oznanjati Tvoje besede samo tako, kot so zapisane. Želim delati zate, Gospod, in živeti tako, da se Tvoja beseda in Tvoje obljube izpolnijo v mojem življenju in pri mojem služenju. Želim učiti in govoriti tako, kot si to delal Ti, saj si rekel: »Kakor me je *moj* Oče poslal, tako tudi jaz vas pošiljam.« (Jn 20,21)

Po končani teološki šoli se je zgodilo nekaj, česar nisem pričakoval. Gospod mi je odprl vrata do Zulujev – plemena temnopolnih, med katerimi smo živeli.

Nikoli prej nisem pričakoval, da bom delal s temnopolnimi, še posebej ne z Zuluji. Komaj sem govoril njihov jezik. Moje znanje jezika plemena Zulu je bilo najslabše v naši družini. Zato nisem mogel razumeti, zakaj Bog kliče prav mene! Navsezadnje sem se pripravljaj na delo med belci! Vendar je bil Gospodov načrt zame drugačen, in ker sem ljubil Gospoda, sem želel tudi v tem izpolniti Njegovo voljo. Tako sem postal misijonar.

Zgodilo se je, da sem moral biti, ko sem bil med belci, vedno previden in preudaren ter paziti, kaj in kako bom rekel, da ne bi s svojimi besedami koga užalil. Med temnopolnimi pogani zame to ni

bil problem. Ob nagovarjanju katerega od njih sem lahko rekel na primer tole: »Poslušaj, pokesati se moraš! Če tega ne storiš, boš živ prišel v pekel!«

Nekaj časa je minilo, nato pa so mi ti ljudje rekli: »Da, krščanstvo je dobro. Prek krščanstva smo dobili veliko dobrega. Zdaj imamo šole in bolnišnice. Imamo tudi možnost pridobiti poklic. S prihodom misijonarjev je k nam prišla civilizacija, a kljub vsemu temu nam krščanstvo ostaja nekaj tujega, nekaj, kar je k nam prišlo od belcev. Krščanstvo je religija belcev. To je njihova tradicija, v kateri so odraščali. Tudi mi imamo svojo vero in svoje tradicije. Vi beli kristjani imate svoje bogove: Boga Očeta, Boga Sina in Boga Svetega Duha. Toda mi imamo svoje malike in svoje bogove, ki imajo tudi svoja imena. Čeprav je krščanstvo na splošno dobra religija, nam vseeno ni dovolj, ker je podobna vodi, ki jo vliješ na ogenj. Ta sicer lahko pogasi plamen, vendar ne more prodreti globoko do korenin življenja. Za to še vedno potrebujemo svoje bogove in moramo nadaljevati z darovanjem žrtev duhovom naših pokojnih.«

S tem pristopom najdete polovičarstvo in dvojnost v njihovi veri. Ko postanejo kristjani, so napol kristjani in napol pogani. Ko pridejo v cerkev, molijo h Gospodu, vendar doma še naprej služijo demonom in darujejo duhovom mrtvih.

Želim povedati, da je za Zuluje komunikacija s temnimi silami pekla, čarovništvo in spiritualizem sestavni del njihovega življenja, njihov vsakdanji kruh. Že v maternici je otrok pod vplivom čarovništva. Čarovništvo se uporablja tudi med porodom. In tako naprej vse do konca življenja. Zato jim to postane nekaj povsem normalnega in naravnega, komunikacija z duhovi umrlih pa jim je vsakdanji in običajen pojav. Najhuje pa je, da vse to ni le plod njihove domišljije, ne samo namišljanje nečesa, ampak dejanska resničnost, ki jo je mogoče doživeti, občutiti in izkusiti na lastni koži. Zli duhovi se z njimi pogovarjajo tako, da jih je mogoče

slišati. K njim prihajajo kače in divje živali. Osebno sem bil priča temu in jim zato nisem mogel povedati, da hudič ne more delovati in se manifestirati v svoji moči, saj je bila za njih to realnost.

Poleg tega so mi rekli: »Krščanstvo je seveda dobra stvar. Škoda je le, da vi misijonarji pridigate nam Zulujem, namesto da bi naučili svoje belce, kako naj pravilno živijo. Najprej se pokesajte vi belci! Mi delamo za belce in jih poznamo! Belci so lahko zlobni in razdražljivi! Znajo se prepirati in kregati! Pogosto sploh nimajo ljubezni!

Nekateri temnopolti iz plemena Zulu so šli še dlje od tega in so mi neposredno rekli: »Nočemo te! Pridigaj svojim belcem! Poglej, kaj počnejo! Hodijo v kino, kadijo, pijejo in se razvratno vedejo! Ne pridigaj nam, da se moramo mi pokesati in se spreobrniti k Bogu! Najprej se obrnite vi belci, in potem bomo videli, kaj mislite s tem!« Mislim, da si lahko predstavljate, kaj se pri tem dogaja v srcu evangelista, ki jim pridiga o tem, da naj se pogani spreobrnejo in sprejmejo Gospoda.

Šest let po tem, ko sem začel svoje misijonsko služenje, sem nekega dne goreče molil h Gospodu z besedami: »Gospod, podeli mi modrost in moč Svetega Duha, da bom lahko resnično prepričal te ljudi, da nisi samo Bog belcev, ampak Bog vseh in da je Jezus Božji Sin, Odrešenik vsega sveta, vseh narodov ter da nihče ne more priti k Očetu razen po Njem.« Po tem sem se dobro pripravil, da bi govoril z Zuluji, ki se jih je tisti dan zbralo nekaj sto. Začeni s Staro zavezo sem jim povedal, kako so preroki napovedali prihod Mesija in kako se je končno na čudežen način rodil iz device Marije, ter kako je bil Jezus kot dvanajstletni deček v templju. Nato sem prešel na zgodbo o Njegovem krstu v Jordanu in skušnjavi v puščavi, pa tudi o Njegovem nadaljnjem služenju in nazadnje o Njegovi mučeniški smrti na križu na Golgoti. Na koncu sem jim povedal, kako je Jezus tretji dan, ko je vstal od mrtvih, šel v nebesa, kjer zdaj sedi na desnici Boga Očeta, ki mu je podaril ves svet. Hkrati sem poudaril, da za nas, ki živimo na zemlji, ni odrešitve v nobenem drugem imenu pod

nebom, razen v imenu Jezusa Kristusa, in da bo prišel dan, ko se bo ponovno vrnil, da bo sodil žive in mrtve. Zato kdor ne veruje vanj, izgubi večnost. Svoje poslušalce sem prepričeval, da nobeno drugo ime ni sveto in da je samo Jezus Pot, Resnica in Življenje za vse ljudi, ne glede na barvo kože in narodnost.

Svojo pridigo sem zaključil s pozivom: »Jezus Kristus je isti včeraj, danes in za vedno! Vse se spreminja, On pa ne! Ta Jezus je danes isti, kot je bil pred dva tisoč leti! Zato ne hodite k svojim čarovnikom in čarovnicam. Ne kličite več svojih mrtvih, ampak pojdite k tistemu, ki je vstal od mrtvih in je Gospodar nad mrtvimi in živimi! K Jezusu pridite z vsemi svojimi grehi, potrebami in težavami. Zapustite mrtve bogove! Pojdite k živemu Bogu!«

Seveda si ob tem nisem predstavljal, kam bo to pripeljalo. Ena od poslušalk tega srečanja je vneto poslušala moje besede. Mi pridigarji tega običajno ne pričakujemo, ampak se zadovoljimo s tem, da naše pridige odmevajo nad glavami ljudi. Takoj po srečanju je k meni pristopila starejša temnopolta ženska in me vprašala:

»Povejte, pridigar, je vse to res, kar ste nam pravkar povedali?«

»Seveda,« sem odgovoril. »Saj si tega ne bi mogel izmisliti. V Božji službi ne smemo lagati. Vse, kar sem pridigal, je resnica.«

»Torej je Gospod Jezus, Bog belcev, živ Bog?«

»Da, On je živ Bog.«

»Ali lahko še danes naredi isto, kar je storil pred dva tisoč leti?«

»Da. Seveda.«

»Ali lahko govorite z Njim?«

»Da, lahko in tudi vi se lahko pogovarjate z Njim. Kristjani temu pravimo molitev. Vsi lahko molijo.«

Potem je vzklíknila: »Oh, kako sem vesela, da sem končno našla osebo, ki služi živemu Bogu! Imam odraslo hčer, ki je nora. Ali bi lahko prosili svojega Boga, da jo ozdravi?«

Ob teh njenih besedah je bilo, kot da bi mi s kruha odpadlo maslo. Ves moj pogum in odločnost sta takoj izginila. »Oh, Erlo, ti si neumen osel,« sem pomislil. »Tukaj si se zaprl v kot. Kako ti ni padlo na pamet, da bi si pustil izhod za umik? Kaj boš sedaj naredil? Kako se boš izvlekel iz te kaše?« (*Takšen šok sem moral v tistem trenutku preživeti*). Skozi glavo so mi bliskovito švigale misli: »Kaj, če bi jo vprašal, ali je prepričana, da je Božja volja, da njena hčerka ozdravi?« Potem pa se mi je utrnila še ena misel: »Erlo, pa ravno ti si jim rekel, naj gredo z vsemi svojimi potrebami in težavami k Jezusu, ne pa k čarovnikom in čarovnicam!« In spet misel: »Da, mogoče pa je tudi to križ, ki ji ga je naložil Bog! Morda je to tudi Božja volja! Poleg tega ima v Božjem načrtu vse svoj čas. Zakaj misli, da je prav zdaj prišel trenutek, ko mora biti njena hči ozdravljena!?«

»Ah, ti uboga, primitivna mama!« sem rekel v mislih: »Če bi bila le bela Evropejka, potem bi se s tabo jasno pogovarjali na to temo, ampak ti si temnopolta ženska iz Afrike in razmišljaš kot majhen, nerazumen otrok!« (*Tako sem razmišljal v tistih trenutkih. V resnici pa je ta temnopolta ženska prišla k Jezusu s tisto zelo preprosto, zaupljivo, otroško vero, o kateri je Gospod nekoč rekel: »Razen, če se ne spreobrnete in ne postanete kakor majhni otroci ... « In ne ona, ampak jaz sem bil tisti neumni otrok!*)

Da, ampak kaj naj zdaj storim? Navsezadnje ji nisem hotel pokazati, da sem v slepi ulici. Takrat sem ostal navzven miren in se odločil, da mi bo morda čas pokazal izhod iz te situacije. Zato sem vprašal žensko, kje je njena hči, če je sploh tukaj. »Ne,« je odgovorila mama, »ona je doma en kilometer stran; do polovice poti se lahko peljemo z avtom, potem pa moramo iti peš.« »Prav,« sem rekel, »kmalu bom prost in potem grem z vami.«

Na poti mi je povedala, da je že štiri leta vdova, da njen sin dela v velikem mestu Durban in da zdaj živi skupaj s sinovo ženo in svojo nenormalno hčerko. Ko sva končno prispela na kraj in sem pogledal v njeno kočo, sem od strahu in začudenja glasno zavpil: »Niste mi povedali niti polovice tega, kar vidim tukaj!«

Sredi črne kože je stal steber, na katerem je slonela slamnata streha. Tam je bila odrasla deklica z žico privezana na ta steber. Žica se je tako globoko zarezala v telo nesrečnice, da je iz nastalih ureznin curljala kri. Na njenih rokah in telesu je bilo videti nešteto brazgotin in ran. Nekatere so bile že zaceljene, druge pa so bile še čisto sveže in krvaveče. Ta nora ženska je imela nadčloveško, nadnaravno moč. Ob drogu se je tako strašno napenjala, da ji je žica rezala roke kot nož. Hkrati je brez prestanka govorila v nekem čudnem, nerazumljivem tujem jeziku. Pri Zulujih to ni nič nenavadnega. Takim duhovom pravijo »zizuasi«. Če je človek obseden s tem duhom, potem ima sposobnost govoriti v nerazumljivih jezikih, pa tudi v različnih tujih jezikih, na primer: v nemščini, angleščini, indijščini in tako naprej.

»Kako dolgo je že tako privezana?« sem vprašal mamo.

»Zadnje tri tedne,« je odgovorila, »in ves ta čas je tako govorila, brez prestanka, dan in noč.« Ne jé in ne spi. Če ji prinesemo hrano, zgrabi krožnik in ga vrže ob steno.

»Zakaj pa ne uporabite česa mehkejšega, vsaj vrv?«

»Brezupno je,« je zavzdihnila ženska. »Vse smo že poskusili. Najmočnejše vrvi z lahkoto raztrga. Če ji uspe pobegniti, pobegne in jo je zelo težko ujeti. Kot divja žival teče od ene hiše do druge. Teče na polja in vrtove sosedov, puli koruzo, zelje in drugo zelenjavo; lomi in uničuje vse na svoji poti. Ljudje so jezni. Moški pritečejo s psi ali palicami in jo strašno pretepejo. Ko jo odženejo, pobegne v gore in se dolgo ne vrne.« Dežuje, grmi, se bliska, nastopi mraz, mati pa sploh ne ve, kje je njena hči.

Ženska me je pogledala in s solzami v očeh vprašala: »Si lahko predstavljate, kaj pomeni za materino srce imeti takega otroka?! Oh, boljše bi bilo, da bi umrla, kot da tako živi!«

Ko se je uboga mama malo umirila, je nadaljevala: »Moja hčerka si strga vso obleko s telesa in gola teka po ulicah. Pri tem je zelo nevarna za okolico. Če koga ugrizne se z zobmi globoko zapiči v telo in ga ne spusti, dokler ne pride kdo drug na pomoč tej žrtvi. Zato se ljudje pred njo skrijejo in zaklenejo v svoje hiše in kočice. Nato vdre v šolo in otroci v strahu skačejo skozi okna, da bi se rešili. Ravnatelj šole je sklical odbor in izjavil, da naj nekaj naredimo, ker se to ne more nadaljevati.«

Ta nesrečnica mi je jokajoče pokazala svoj prazen hlev in mi rekla: »Krav, ovc in koz nimam več. Tisto, kar nisem žrtvovala duhovom, sem morala prodati, da sem lahko plačala čarovnikom, saj za svoje čarovništvo zahtevajo veliko denarja. A na koncu so tudi oni rekli, da mi naši bogovi ne morejo več pomagati. Zdaj sem popolnoma obubožana. Nimam več denarja. Tudi moje moči so pri koncu. Veš, pridigar, zelo pogosto sem hotela vzeti nož in sama hladnokrvno prerezati grlo svoji hčeri, vendar me je vedno nekaj odvrnilo od tega, kot da bi mi nekdo rekel, naj tega ne storim, ker bi bil to velik greh. Takrat sem hotela končati svoje življenje, toda ustavila me je misel: »Kaj bo potem z mojim otrokom? Kdo bo skrbel zanj? Oh, kako sem vesela, da sem končno našla človeka, ki služi živemu Bogu! Zdaj imam upanje, da bo moja hčerka deležna odrešenja in ozdravljenja!«

Te besede so me zabodle v srce kot nož. Komaj sem zadrževal jok. V tistem trenutku so mi prišle na misel Gideonove besede, s katerimi se je obrnil na Božjega angela, ki mu je bil poslan: »In kje so vsi njegovi čudeži, o katerih so nam povedali naši očetje« (Sod 6,13) V sebi sem klical k Bogu in ga prosil: »Gospod, podari mi ta čudež, saj si močan, da osvobodiš to nesrečnico in jo ozdraviš!«

Ko sem tej ženi obljubil, da se bom spet vrnil k njej, sem šel do svojih prijateljev in sodelavcev ter jim povedal svojo izkušnjo in jih vprašal, ali se strinjajo z mano, da skupaj molimo za to dekle. Vsi so se z veseljem strinjali in obljubili, da bodo zaradi takšne situacije prekinili vse svoje zadeve. »Vidite! Že šest let smo molili za prebujenje (izlitje Svetega Duha), ki se še ni zgodilo. Morda pa bo prav to iskra, ki jo potrebujemo, da zažgemo ogenj. Če bo dekle ozdravljeno, bo to lahko začetek prebujenja, ker celotno pleme, od malega do starega, ve za to. Kakšna zmaga bi bila to za našega Gospoda! Potem bodo vsi Zuluji spoznali, da je Jezus edini pravi Bog!

Po tem sem se odpeljal na kmetijo svojih staršev in jih prosil, ali lahko zagotovijo sobo, v kateri bi noro dekle lahko ostalo, medtem ko bi mi molili zanj. Oče in mama sta se s tem strinjala in skupaj z več moškimi smo noro dekle pripeljali v hišo mojih staršev. Celotno pleme na tem območju je že vedelo in govorilo o tem.

Takoj, ko je to dekle vstopilo v sobo, ki ji je bila dodeljena, je takoj polomila stole, ki so bili tam, in prevrnila mizo. Nato smo morali iz sobe odstraniti vse pohištvo; tam je ostala le postelja. Po tem je poskušala razbiti posteljo in iz nje iztrgala vzmeti. Morali smo odstraniti tudi posteljo in na tla položiti slamnik in odejo. Zadnji ukrep naše varovanke je bil ta, da je razbila okenske okvirje, razbila stekla in ukrivila železne rešetke. Po nekaj urah je bila ta soba podobna svinjaku, v katerem ni bil samo eden, ampak veliko prašičev.

Tri tedne smo se, podnevi in ponoči, postili in molili, a do osvoboditve od tega demona ni prišlo. Ves ta čas je brez prestanka pela satanistične pesmi, ki si jih je sprti izmišljevala. Ljudje so nam, v želji da bi pomagali, govorili, naj med molitvijo nenehno izgovarjamo Gospodovo ime in kličemo kri Jezusa Kristusa, saj takrat demon pobegne. Vendar ta demon ni pobegnil. Nasprotno, ta obsedenka je takoj začela preklinjati Kristusovo kri s tako strašnim bogokletjem, kot ga zmore samo Satan. Bilo je strašljivo in gnusno.

Ko se je slekla do nagega, je sedela v lastnih iztrebkih in z bosimi nogami tolkla po betonskih tleh, kot bi nekdo udarjal z ogromnim kladivom in skušal razbiti betonska tla. To je trajalo več ur in od daleč se je slišalo to grozno topotanje, strašno krohotanje in bogokletne pesmi. To je bil pravi veter iz pekla.

Po treh tednih so mi pošle moči, sam pa sem bil kot živčna razvalina. Nisem mogel razumeti, kaj se dogaja. Vse smo naredili tako, kot nas je učilo Sveto pismo, pa ni bilo nobene spremembe. Praksa se je razlikovala od teorije. Počutil sem se kot znanstveniki tega sveta, ki verjamejo v evolucijo in dokazujejo, da ni Stvarnika in da ni Boga. Takšni ljudje trdijo, da smo bili pred milijoni in milijardami let ribe. Potem so tem ribam zrasle noge. Iz tega so se kasneje razvile ne le žabe, ampak tudi opice. Nato je opica nekako izgubila rep, kar je povzročilo nastanek človeške rase na zemlji. Lahko bi celo določili čase in obdobja razvoja, a presenetljivo je, da jim je ob vsem tem nenehno manjkala ena »malenkost« – manjkajoči člen v verigi evolucijskega razvoja. Pred mnogimi leti je v Južni Afriki živel profesor Schmidt, ki je odkril ribo – »coelacanth«. Prepričan je bil, da je končno našel manjkajoči člen evolucijskega razvoja. Vendar se na njegovo veliko razočaranje to ni potrdilo.

Popolnoma enako sem se počutil v svoji situaciji. Vse, kar pravi Sveto pismo, je bilo teoretično res, vendar ni bilo potrjeno v praksi. To je bila zame grenka tableta.

Kaj naj bi zdaj storil? Se vrnil k materi in ji povedal, da njena hči ni ozdravljena? Toda celotno pleme na tem območju je vedelo, da kristjani molijo za to dekle. Slišali so me pridigati, rekoč: »Ne hodite k čarovnikom! Ne žrtvujte svojih bikov in kozlov duhovom! Jezus je odgovor na vsak problem, zato pojdite k Njemu! On nikoli ne zavrne! Čarovniki in maliki – da, toda Jezus – nikoli!« In kaj zdaj ... ?!« Zdaj sem moral iti k materi te deklice in ji reči, da nas je Bog prevaral; in ne samo mene, ampak tudi vse ostale, ki oznanjamo Kristusovo ime! Ampak kako bi lahko rekel kaj takega?!

Na vso moč smo molili: »Oh, Gospod! Saj ne gre za naše ime, ampak gre za Tvoje ime, ime živega Boga! Za Tvojo moč in veličino! Kaj bodo rekli pogani, če se dekle vrne enako nora! O, deluj, Gospod! Naredi ta čudež, ne zaradi naše slave, temveč zaradi Tvojega imena, zavoljo Tvoje slave!« Toda naši obupani klici in naše molitve so bile vse zaman. Bog v nebesih je molčal. Bilo je grozno!

Na koncu mi ni preostalo nič drugega, kot da sem šel do matere tega dekleta in ji rekel, da tudi mi ne moremo pomagati njeni hčerki. Bilo mi je zelo težko in goreče sem molil: »Gospod! Ne morem več gledati ljudem v oči, saj moram biti iskren do njih. Kako naj jim pridigam in jih prepričujem v nekaj, ko so sami videli, da v resnici ni tako! Tudi sam ne morem več biti hinavec! Saj imam tudi vest! Moram biti iskren tudi do sebe! Gospod, ne morem več ostati tukaj! Prosim Te, če je mogoče, me pošlji kam drugam!« Gospod se me je usmilil in sem lahko šel drugam, na obrobje Hanoverja in južne obale. Tam sem ostal dve leti.

Takrat sem že prenehal verjeti, da je Sveto pismo v celoti Božja beseda in da je vse, kar je v njej zapisano, resnica. Delno da, vendar ne vse. Seveda sem bil prepričan, da Bog ni slepar, in verjel sem, da bi bil lahko razlog za neskladje v Svetem pismu nekje drugje. Navsezadnje prej ni bilo tiskarskih strojev, kot so zdaj, zato se je vse pisalo ročno in so se besedila po ustnem izročilu prenašala iz enega na drugega. Tako se je Sveto pismo skozi stoletja prepisovalo iz roda v rod. Povsem naravno je, da se lahko v procesu številnih prepisov Svetega pisma s strani mnogih ljudi v njem naredi nekaj napak. Zaradi tega nekateri svetopisemski odlomki morda niso tisto, kar je bilo prvotno napisano. Zdelo se mi je, da je to prava razlaga.

Nekatere stvari v Svetem pismu so torej resnične, nekatere pa napačne. Zato sem se zdaj pri pridiganju držal samo tistih odlomkov, ki so po mojem mnenju, po mojem razumevanju in izkušnjah ustrezali resničnosti, in sem se skušal izogibati takim odlomkom, ki

so bili, kot se mi je zdelo, izkrivljeni. Na primer, Jezus je Samarijanki rekel: »Kdorkoli pije od te vode, bo ponovno žejen, toda kdorkoli pije od vode, ki mu jo bom jaz dal, ne bo nikoli žejen, temveč bo voda, ki mu jo bom jaz dal, postala v njem izvir vode, ki izvira v večno življenje.« (Jn 4,13–14) Po mojem mnenju je bilo to popolnoma nekorektno in nerazumljivo. Veliko sem hodil naokoli in evangeliziral. Bil sem v številnih cerkvah in skupnostih. Na stotine in tisoče ljudi je sprejelo Jezusa. Prišli so do tega Izvira in pili vodo, ki jo daje. Pili so Njegovo živo vodo, a kljub temu so bili spet žejni!

Sprehodite se po domovih današnjih kristjanov in pogledjte stvari tega sveta, ki so v njih. Časopisi, revije, razni zabavni predmeti in še veliko več, celo knjige o spolnih aktih in pornografija. Poznal sem mlade moške, ki niso mogli mimo kioskov ali knjigarn, ne da bi pogledali slike golih deklet, ki so bile tam razstavljene. Cel kupovali so jih in jih doma skrivali pred starši. Toda to so bili ljudje, ki so verjeli v Jezusa; tisti, ki so pili Njegovo vodo, vendar so hkrati imeli nenehno žejo po tem svetu in po posvetnih stvareh. In ali je danes na tem svetu kaj bolj žejnih ljudi, kot so kristjani! Koliko jih je, ki so žejni ne le po tem svetu, ampak tudi po grehu, ki ga zagrešijo; če ne neposredno, pa posredno; če ne odkrito, pa na skrivaj. Nekateri imajo željo po cigaretah, drugi po alkoholu, tretji po seksu ali pa po drugih gnusnih grehih. Otroci sprašujejo starše, zakaj ne smejo v kino ali na ples, medtem ko drugi to lahko. Staršem je včasih zelo težko pravilno vzgajati svoje otroke, pa vendar so vsi kristjani!

Sveto pismo nam pravi: »Ne ljubite tega svetá niti stvari, ki so v tem svetu. Če katerikoli človek ljubi ta svét, v njem ni Očetove ljubezni.« (1 Jn 2,15) Toda pogledjte kristjane! Pogledjte današnjo krščansko mladino in jo primerjajte z ljudmi tega sveta! Je med njimi kakšna velika razlika!? V Pismu Rimljanom 12,2 beremo: »In ne bodite prilagojeni temu veku, temveč bodite preobraženi s prenavljanjem svojega mišljenja, da boste lahko razločili, kaj je tista dobra, sprejemljiva in popolna Božja volja.« Kot lahko vidite, nam

Sveto pismo jasno pove, da kristjani ne bi smeli biti kot ta svet in ta čas. Kako to izgleda v resnici? Je to resnično res? Torej, ko se enkrat napiješ, ne želiš več! Ne, to ne more biti res! Zato je povsem jasno, da Bog tega ni mogel reči. Saj ni lažnivec! Zato so te besede preprosto napaka v Svetem pismu. Tako sem v Svetem pismu našel veliko podobnih odlomkov, ki so se mi zdeli neprimerni za današnje kristjane.

Tudi Dejanja apostolov so se mi zdela nesprejemljiva za nas v današnjem času, ker so bila za prve kristjane in so se končala v prvem stoletju. Seveda so bila po tem večkrat v raznih cerkvah prebujenja, a tudi ta so za vedno ostala v preteklosti. Tudi mi smo iskreno, iz vsega srca molili za prebujenje, in to smo počeli tako dolgo, da smo se na koncu naveličali, se utrudili in prenehali. Pozneje, ko mi je eden od sodelavcev rekel: »Erlo, treba je še naprej moliti za prebujenje,« sem mu, poln razumevanja in poučen o grenkih izkušnjah glede ravnotežja v takih okoliščinah, prizanesljivo odgovoril: »Ah, dragi brat! V teh zadevah si preveč ekstremen. Tudi jaz sem nekoč mislil isto, ko smo poskušali moliti za prebujenje, z vsem srcem; goreče in iskreno, vendar so minevala leta, a do prebujenja ni prišlo. Očitno je bilo to samo na začetku kot izraz ljubosumja in prve ljubezni, a za nas to ni več mogoče. Mislim, da boš tudi ti v tej zadevi prišel do spoznanja resnice, ko boš dosegel starost popolnega moža.« (*Zašel sem celo tako daleč, da sem se izgubil v svojih lastnih človeških razmišljanjih*).

Sčasoma sem se naučil opazovati. Verjetno ste že opazili, da imajo na različnih koncih sveta, v različnih cerkvah in gibanjih, glavno vlogo različne stvari. Američani na primer pri pridiganju vedno poudarjajo pomen vere. Glavna stvar je le verjeti! Ni važno, kakšno je stanje znotraj! Samo, da verjameš!

Ko sem to slišal, sem pomislil, da je morda to res skrivnostni ključ, ki sem ga že dolgo iskal. Morda je bil razlog, da mi ni uspelo, ker sem imel premalo vere. Notranje opogumljen sem se odločil za

eksperiment, saj sem verjel, da če se za nekaj ne moreš odločiti, potem tega tudi ne moreš dobiti. In že na naslednjem srečanju sem vsem govoril o veri in skozi celotno pridigo sem nenehno poudarjal besede »samo veruj«. Z najbolj zgovornimi izrazi sem prepričeval svoje poslušalce, da je glavna stvar, ki jo potrebujemo, vera; samo verjeti moraš, in potem lahko premikaš gore!

In veste, kaj se je zgodilo potem?! Med prisotnimi na bogoslužju so bili ljudje, ki so imeli slepega družinskega člana. Ko so od mene slišali, da moraš le verovati in potem boš videl Božjo slavo, so bili zelo veseli. Počakali so na konec pridige, hitro odšli domov, pripeljali svojega slepega očeta in mi rekli: »Zdaj smo slišali, da se lahko uresniči vse, če veruješ. Naš oče je slep. Naredi tako, da bo spet videl!«

»No, to pa je res ... « sem pomislil, »sprašujem se, koliko me bo to zdaj stalo.« Vendar sem jih, ne da bi pokazal svoje misli, vprašal: »Ali tudi vi verjamate?« »Da, seveda!« »V redu,« sem rekel, »Jezus je vsakega bolnika, ki je prišel k Njemu, vprašal, ali verjame.« *(S tem sem se tolažil, da ne bom edini krivec, če ta slepec ne bo videl. Potem bodo vsaj tudi oni krivi.)*

Te ljudi sem prosil, naj pridejo k molitvi pozneje, potem pa sem skušal vso svojo vero zbrati v velik kup, hkrati pa sem si želel samo eno: da bi bila moja vera velika kot gora. (Žal takrat nisem pomislil na Jezusove besede, ko je rekel, da če bo naša vera velika kot gorčično zrno, potem bo to dovolj, da premaknemo gore. Kakšna škoda, da je za nas kristjane v tej zadevi vse ravno nasprotno – potrebujemo vero v velikosti gore, da premaknemo gorčično zrno.)

In tako so prispeli ob dogovorjenem času. Ker sem bil dobro pripravljen, sem upal, da bom zdaj imel dovolj vere za takšno molitev in da jo bodo imeli tudi oni. S polaganjem rok na glavo slepega človeka sem molil in veroval. Ko sem končal molitev, sem hitro odprl oči in pogledal bolnika. Žal je ostal slep. Zmajal sem z

glavo, ker tega nisem mogel razumeti. Saj sem tako močno verjel! Ti ljudje so me razočarani zapustili, jaz pa sem še dolgo stal in ponavljal: »Gospod, tega ne razumem! Res nič več ne razumem!«

Po nesrečnem dogodku s slepcem sem si rekel: »Dovolj je, Erlo! Nikoli več si ne boš upal narediti česa takega! Ne bodi več takšen neumen osel. Pazi nase in bodi previden ter preudaren, ko pridigaš! Ne pozabi, da si moraš vedno pustiti možnost umika, da se ti ne zgodi kaj podobnega, kot se je zgodilo prej.« Zaradi tega so moje pridige postale premišljene in razumne. Tako je minilo še naslednjih šest let mojega evangelizacijskega služenja.

Srečanja so potekala v velikem šotoru, kjer sem dvakrat na dan – zjutraj in zvečer – vodil evangelizacijska srečanja. Ko sem prispel v nek kraj, sem tam običajno ostal od osem do dvanajst ali celo štirinajst mesecev ter oznanjal Božjo besedo. In vsakič sem lahko opazoval isto ponavljajočo se sliko. Sprva je prihajalo na srečanja okoli sto ljudi, nato dvesto, štiristo, šeststo. Kasneje se je število poslušalcev spet začelo zmanjševati v obratnem vrstnem redu in do konca kampanje ni prišlo več kot sto ljudi.

Med evangelizacijami se je na stotine ljudi obrnilo h Gospodu. Bilo je povsem običajno, da se je po srečanju oglasilo dvesto ljudi in s tem izrazilo željo po spreobrnjenju in sprejetju Jezusa za svojega Odrešenika. Dogajalo se je celo, da se je vsa množica stotin ljudi, celotno občestvo, spreobrnilo h Gospodu! Vendar je minilo nekaj mesecev in od tega ni ostalo nič. Nič! Vse se je vrnilo na stare tire. Med nekim evangeliziranjem smo prodali na stotine izvodov Svetega pisma, a to ni nič spremenilo življenja ljudi ali pa se je spremenilo zelo malo.

V tem času so prihajali k meni drugi pridigarji in me spraševali, kako mi je pri svojih služenjih nenehno uspelo privabljati na stotine ljudi. Na žalost so videli le to in niso razumeli, da sem se kljub vsemu temu počutil kot najbolj nesrečen človek na svetu. Navsezadnje sem videl, kaj se v resnici dogaja, kje sem začel in kje

končal. Kaj je bil rezultat! Prizadevamo si evangelizirati ves svet, v resnici pa se dogaja ravno nasprotno – ateizem se vedno bolj širi. Tega nisem mogel razumeti niti pojasniti.

Poleg tega me je nenehno preganjala ena misel, ki je prihajala iz globine duše in me je zelo obremenjevala. Običajno sem pri evangelizaciji skušal postaviti šotor na najbolj obljudenem mestu, da bi se lažje zbralo veliko ljudi. Ob tem sem si vedno mislil: »Erlo, v tem nisi podoben Janezu Krstniku. Svoja bogoslužja je opravljal v puščavi, daleč od naseljenih območij, kjer sploh ni bilo ljudi. Kljub temu pa je skoraj ves Jeruzalem prihajal k njemu. In ne samo Jeruzalem, ampak tudi Judeja, Samarija in celo sosednje države. Toda ti, Erlo, sam hodiš k ljudem, a jih še vedno težko pritegneš k sebi. »Janez,« sem vprašal in se v mislih obrnil k njemu, »kako ti je to uspelo? Kaj je bila tvoja skrivnost?« Vendar tega žal nisem izvedel.

»Mogoče,« sem razmišljal, »je šlo za to, da je bil Janez močna osebnost, ki je znal pritegniti ljudi k sebi, ali pa je morda znal uporabiti nekaj posebej močnih izrazov v svojih govorih?« Vedno znova sem bral njegove pridige in bil samo presenečen. Dvomim, da je še kdaj obstajal pridigar, ki bi si upal pridigati tako, kot je to počel Janez Krstnik. »Janez!« sem si začudeno rekel: »Če bi začel takole pridigati v naših dneh, bi ti glavo odsekali še hitreje kot v tvojih časih!«

Sam še nikoli nisem srečal in nihče drug mi ni povedal o pridigarju, ki bi si drznil govoriti tako, kot je to počel Janez. »Oh, gadjji rod!« je nagovarjal ljudi, ki so se prišli krstit k njemu, to je tiste, ki so se želeli spreobrniti h Gospodu, »kdo vas je opozoril, da pobegnete pred besom, ki pride? Obrodite torej sadove, primerne kesanju.« (Mt 3,7–8) Danes pa ljudje pridejo k bogoslužju, z nasmehom sprejmejo Jezusa kot svojega osebnega Odrešenika, se vrnejo in nadaljujejo svoje življenje. Zelo malo stvari iz svojega starega življenja prekinejo in pogosto se že po nekaj mesecih stara zgodba ponovi.

Kaj bi torej lahko bila Janezova skrivnost?! Navsezadnje niso bile kobilice ali divji med, ki sta mu služila kot hrana, razlog za

Božjo moč, ki je delovala v njem! Nosil je usnjen pas in oblačila iz kamelje dlake, a tudi to ni moglo igrati odločilne vloge! Mogoče je delal čudeže? A kaj je bil potem njegov čudež?! Ne beremo o kakršnih koli čudežih ali fizičnih ozdravitvah, ki bi jih izvajal. Slepim niso videli, hromi niso hodili. Torej, kaj je bilo?! Kaj?! Ta človek je **pridigar o grehah**. Da, vendar to ni ravno priljubljeno, še posebej v današnjih časih. Nekega dne me je neki pridigar vprašal: »Povej mi, Erlo, o čem pridigaš? Če jaz, na primer, med bogoslužjem govorim o grehah in jih imenujem s pravimi imeni, potem se moji poslušalci takoj počutijo nelagodno in se na stolih začnejo nervozno premikati? Ali sem morda jaz tak norec, da poskušam govoriti o grehah?«

Ampak, dragi prijatelji, ali ni Jezus prišel prav zato, da nas obsodi za naše grehe? Navsezadnje se je zato imenoval Jezus, torej Odrašenik, ker je moral svoje ljudstvo opozoriti na njihove grehe in njihove krivice! In prav to je delal Janez Krstnik, ki je bil poslan, da pripravi pot Gospodu. Neposredno in brezkompromisno je govoril o grehah, pozival h kesanju in očiščenju. Toda zakaj je v tistih časih ljudi pritegnilo takšno oznanjevanje, zdaj pa se ga izogibajo? To je bila zame skrivnost, ki je nisem mogel rešiti. »Gospod,« sem prosil, »daj mi to sposobnost, ki jo je imel Janez!« Toda kljub mojim molitvam se je pri naslednji evangelizaciji ponovilo isto – prišlo jih je na stotine, prodanih je bilo veliko izvodov Svetega pisma, a na koncu je bilo malo tistih, ki so želeli slediti Gospodu.

In potem sem se nekega dne, ko sem bil zaposlen s temi mislimi, nenadoma spomnil neke zgodbe, ki sem jo nekoč doživel. Leta 1956 sem bil v jugozahodni Afriki – v Namibiji. To je zelo suha država. V njej ni zlata, a Namibijci pravijo, da jim to ni tako pomembno, saj če bi imeli vodo, bi bila zanje dragocenejša od zlata. Nekega dne smo tam obiskali kmeta, ki nam je hotel nekaj pokazati. Nekaj metrov od njegove hiše je bila vrtina in črpalka za črpanje vode. Kmet je vzel skodelico in vanjo načrpal malo vode ter mi jo

dal v roke in ponudil, da jo poskusim. Naredil sem en požirek vode, vendar je nisem mogel pogoltniti in sem jo takoj izpljunil. Po tem nam je kmet povedal svojo zgodbo.

Da bi dobili to vodo, jim sploh ni bilo treba vrtati globoko, vode pa je bilo veliko. A njihovo veselje je bilo preuranjeno. Izkazalo se je, da je ta voda vsebovala toliko različnih soli in drugih primesi, ki so močno pokvarile njen okus, da je bila popolnoma neprimerna za pitje. Potem so se odločili, da jo bodo uporabili za pranje perila. Predstavljajte si njihovo razočaranje, ko so se že po prvem pranju vse stvari začele kvariti in razpadati. Kmet je skušal svojo ženo nekako potolažiti in jo povabil, naj s to vodo zaliva cvetje in zelenjavo na vrtu. Dva tedna kasneje so vse rože in zelenjava začele veneti in odmirati. Šele takrat sta razumela, da ta voda ni uporabna za nič, kajti kamor je prišla, je vse uničila.

Takoj, ko je ta kmet končal svojo zgodbo, me je v glavi kot blisk prešinila misel: »Poslušaj, Erlo! To je isto kot tvoje pridiganje Božje besede! Bolj kot pridigaš, več duš ubiješ! Zato vedno manj ljudi prihaja na srečanja. Ljudem pridigaš smrt!«

Dragi prijatelji! Zavest o tem me je pregnjala in mi žrla dušo kot rak. Tega nisem mogel pozabiti. »O, Gospod!« sem znova in znova ponavljal, »torej, več ko govorim, več škode Ti prinašam?!« (Tako se dogaja z nekaterimi kristjani! Če bi le molčali, bi bilo bolje za Božje kraljestvo! Danes Božje kraljestvo ne trpi zaradi pomanjkanja Božje besede, ampak nasprotno – zaradi njenega presežka. Kristjani danes preveč govorijo, zaradi česar je Božje ime zaničevano. Bolje bi bilo, če ne bi govorili o Božji besedi, ampak bi živeli v skladu z njo!)

Tako sem po dvanajstih letih svojega misijonarskega in evangelizacijskega služenja začutil, da ne morem več tako živeti in tako pridigati. Spoznal sem, da vsa ta leta zame niso bila nič drugega kot hoja po duhovno pusti puščavi. »Erlo,« sem se v mislih vprašal, »kakšni so sadovi tvojega dela v teh dvanajstih letih? Ali

poznaš vsaj dvanajst ljudi, ki bi se po tebi pokesali in imajo srce, ki gori za Gospoda? Vsaj eno dušo za vsako leto?! Ne,« sem si priznal, »ne morem jih pokazati.« Ali naj res nadaljujem s tako nesmiselnim služenjem?! Ne! Nikakor! Tako zapravljati svoje življenje!! Zakaj?! Drugi ljudje zaslužijo denar, uživajo življenje! Zakaj torej jaz tega ne morem?! Zakaj bi moral jaz kot revni pridigar in razočaran misijonar hoditi skozi to življenje, nekaj pridigati in druge prepričevati o nečem, kar teoretično drži, vendar ni potrjeno v praksi! Če je Bog danes isti kot prej in če se Njegova beseda ni spremenila, zakaj potem v našem krščanskem življenju vse izgleda tako, kot izgleda!?!« sem vprašal, a nisem prejel odgovora. Iskal sem izhod, a ga nisem našel. Bil sem blizu obupa ...

IV. poglavje

Beseda oživi

Leta 1966 sem prispel v Mapumulo, majhno mesto, ki leži sto dvajset kilometrov severno od Durbanu. Tu sem leta 1963 nekoč vodil svoje evangelizacije, med katerimi se je na stotine ljudi obrnilo h Gospodu. Zdaj pa je od vseh teh stotin ostala le majhna skupnost, sestavljena iz dvajsetih ali tridesetih ljudi.

Ko sem prišel na srečanja v to majhno skupnost, sem moral najprej postati mirovnik. Oh, kako so se ti ljudje prepirali; včasih so se bili celo pripravljene spopasti!

Eden je imel nekaj proti drugemu, drugi prvemu ni mogel odpustiti. Niso se mogli razumeti. Ko sem videl vse to, sem razumel eno – da Bog ne more biti med nami, dokler Božji otroci ne uredijo svojega življenja in svojih odnosov. Navsezadnje Gospod potrebuje struge in mi kristjani moramo biti te struge. Naš problem v tej dobi niso tisti milijoni poganov, ki ne poznajo Boga, ampak verniki, ki stojijo Gospodu na poti. Ne glede na to, kako grozno je, kristjani na žalost pogosto bolj škodujejo Božji stvari kot ateisti. To so tisti, o katerih je v tretjem poglavju Razodetja Janeza Evangelista zapisano: » ... nisi niti mrzel niti vroč.«

Nekega dne, ko smo se, kot običajno, zbrali, sem vsem rekel: »Veste, prijatelji, vse pogosteje razmišljam o tem, kar sem rekel leta 1951, ko me je Gospod prvič poklical k delu na svoji njivi. Rekel sem, da se strinjam, da postanem oznanjevalec evangelija, vendar le pod enim pogojem – da to ne bo igra v cerkvi. Danes, ko se ozrem nazaj na preteklih dvanajst let svojega služenja na misijonskem področju, moram priznati, da je bilo vse, kar sem delal, samo igra v cerkvi. Počutim se duhovno bankrotiranega in ne morem več delati na tem odru tako, kot sem delal poprej.« Nadaljeval sem: »Poglejte plesišče. Ko pride nek

orkester, se tam zbere od 200 do 300 ali več ljudi!« Pri nas nas je na molitvi in razlagi besede le 20 ali 30. Poglejte na nogomet. Tudi od 800 do 900 ljudi pride navijati na tekmo. Na naša srečanja pa ne pride več kot 100 ljudi. Če je Gospod danes isti, če se Sveti Duh ni spremenil in je Sveto pismo resnično Božja beseda, kako naj potem razumemo vse to?! Če pogledate druge nekrščanske vere in ideologije, ki prevladujejo v umih in srcih ljudi, vidimo, da se vse premikajo naprej v svojem nenehnem napredku, medtem ko krščanstvo drsi navzdol. Če verjamete statistiki, potem je po teh podatkih leta 1945 38 % človeštva pripadalo krščanstvu, do leta 2000 pa naj bi to število padlo na 10 % in morda celo nižje. Žalostno, toda resnično dejstvo! Nikoli v zgodovini človeštva ni bilo toliko poganov kot v naših dneh, in če bo šlo tako naprej, bomo kristjani kmalu izginili!⁵

Po tem sem se obrnil k tihim in poslušajočim kristjanom in jih vprašal, ali bi se strinjali, da se srečamo vsako jutro ob 7. uri in vsak večer ob 18. uri, da bi preučevali Sveto pismo, molili in iskali Gospodovo obličje z vsem srcem. »Kdo ve,« sem jim rekel, »mogoče se nas Bog usmili, se nam približa in med nami začne svoje delo.« Ko so me poslušali, so se vsi strinjali. Tako se je ta majhna skupina od 20 do 30 ljudi začela redno srečevati vsako jutro in vsak večer, in od takrat je naše druženje začelo dobivati popolnoma drugačen značaj.

Beseda, ki nas je še posebej begala, je bila v Janezovem evangeliju 7,38: »Kdor veruje vame, **kakor je pisano**, bodo iz njegovega trebuha tekle reke žive vode.⁶ To so bile besede, ki jih je Jezus izrekel na zadnji dan velikega judovskega praznika.

5 Op. prev: Pri tej napovedi se je Erlo Stegen zmotil. Leta 2022 je bilo na svetu 27,5% kristjanov.

6 V ruskem prevodu Svetega pisma je v tej vrstici dobesedno zapisano: »Kdor veruje vame, bodo, kakor je zapisano v Pismu, iz njegovega telesa iztekale reke žive vode.« V nemškem in nekaterih drugih prevodih Svetega pisma te besede zvenijo nekoliko drugače in razkrivajo globlji pomen povedanega, in sicer: »Kdor veruje vame, kot je zapisano v Pismu, bodo iz njegovega trebuha tekle reke žive vode.«

Na začetku sedmega poglavja Janezovega evangelija beremo, da Jezus ni hotel hoditi po Judeji, ampak je hodil po Galileji, ker so ga Judje hoteli umoriti. Ko se je bližal judovski praznik, so mu Jezusovi bratje rekli: »Odidi od tod in pojdi v Judejo, da bodo tudi tvoji učenci lahko videli dela, ki jih delaš. Kajti nikogar ni, *ki* karkoli dela na skrivnem in si sam prizadeva, da bi bil javno znan. Če delaš te stvari, se pokaži svetu.« (Jn 7,3–4)

Jezus je svojim bratom, ki takrat prav tako še niso verovali vanj, rekel nekaj posebnega: »Moj čas še ni prišel, toda vaš čas je vedno pripravljen.« (Jn 7,6) V teh besedah našega Odrešenika je skrit globok pomen. Z njimi nam Sveto pismo pove, da lahko človek, ki nima prave vere v Jezusa, počne, kar hoče in kadar hoče; z drugimi besedami, lahko »pleše po svoji melodiji«. Jezus pa tega ni mogel storiti. Bil je tako odvisen od svojega nebeškega Očeta, ki ga je poslal, da je lahko delal samo to, kar je bilo po volji njegovega Očeta, in je lahko govoril samo to, kar je rekel njegov Oče.

S tem nas Gospod uči, svoje učence, da tudi mi brez Njega ne moremo storiti ničesar. Lahko pa počnemo, kar hočemo in kadar koli hočemo, vendar bo to storjeno po naši volji in zato ne bo obstalo. Poleg tega vse, kar smo storili sami, nima nobene vrednosti pred Bogom. Torej, tako kot je bil Jezus odvisen od Očeta, moramo biti tudi mi odvisni od Njega in biti eno z Njim. To resnico, prijatelji moji, moramo globoko razumeti.

Nadaljevanje sedmega poglavja Janezovega evangelija pripoveduje, da je Jezus, potem ko so njegovi bratje odšli na praznik, tja prišel tudi sam, vendar ne javno, ampak na skrivaj. To je bil praznik, na katerem je imel Jezus priložnost govoriti ljudem, vendar tega ni storil. Ko je prišel zadnji dan praznika, Jezus ni mogel več molčati in je z močnim glasom zavpil ljudem: »Na zadnji dan, véliki *dan* praznika, je Jezus vstal in zavpil, rekoč: »Če je katerikoli človek žejen, naj pride k meni in pije. Kdor veruje vame, **kakor je pisano**, bodo iz njegovega trebuha tekle reke žive vode.«

(Jn 7,37–38) Kljub dejstvu, da je bil dobro seznanjen z njihovimi načrti, da ga ubijejo, Jezus ni več skrivaj stal pred ljudstvom, ampak je stal tako, da so ga vsi lahko videli. Pri tem ni le mirno govoril, ampak je glasno zavpil.

Zanimivo je, da se ta ista beseda »zavpil« (grška beseda »krazó«),⁷ uporablja tudi na tistem mestu Svetega pisma, kjer je povedano, kako je Jezus, ko je bil na križu, zadnjič »zavpil in izročil duha.« (Mr 15,39) Zato so besede, ki jih je Jezus zadnji dan praznika glasno oznanil pred ljudmi, odsevale nekaj, kar mu je lomilo in trgalo srce. Ko jih je izgovarjal, Kristus ni več razmišljal, kaj ga bo to stalo. Glavno je, da so tisti, ki so verovali vanj, slišali in razumeli pomembnost tega, kar jim je povedal.

Dragi prijatelji! Kar so kristjani tistega časa tako želeli slišati, moramo danes vedeti ti in jaz. Zato poskušajmo prodreti v globino pomena teh besed, da bi razumeli, kaj je Jezus želel povedati tistim ljudem, ki verujejo vanj.

Začnimo s prvim stavkom: »Če je katerikoli človek žejen, naj pride k meni in pije!« Torej, kdor te žeje nima, kdor je sit in zadovoljen sam s sabo, naj ostane tak, kakršen je. Takemu človeku Gospod ne more ničesar storiti. Tak človek je zanj le breme. Tisti, ki je duhovno lačen in žejen, se ne more zadovoljiti z ničemer drugim, kot s pravim kruhom in pravo vodo, ki ju išče, dokler ju ne najde, ne glede na to, koliko ga to stane, tudi za ceno svobode.

Jezus nadaljuje: »Kdor veruje vame, **kakor je pisano**, bodo iz njegovega trebuha tekle reke žive vode.« Upoštevajte, da ne govorimo o kapljicah, ampak o rekah, o velikih tokovih; in ne o navadni vodi, ampak o živi vodi. Kamor ta voda pride, se začne novo življenje. In če lahko ena reka spremeni puščavo v cvetoč vrt, koliko več lahko dosežejo številne takšne reke!

7 Grška beseda, ki označuje krik ali glasno jokanje, ki izbruhne v trenutku žalosti, stiske, strahu, potrebe.

Vsi vemo, da je tekoča voda nekaj, kar se ne da zadržati. In če je na poti takšnega vodnega toka postavljen jez ali druga ovira, bo voda, ki se nenehno kopiči, pridobila še večjo moč, ki bo bodisi uničila to oviro na kakem šibkem mestu ali pa se bo dvignila do vrha pregrade, stekla čeznjo ter se razlila širše in širše.

To pomeni, da če verujemo v Jezusa točno **tako, kot o tem govori Sveto pismo**, potem bosta moč in življenje Svetega Duha tekla iz nas v tako mogočnem živem toku, ki mu ne bo mogel kljubovati niti duh tega sveta, niti ateizem, niti karkoli drugega. In bolj kot nam bo Satan nasprotoval, večja bo moč teh živih vodá. Upoštevajte tudi, prijatelji, da Sveto pismo ne pravi, da morajo ti tokovi teči iz trebuha pridigarja, pastolja ali voditelja kongregacije. Te besede so namenjene vsem, ki verujejo v Gospoda. In če tudi vi verjamete Vanj, potem to velja tudi za vas!

V tistem nepozabnem letu 1966, ko smo brali in premišljevali ta svetopisemski stavek, smo se vprašali, ali je tako tudi pri nas. Te tokove smo iskali v svojem življenju, a jih nismo našli. Če pa verjamemo Jezusu, potem ni treba drugim govoriti; kajti potoki žive vode, ki tečejo iz nas, bodo sami dokaz tega.

Nato sem občinstvu zastavil zelo preprosto vprašanje: »Povejte mi, kdo od vas verjame v Jezusa?« »Verjamem,« so vsi odgovorili. »Čudovito!« sem nadaljeval, »a po Svetem pismu bi morale iz nas teči reke žive vode!« Ali je tako pri nas?« Ne, to se v našem življenju ni zgodilo. Toda zakaj?

Torej, to je bila prva težava, na katero smo takrat takoj naleteli. Čeprav smo verovali v Jezusa, nismo imeli teh potokov žive vode, ki bi po Njegovi besedi morali pritekati iz nas. Kaj je narobe? Morda je bilo kaj narobe z našo vero v Jezusa? Ali pa je morda vsa naša vera le videz, laž in samoprevara?! Toda ali je res tako?! Navsezadnje smo bili zelo prepričani, da še vedno verjamemo Vanj! Je potem lahko kaj narobe s tem, kar Sveto pismo pravi o potokih živih vodá? Za to neskladje mora obstajati razlog!

In takrat se nam je zdelo, da se nam je posvetilo: » ... **kakor je pisano** ... « To pomeni, da če sprevračamo Božjo besedo, potem smo sami krivi! V zadnjem poglavju Razodetja je zapisano: »Če bo katerikoli človek tem besedam dodal, mu bo Bog dodal nadloge, ki so napisane v tej knjigi; in če bo katerikoli človek odvzel od besed knjige tega preroštva, bo Bog odvzel njegov delež iz knjige življenja in iz svetega mesta in *od* stvari, ki so napisane v tej knjigi.« (Raz 22,18–19) Šokirani smo molili: »Gospod, krivi smo, če smo dejansko izkrivljali Tvoje besede!« Toda Gospod! Ti veš, da smo to storili nezavedno! Saj tega nismo hoteli!«

Ko smo nadaljevali z razmišljanjem, smo prišli do zaključka, da so prav te besede, »kakor pravi Pismo«, ključne. Pomembno je, da smo poslušni temu, kar pravi Sveto pismo; da ne verujemo kar tako, kot smo navajeni verovati ali kot so nas tega učili od otroštva, ampak da je naša vera natanko takšna, kot o njej piše v Svetem pismu. Konec koncev, če je v tistih časih Jezus opozarjal ljudi na Sveto pismo in na njem temeljil svojo vero vanj, potem moramo mi to še toliko bolj upoštevati!

Toda kako in kaj pravi Sveto pismo? To je bilo vprašanje, na katerega smo želeli najti odgovor. Tako se je naše preučevanje Svetega pisma začelo na novo.

Preden smo začeli, sem občinstvu povedal, da bomo Božjo besedo preučevali tako, da jo bomo sprejeli z otroško vero in da se ne bomo obnašali kot nevzgojeni otroci, ki potem, ko razlomijo potico, poskušajo najprej vzeti ven rozine. Navsezadnje se, na žalost, to dogaja tudi v nekaterih religijah in krščanskih gibanjih, ki vzamejo iz Svetega pisma in pridigajo v bistvu samo tisto, kar jim je všeč. Takšna rozina je na primer téma Božje milosti in Božje ljubezni.

Mi pa smo se odločili, da stojimo takšni, kot smo, pred lučjo Svetega pisma, pred lučjo Božje besede, brez opravičevanja ali olupševanja, da resnici gledamo naravnost v oči. Če pustimo svoj

razum ob strani, smo želeli besedo sprejeti kot Božjo besedo in ji dovoliti, da nam govori, ne glede na to, ali se bo ujemala z našimi koncepti, znanjem in občutki ali ne. Poleg tega smo se dogovorili, da bomo pri študiju vzeli celotno knjigo, ne da bi preskakovali z enega mesta na drugo, da bi imeli jasno in popolno sliko prebranega.

Naše besedilo so bila Dejanja apostolov. Ne vem, kako in zakaj se je to zgodilo, a začeli smo prav s to knjigo. Takoj, ko smo začeli brati, je Sveti Duh začel govoriti našim srcem, jih lomil in ponižal. Takoj, od prvih vrstic, nas je Božja beseda zadela in dlje kot smo brali, bolj in globlje se nas je dotikala. Vrstico za vrstico smo spremljali življenje Kristusovih učencev.

Malo pred svojim vnebohodom, ko jih je Jezus zbral, jim je zapovedal, naj ne zapustijo Jeruzalema in naj tam ostanejo, dokler se Sveti Duh ne spusti nanje. V odgovor na to so se učenci obrnili k svojemu Učitelju in ga vprašali, ali je prišel čas, ko bo Izraelu obnovil kraljestvo. Gospod jim odgovarja: »Ni za vas, da bi vedeli čase ali obdobja, ki jih je Oče postavil v svoji oblasti. Toda prejeli boste moč, po tem, ko Sveti Duh pride nad vas, in vi mi boste pričeli, tako v Jeruzalemu kakor po vsej Judeji in v Samariji ter do skrajnega dela zemlje.« (Apd 1,7–8)

Tukaj vidimo, da so bili Kristusovi učenci zaposleni z nečim, kar jih ne bi smelo zadevati. Jezus jim je to preprečil s tem, da jim je pokazal, kaj bi jim moralo biti zanje najpomembnejše – prejeti moč Svetega Duha, da bi postali Njegove pričel.

Dragi prijatelji! S tem odlomkom Svetega pisma nam je nato Gospod pokazal na obstoj takšne možnosti, ko se Božji otroci ukvarjajo z nečim, kar ni samo postransko in nepomembno, ampak jih tudi odvrča in odmika od glavne stvari; pač kot Kristusovi učenci, ki so bili zatopljeni v vprašanje izračunavanja in določanja časa in obdobja za obnovo Izraelovega kraljestva. Ko to opazi, jih Jezus ustavi in reče, da ni njihova stvar določati čase in trenutke.

Kako pogosto se moramo na žalost ukvarjati s tem, da so kristjani zaposleni s podobnimi težavami, povezanimi z določanjem časov in trenutkov. Gospod je rekel: »Prišel sem, da pošljem ogenj na zemljo, in kako si želim, da bi bil ta prižgan?« (Lk 12,49) Mi, današnji Kristusovi učenci, pa razpravljamo o vsem mogočem in se ukvarjamo z mnogimi drugimi stvarmi, medtem ko Gospodovo srce joka in se želi razodeti.

Torej je Gospod svojim učencem prepovedal, da zapustijo Jeruzalem, ker naj bi se tam nanje spustil Sveti Duh. Toda Jeruzalem je bil tedaj najstrašnejši kraj, pravi roparski brlog! V Jeruzalemu se je zgodila najbolj grozna stvar, ki se je kdajkoli zgodila! Tam so križali Božjega maziljenca, nato pa so se bili učenci prisiljeni skrivati v zaprtih hišah! Toda kljub vsemu temu jim Jezus ni dovolil oditi, temveč jim je naročil, naj ostanejo tam, kjer so.

Dragi prijatelji! To je bila naša prva in zelo pomembna lekcija. Ozavestili smo, da smo takšni ljudje kot oni in oni so bili takšni kot mi. In ljudje običajno bežimo pred težavami. Mar ni tako? Konec koncev, ko nam nekje postane tako težko, da je preprosto nevzdržno, poskušamo čim prej zapustiti ta kraj. Pogosto slišimo od gostov, ki prihajajo k nam na misijonsko postajo: »Ah, kako lepo se imate tu! Ni tako kot pri nas! Če bi lahko, tako kot vi, stalno bival tukaj, bi seveda tudi jaz gorel za Gospoda!«

Sodobni kristjani pogosto opravičujejo svoje nezvesto življenje s tem, da imajo, kot vidite, težke družinske razmere ali nemogočega moža, ki ga nikoli ne morejo zadovoljiti. Mož pa meni, da ima žena veliko lažje življenje. Starši menijo, da otroci nimajo skrbi, otroci pa mislijo, da se imajo starši dobro. In tako razmišlja vsak. Žena je sposobna zapustiti moža, rekoč, da s takim egoistom ni mogoče živeti, mož pa zapusti družino, prepričan, da preprosto ne more več živeti pod isto streho s tako prepirljivo ženo. Eden pravi, da bi rad

pobegnil iz tega doma. Drugi si išče novo prebivališče, ker ne more več ostati v svoji lokalni cerkvi.

Ampak zavedati se moramo, da če nisem dober tam, kjer sem, potem tudi drugje nisem uporaben. Zuluji pravijo: »Če sem gnil krompir, ne bom postal zdrav, če pridem v vrečo dobrega krompirja. Nasprotno, drugi krompirji se bodo od mene začeli kvariti, dokler na koncu ne bo zgnila cela vreča.« Če je moje lastno življenje nezvesto in nečisto, če je moje krščanstvo gnilo, potem bom naredil gnilo in nečisto vse, kamor koli bom prišel. Če sem za karkoli neprimeren tam, kjer sem, v svojem ›Jeruzalemu‹, potem sem neprimeren tudi kjerkoli drugje. Ali je morda zato Jezus, ker je poznal to šibko človeško lastnost, zapovedal svojim učencem, naj ne zapustijo Jeruzalema? Hkrati jim je povedal, da bodo prejeli moč, ko se bo nanje spustil Sveti Duh.

Veliko je kristjanov, ki verjamejo, da imajo Svetega Duha, a kljub temu nimajo moči. Srečal sem tudi vernike, ki trdijo, da so krščeni v Svetem Duhu, a na žalost tudi oni pogosto nimajo moči. Tudi če imajo prav, kako potem to povezati in kako razložiti krst v Svetem Duhu brez prisotnosti moči? Navsezadnje je znamenje, da je človek resnično napolnjen s Svetim Duhom, prisotnost moči tega Duha, ki prebiva v njem. V Dejanjih apostolov 1,8 pravi: »Toda **prejeli boste moč, po tem, ko bo Sveti Duh** prišel nad vas.« Torej je po besedah samega Gospoda, **moč Svetega Duha** dokaz krsta v Svetem Duhu.

Moč je v grščini ›dynamis‹. Pomen te besede ›dinamo‹ dobro odraža sodobna beseda ›dinamit‹. Seveda veste, da se eksplozivna moč dinamita ne uporablja v pesku ali mehki zemlji, temveč v skalah in skalnatih krajih. Dinamit se uporablja tam, kjer je vse drugo neučinkovito. Moč Svetega Duha deluje na enak način. Kaže se ravno tam, kjer so še posebno velike težave, kjer je po človeško gledano preprosto nevzdržno. Kjer je najtemneje, kjer so tla najtrša, je še posebej učinkovita moč Svetega Duha, ki se kaže svetlo in

močno. To moč je Jezus obljubil svojim učencem, da bodo lahko delovali v Jeruzalemu, kjer je bila zemlja trda kot granit. Tam je bila moč takšnega dinamita prav tisto, kar je bilo potrebno – moč Svetega Duha, ki bi lahko razstrelil vsako skalo.

Torej, to pomeni moč! Toda moč za kaj? Ko je Jezus nagovoril svoje učence, je rekel: »Toda prejeli boste moč, po tem, ko Sveti Duh pride nad vas, in vi mi boste priče, tako v Jeruzalemu kakor po vsej Judeji in v Samariji ter do skrajnega dela zemlje.« (Apd 1,8)

Upoštevajte, da je Kristus takrat učencem rekel, da ne bodo prejeli moči, da bi zdravili bolnike ali delali čudeže, kar sodobni kristjani štejejo za najdragocenejši dar in največji izraz moči Svetega Duha. Ne, skozi Jezusova usta nam Božja beseda pravi: »Prejeli boste **moč ... in boste moje priče**.« To pa pomeni, da tisti, ki prejme moč Svetega Duha, postane prava Kristusova priča.

Priča je v grščini »mártys«, kar dobesedno pomeni »mučenik«. Ali veste, da se človek, ki umre za Kristusa, imenuje mučenik? Torej nam moč Svetega Duha daje sposobnost, da smo Kristusova priča, torej mučenik. To je moč, da smo zvesti in brezkompromisni do konca, moč, da se ne oziramo nazaj, ampak gremo naprej, moč, da gledamo smrti v oči in vstopimo vanjo, tako kot je to storil prvi mučenik Štefan. Ko so vanj metali kamenje, je njegov obraz sijal kot obraz angela in videl je odprto nebo.

Kaj se zgodi z nami, prijatelji, ko kamenje leti na nas? Ko nam ljudje rečejo neprijazne, žaljive besede? Ko dobimo udarec tam, kjer najbolj boli? Kako smo videti potem?! Ali naši obrazi sijajo kot obrazi angelov? Ali vidimo odprto nebo? Ali pa se takrat za nas zaprejo nebesa in odpre pekel? Toda prav takšen je bil človek, poln Svetega Duha! Mož vere! Kristusov učenec, ki kleči, ko letijo kamni vanj, in njegov obraz sije kot obraz Božjega angela in, umirajoč, pravi: »Gospod, tega greha jim ne položi na njihovo obtožnico!« (Apd 7,60)

Da, to je resnično moč, ki jo lahko da samo Bog! Mož, ki je sposoben prehoditi celotno pot do svojega konca, do same smrti! Božji otrok, ki ne spreminja svoje »barve«, kot kameleon, ki je glede na zunanje okolje videti tako ali drugače, se duhovno »povzpne« navzgor, »pade« navzdol in tako spet navzgor in navzdol.

Torej je moč Svetega Duha tista moč, ki nam daje sposobnost, da postanemo mučeniki za Kristusa. Ko sem prišel do tega, sem takrat pomislil, da tukaj v Južni Afriki ne moremo biti mučeniki; da moramo, da postanemo mučeniki, iti v tiste države, kjer so kristjani preganjani. A takrat sem se spomnil besed apostola Pavla v Pismu Hebrejcem 12,4: »Niste se še do krvi uprli v boju zoper greh,« to je, z drugimi besedami: »Niste se še borili proti grehu do smrti.«

Zato ima človek, ki ima moč Svetega Duha, moč, da se upre grehu in da se bori do krvi. Samo takšen kristjan postane resnična priča Jezusa Kristusa ali, praktično rečeno: »Raje bi umrl, kot da bi nečistoval z drugo žensko.« »Raje umrem, kot da kradem.« »Raje umrem in naj teče moja kri, kot da bi bil hinavec in lagal!«

Poglejte, kaj to pomeni?! Greh je za nas večja nevarnost kot preganjanje zaradi vere v Boga. Preganjanje je namreč včasih celo koristno za kristjane. V preganjanju je človek pogosto še bolj goreč za Kristusa! V preganjanju je bolj verjetno, da se razkrije, kdo si – pravi kristjan ali lažni brat. S hinavci lahko sedimo na bogoslužjih in jih pokopljemo kot dobre kristjane, toda v kakšnem strahu se bomo zbudili iz te zmote, ko jih bomo nekega dne videli v peklu! Morda pa bomo tam z njimi tudi mi sami! To se bo zagotovo zgodilo, če se ne bomo naučili razlikovati belega od črnega! Gospodu ni pomembna barva kože, temveč barva srca!

Iz tega zavedanja bi moralo naše srce žalovati in jokati! Ali nismo danes tako, kot pravi Božja beseda o ljudeh zadnjih časov: »Védi tudi to, da bodo v poslednjih dneh nastopili nevarni časi. Kajti ljudje bodo samoljubni, lakomni, bahači, ponosni, bogokletniki, neposlušni staršem, nehvaležni, nesveti, brez naravne

prijaznosti, prelamljali bodo premirje, lažni obtoževalci, neobrzdani, kruti, prezirljivci tistih, ki so dobri, izdajalci, prenagljeni, vzvišeni, raje bodo imeli užitke kakor imeli radi Boga; ki imajo podobo pobožnosti, toda zanikajo njeno moč. Od takšnih se odvrni proč.« (2 Tim 3,1–5)

Zakaj mislite, da je tako? Zaradi nečistosti in prešuštva?! Da, tako mislimo! Toda Sveto pismo pravi, da bodo prišli težki časi, ker bodo ljudje imeli videz pobožnosti in se imenovali kristjani, vendar se bodo odrekli Njegovi moči! To je res najhujše, kar si lahko zamislimo!

Ob tem spoznanju smo bili tako globoko pretreseni, da smo se vprašali, kako je vse skupaj videti pri nas in v kakšnem stanju smo takrat. Žalovali smo in jokali, ko smo videli in spoznali svojo šibkost in svojo duhovno nemoč.

Po vnebohodu Jezusa Kristusa v nebesa so se Njegovi učenci vrnili nazaj in se zbrali k molitvi. Z njimi so bili Jezusova mati Marija in Njegovi bratje. Sveto pismo pravi, da so bili vsi soglasni v svoji molitvi. Prav ta njihova enotnost je bila za nas nekaj posebnega! Navsezadnje takrat še ni bil binkoštni dan in Sveti Duh še ni bil poslan na zemljo. Toda križ Jezusa Kristusa in Njegovo vstajenje sta bila dovolj, da sta te ljudi združila v eno celoto, da so lahko, ko so postali ena duša, soglasno ostali v molitvi.

Ali razumete, prijatelji, kako globoko je kalvarijski križ Jezusa Kristusa lahko prodril v življenja teh ljudi?! Danes nekateri kristjani pravijo, da ne morejo biti enotni in enoglasni, ker še niso napolnjeni s Svetim Duhom. Toda to je nesmisel, saj je za to dovolj en sam križ našega Odrešenika! Že sam križ bi moral zadostovati, da bi za vedno odstranil sovraštvo, prepire, spore in nesoglasja iz življenja Božjih otrok! Res, takrat je že sam križ imel tako velik pomen, da so tudi bratje Jezusa Kristusa, ki prej niso verovali Vanj, končno verjeli in se pridružili Njegovim učencem! Vse to se je takrat močno

dotaknilo naših src in s solzami smo rekli: »O, Gospod Jezus, daj, da bo imel Tvoj križ enak pomen tudi v našem življenju!«

Z nadaljnjim branjem knjige Dejanja apostolov smo sledili nadaljnjemu življenju Kristusovih učencev. Ko je na binkoštni dan prišlo do izlittja Svetega Duha na apostole in na druge kristjane, so bili osupli vsi ljudje, ki so bili tam zbrani, saj so jih slišali govoriti v različnih jezikih in narečjih. Nekateri so se posmehovali, saj so verjeli, da so se napili sladkega vina. Apostol Peter pa je vstal, to ovrgel in pojasnil, da se je zgodilo tisto, kar je napovedal prerok Joel: »In zgodilo se bo v poslednjih dneh, govori Bog: ›Izlil bom od svojega Duha na vse meso ... « (Apd 2,17–21)

Če je torej opisani čas, ki je bil pred dva tisoč leti, Bog imenoval poslednji dnevi, koliko bolj to velja za naš čas! Če je bila ta preroška beseda tako pomembna za kristjane tistega časa, koliko pomembnejša bi morala biti za nas danes! Če bi bilo življenje kristjanov, ki so bili takrat še dva tisoč let časovno oddaljeni od drugega Kristusovega prihoda, videti tako, kot beremo, kakšno bi moralo biti naše življenje!

Prepričan sem, dragi prijatelji, da če bi sploh obstajala kakšna razlika med prvimi kristjani in nami danes, bi bila ta lahko le v tem, da bi mi morali biti bolj goreči za Boga kot oni! Prosim, ne sprašujte me, ali sam verjamem, da je to res mogoče! Da, verjamem v to in v to verjamem z vsem srcem! Če beseda o drugem Kristusovem prihodu ni prazna prevara, ampak velika resnica, potem bi moralo zavedanje o tem tako razplamteti našo ljubezen do Boga in nas tako vžgati v služenju Njemu, da bi bila naša gorečnost še večja kot pri očetih naše vere! Samo naša večja gorečnost je lahko razlika med njimi in nami! Samo v tem in v ničemer drugem!

Nadalje beremo, da ko se je obljuba izpolnila in so učenci prejeli moč Svetega Duha, se je že prvi dan pokesalo tri tisoč ljudi. Ste že kdaj poskusili prešteti, koliko različnih narodov in jezikov je bilo tam?! Samo pomislite! Vsak dan se soglasno zbere na tisoče

ljudi, ki imajo enotnost duha, enotnost misli in eno srce! Kako je to mogoče?! Tam je bilo na tisoče ljudi, ki so govorili različne jezike. Zbrani so bili iz različnih koncev sveta, pa so imeli enake misli! Ali poznate lastnosti duše? Ali razumete, kaj pomeni, ko ima ogromna zbrana množica ljudi eno srce? Še več, ne samo navzven in ne zato, ker pripadajo isti cerkvi ali isti skupnosti! Ne, to je enotnost, ki prihaja iz globine duše. Zame je bil prav to največji čudež!

Pri nas je bilo namreč tako: če se je zastavilo vprašanje, je eden rekel eno, drugi drugo, tretji pa tretje. Tako smo naleteli na različna mnenja, čeprav nas je bilo samo 20 do 30. Spomnim se, da je nekdo od zbranih takrat rekel: »Še dobro, da se mi ni treba nenehno srečevati s to sestro, ker če bi se moral vsak dan pogovarjati z njo, bi verjetno že zdavnaj imel nevrozo!« Torej, kot vidite, imajo tudi kristjani lahko nevroze drug zaradi drugega. Ali pa mislite, da med temi tremi tisočimi takrat ni bilo niti ene ženske? Oh ne! V templju so se vsak dan zbirali moški in žene, mladi in stari, v popolnem soglasju in z enim srcem. O nesoglasjih ne beremo niti besede, o sporih in delitvah ne najdemo nobene omembe.

Poglejte te ljudi od blizu, prijatelji, in razumeli boste, da jim Jezus ni bil samo hobi, ne le razlog za lomljenje kruha za uro in pol ali celo pol ure (*kot sem to videl v Nemčiji*) bogoslužja. Žal takšni strogo določeni časovni predpisi za bogoslužja niso več redkost v sodobnem krščanstvu. Nekoč, ko so me pred srečanjem resno opozorili, naj ne podaljšam pridige za več kot pol ure, tega nisem mogel razumeti in sem vprašal: »Povejte mi, kaj se je zgodilo, zakaj se ljudem tako mudi domov? Bo po srečanju še kaj?« »Ne,« sem slišal, »nič se ne bo zgodilo, ljudem se samo mudi domov. Saj ima vsak svoje opravke.«

Da, to je mogoče pri mrtvih kristjanih. Božji otrok je lahko tudi mrtev. Ure in ure lahko sedi pred televizorjem. Za časopise, revije in posvetne knjige, ki Gospodu niso v čast, imajo današnji kristjani običajno dovolj časa. Povsem drugačen vtis pa dajejo takratni

kristjani. Zanje je bil Kristus njihovo življenje. Vse ostalo je bilo drugotno ali celo nepomembno, kajti tisti, ki so imeli svoje premoženje – hiše, posestva, zemljišča – so vse prodali, prinesli izkupiček in ga položili pred noge apostolom. Torej nihče ni ničesar imenoval za svoje, ampak so imeli vse skupno in nikomur ni nič manjkalo. Kakšna cerkev! Oh, kakšna cerkev je bila to!

Potem smo razumeli, zakaj se je mesto streslo, ko so ti kristjani molili! Pri nas je ravno obratno – molimo, pa nas mesto stresa! Naši otroci nas tresejo! Nekaterim možem povzročajo stres njihove žene! Duše drugih pretresajo njihovi sorodniki! Da, obstaja veliko stvari, ki nas lahko pretresejo! Toda ko so ti kristjani molili, se je vse mesto streslo! Tedaj se je zaradi njihove molitve stresel in prevrnil ves Jeruzalem!

Mi, sodobni kristjani, pa tako pogosto živimo v strahu! Tako nas skrbi, kaj bo z našimi otroki? Kaj bo z nami? Kaj nam bo prinesla prihodnost? Razumljivo je, zakaj prav takšna vprašanja zasedajo življenje mlačnega, nemočnega kristjana, ki od groze ne more zaspati, če vrata niso zaklenjena, in ki je od vseh svojih misli in strahov včasih blizu blaznosti. Ne, dragi moji! To nikakor ni Božji Duh! Takšni kristjani in taka cerkev ne morejo zamajati sveta, še manj pa peklenskih vrat!

Torej, dlje ko smo brali, bolj so bila naša srca potrta in stopljena. Naša družjenja niso bila več ure razlaganja Besede in molitvenega občestva, ampak ure jokanja in srčnega klicanja k Bogu.

Ob primerjanju s takratno cerkvijo smo se bili od sramu pripravljene pogrezniti v zemljo zaradi našega krščanstva. Molil sem h Gospodu, da mi na sodni dan ne bi pustil stati ob tisti cerkvi in da tudi meni samemu ne bi bilo treba biti poleg Pavla, ki bi mi lahko rekel: »Erlo, povej mi o svojem misijonarstvu, potem pa ti bom jaz povedal o svojem misijonarskem delu.« Ali pa, da mi tudi Peter ne bi rekel: »Pokaži mi cerkev, kjer si bil pastor, potem ti bom pokazal cerkev, kjer sem bil jaz pastor.« »Oh, Gospod!« sem se zavedal

svoje nepomembnosti, »ali imam sploh pravico imenovati se kristjan? Ali se sploh imamo pravico imenovati Kristusova Cerkev?

Z branjem smo prišli do petega poglavja knjige Dejanja apostolov, v katerem smo ugotovili, da medtem, ko Bog deluje, tudi Satan ne spi in se na vse načine trudi ovirati Božje delo. Ko je Hananija videl, kaj se dogaja, je menil, da bi moral tudi sam prodati svojo zemljo. Hkrati sta se mož in žena odločila, da obdržita del izkupička od prodanega. Hananija je prišel in preostanek položil k nogam apostolov.

Peter, mož, poln Svetega Duha, ki je Duh resnice, je takoj začutil, da tu nekaj ni v redu. Takoj je vprašal Hananija, ali je za toliko prodal svojo posest in ali je bil to ves denar, ki ga je prejel? Na to je Hananija brez strahu odgovoril pritrdilno. Tedaj se je Peter ponovno obrnil k njemu in rekel: »Hananija, zakaj je Satan napolnil tvoje srce, da lažeš Svetemu Duhu in da zadržiš *del* vsote od zemljišča? Dokler je ostajalo, ali ni bilo tvoje? In potem, ko je bilo prodano, ali ni bilo v tvoji oblasti? Zakaj si v svojem srcu spočel to stvar? Nisi lagal ljudem, temveč Bogu. In ko je Hananija slišal te besede, je padel dol ter izročil duha. In velik strah je prišel na vse tiste, ki so slišali te stvari. Mladenci pa so vstali, ga ovili, odnesli ven ter *ga* pokopali.« (Apd 5,3–6)

Ker ni vedela ničesar o tem, kaj se je zgodilo, je tri ure pozneje Hananijeva žena Safira prišla na isto mesto. Ko jo je zagledal, se je Peter takoj obrnil k njej z vprašanjem: »Povej mi, ali sta res za toliko prodala zemljišče?« Kaj naj bi storila? Ta ženska vendar ni mogla izdati svojega moža! Hotela mu je ostati zvesta!

Ali ni res, da je problem našega časa v tem, da zakonca nista enotna, da je med njima toliko sporov, preprirov in nesoglasij – česar v prvi cerkvi ni bilo. Toda tam sta bila zakonca istega mnenja. Torej je bila ta žena eno s svojim možem, vendar takšna enotnost ni bila blagoslovljena.

Ko je Safira rekla svoj: »da«, ji je Peter rekel: »Kako je to, da sta se skupaj strinjala, da skušata Gospodovega Duha? Glej, stopala teh, ki so pokopala tvojega moža, so pri vratih in odnesli te bodo ven.« Potem je nemudoma padla ob njegovih stopalih in izročila duha. In vstopili so mladeniči ter jo našli mrtvo, in ko so jo odnesli, so jo pokopali poleg njenega moža. (Apd 5,1–10)

Leta 1966, ko smo brali to zgodbo, smo se vprašali, ali bi kdo od nas želel postati član takšne skupnosti? Strinjajte se, da tak korak ne bi bil povsem varen. Navsezadnje je bila to skupnost, v kateri se greh ni toleriral, kjer sta bili laž in nezvestoba takoj obsojeni in kaznovani brez sočutja. Kaj bi se potem zgodilo z nami? Kaj bi se zgodilo z našimi grehi in našimi malimi prekrškami, ki pogosto niti niso tako majhni. »Da ... ,« smo si rekli, »mogoče je celo dobro, da med nami ni takšnih cerkva.«

Tudi sam sem se vprašal, kako bi se vedel, če bi bil Hananija moj brat ali Safira moja sestra. Kako bi se počutil? Kaj bi storil, če bi izvedel, kaj se jim je zgodilo? Morda bi res moral reči: »Hvala Bogu, da takrat še nisem živel! Kdo ve, morda bi po takšni izkušnji menil, da je moja poklicanost, da obiskujem cerkve in skupnosti ter opozarjam druge, naj se pazijo teh »hudobnih« ljudi! Verjetno bi vsem povedal. Bratje in sestre! Je to ljubezen!? Pomislite sami, ali bi lahko Gospod tako ravnal!? Ne, seveda ne! Zato bodite previdni in varujte se takih ljudi, ker v njih ne deluje Božji Duh!«

Ali pa na primer, če bi bili vi ali jaz na Petrovem mestu. Kaj bi rekli, če bi vam Hananija prinesel denar? Kako bi se takrat odzvali? Morda bi Hananija za to celo objeli in bratsko poljubili, rekoč: »O, dragi brat! Bog te blagoslovi! Na naslednjem članskem zboru bom predlagal, da te izvolijo za diakona ali celo voditelja skupnosti, ker takšne ljudi, kot si ti, zelo potrebujemo!« (*Mar ni tako, prijatelji? Resnično potrebujemo ljudi, ki v cerkev prinašajo denar!*)

Samo Peter ni rekel ničesar takega. Možje, napolnjeni z Božjim Duhom, so rekli drugače: »Naj gredo ti ljudje raje v grob, kot da

živijo in so v cerkvi s svojim grehom!« Vidite, kakšna je bila prva cerkev Jezusa Kristusa?! V njej je vladala taka Božja svetost, da se je greh kaznoval kar s smrtjo! Potem je seveda mogoče razumeti, zakaj je tej cerkvi uspelo obrniti ves svet na glavo in zamajati ne samo zemljo, ampak tudi temelje pekla! In hvala Bogu, da ta cerkev ni postala svetu v posmeh in v grajo, kot se žal pogosto dogaja v našem času.

Dragi prijatelji, po analizi tega odlomka Svetega pisma nismo šli dlje, ampak smo se spet vrnili k tretjemu poglavju Dejanj apostolov, da bi spremljali, kako sta Peter in Janez odšla v tempelj. Tisti dan je bil tam človek, ki je bil hrom od rojstva in je sedel pri vhodu v tempelj ter prosil miloščino. Oba apostola sta ga pozorno pogledala, nakar je Peter rekel: »Srebra in zlata nimam, toda to, kar imam, ti dam: ›V imenu Jezusa Kristusa iz Nazareta vstani in hodi.« (Apd 3,6) S temi besedami je hromega človeka prijel za roko in ga dvignil. V tistem trenutku se je pred očmi vseh zgodil čudež.

Ustavili smo se na tej točki v Svetem pismu, da bi si ta primer lahko podrobneje in pozorneje ogledali, začeniši od prve do zadnje točke. Prvo, kar je Peter storil z Janezom, je bilo, da sta bolniku pozorno pogledala v oči. Moram reči, da me je Petrov odziv zelo presenetil. »Peter!« sem v mislih nagovoril Petra. »Kako si lahko to storil! Si pozabil, da si pred nekaj dnevi storil grozno dejanje, ko si se sramotno odrekel Kristusu! In zdaj, brez sramu, mirno gledaš ljudem v oči!«

In Peter je, kot da bi mi odgovarjal, rekel mojemu srcu: »Da, Erlo. To dejstvo poznam bolj kot ti, ker sem ga sam doživel. Da, nisem zdržal in moje odrekanje je bilo grozno! Toda ko sem videl oči našega Učitelja, usmerjene vame, se mi je srce zdrobilo in sem grenko jokal. V veliki skesanosti sem se takrat obrnil k Jezusu in ga prosil odpuščanja, in On mi je odpustil moj greh in ga pozabil. Zato sem lahko spet mirno gledal ljudem v oči. Slava Gospodu, da mi ni več treba hoditi po dolini joka in smrtne sence!«

Oh, dragi prijatelji! To je vesela novica evangelija! Jezus nam je odpustil! Tudi če je naš greh kakor škrlat, bo postal bolj bel kot sneg. Povedal vam bom, da imajo veliki grešniki eno veliko prednost – bolj ljubijo Kristusa! Farizej, ki je povabil Jezusa na večerjo, je videl vlačugo, ki je s solzami umivala Kristusove noge in jih brisala z lasmi svoje glave. Ta »pravičnik« je mislil, da Gospod ne ve, kakšna sramotna ženska je bila pred njegovimi nogami. Toda Kristus je poznal misli tega človeka in se obrnil k Simonu ter rekel: » ... vidiš to žensko? V tvojo hišo sem vstopil, pa mi nisi dal vode za moja stopala, toda ona je moja stopala umila s solzami in *jih* obrisala z lasmi svoje glave. Nisi mi dal poljuba, toda odkar sem vstopil, ta ženska ni prenehala poljubljeni mojih stopal. Moje glave nisi mazilil z oljem, toda ta ženska je moja stopala mazilila z mazilom. Zato ti pravim: »Njeni grehi, ki jih je mnogo, so odpuščeni,« kajti veliko je ljubila, toda komur je malo oproščeno, *ta* malo ljubi.« (Lk 7,44–47)

Priznati moramo, da te Jezusove besede veljajo še danes. Ljudje, ki so v svojem življenju močno in strašno grešili, imajo eno veliko prednost pred nami »pravičnimi« – sposobni so veliko bolj ljubiti Gospoda Jezusa. In v tem je nekaj čudovitega! Čim bolj temeljito in globlje bo Gospodovo delovanje, tem bolj nas bo Sveti Duh lahko obsodil o naših grehih in krivicah. Naše kesanje bo zato lahko globlje in naša ljubezen do Boga bo večja. Nekateri med nami niso sposobni globoko ljubiti Jezusa samo zato, ker še nikoli niso zares spoznali svojih krivic in niso občutili svoje grešnosti. Prav to je razlog za pomanjkanje iskrene in globoke ljubezni do Gospoda.

To je bila torej prva pomembna točka, ki smo jo takrat razumeli in upoštevali. Nato Peter hromemu človeku reče: »Poglej **naju**.« Te besede so bile zame nasploh nekaj neverjetnega, kar je bilo v popolnem nasprotju z vsemi nauki in mojo teologijo. V svetopisemski šoli so nas učili, da mora biti Jezus vedno v središču vsakega našega stavka, ko pričujemo drugim. Zato nisem mogel

razumeti, kako je lahko Peter, mož, poln Svetega Duha, naredil tako veliko napako. Saj se tako ne sme govoriti! Treba bi bilo reči: »Poglej Jezusa! Poglej križ na Golgoti! Poglej Božjo besedo in Boga!« Navsezadnje si nobena oseba, noben pravičnik ne more drzniti reči: »Poglej me,« ali »Poglej naju,« ker bi morale biti oči vseh ljudi usmerjene samo v Jezusa in v nobenem primeru v človeka. »Oh, Gospod!« sem pomislil, »ali nisi naredil napake, ko si Petru zaupal ključne nebeškega kraljestva? Kako si se lahko zanesel na takšnega človeka?!«

Ker nismo razumeli tega, smo se znova obrnili k Božji besedi in to je tisto, kar beremo v Drugem pismu Korinčanom 3,3: » ... *ker ste* vidno oznanili, da ste Kristusova poslanica, dana po nas, ne napisana s črnilom, temveč z Duhom živega Boga ... «

Za to torej gre! To pomeni, da sta bila po Svetem pismu Peter in Janez ravno takšno pismo, ki ga je napisal sam Bog po svojem Duhu. Zato sta lahko rekla temu hromemu človeku: »Poglej naju!« In popolnoma sem prepričan, da ko ju je ta hromi pogledal, v njima ni videl samo Petra in Janeza, ampak podobo samega Jezusa Kristusa. Na čelu teh dveh mož je videl slavo našega Gospoda in slavo križa. Sicer se na Petrove besede ne bi odzval tako, kot se je. Navsezadnje bi lahko rekel: »Peter! Kako lahko to govoriš! Ali ne veš, da sem bil hrom od materinega trebuha! Ne posmehuj se mi!« Toda njegova reakcija je bila drugačna in ko ga je Peter prijel za roko, je takoj poskočil. Takšna je moč našega Gospoda in Odrešenika!

Kaj naj rečem, ti Božji možje so bili resnično Kristusovo pismo! Takrat smo ugotovili, da nimamo pravice drugim pričevati o Bogu in oznanjati evangelija, dokler ne moremo reči ljudem: »Poglejte nas.« Če nismo res dober zgled, potem nimamo pravice niti odpreti ust. In to želim ponoviti. Nikomur nimamo pravice govoriti o Gospodu, ali pričevati, preden tej osebi ne rečemo: »Poglej me,« ker drugače bomo samo škodovali Božji stvari in

Njegovemu kraljestvu. Če s svojim življenjem ne odražamo podobe Jezusa, smo takšni, kot so bili farizeji, o katerih je Kristus nekoč rekel: »Torej vse, karkoli vam ukažejo, obeležujte, *to* obeležujte in storite; toda ne delajte po njihovih delih, kajti oni govorijo, pa ne delajo. Kajti vežejo težka bremena in bridka za prenašanje in *jih* polagajo ljudem na ramena, toda [sami] jih niti z enim izmed svojih prstov nočejo premakniti.« (Mt 23,3–4) Tako je tudi danes; sodobni farizej je tisti, ki drugim pridiga resnico, sam pa ne živi v skladu z njo.

Peter in Janez sta bila resnično Gospodovi priči! Kako pa je pri nas, prijatelji? Ali smo danes Kristusovo pismo? Takšno pismo, ki je po Svetem pismu lahko »od vseh ljudi poznano in brano«? (2 Kor 3,2) Kako škoda, da verniki danes tako malo berejo Sveto pismo. Nekateri kristjani pravijo, da ga ne razumejo. Bolje razumejo časopis! In res se bolj ukvarjajo s časopisom kot z Božjo besedo, čeprav se imenujejo kristjani. Kako je taka kombinacija možna – ne vem. Vendar obstaja nekaj, kar lahko preberejo tudi nepismeni tukaj v Afriki. In veste, kaj berejo? Berejo nas, kristjane, in s prstom kažejo ter pravijo: »Poglejte tega človeka! Imenuje se kristjan, a poslušajte, kako se prepira in preklinja! Poglejte, kako se prepira in jezi!« Da ... kaj bi oni rekli na to, če res nismo Kristusovo sporočilo in se v našem življenju ne odraža pravi evangelij?

Nekoč je k nam na misijo prišel zakonski par iz Nemčije. Čez nekaj časa sta rekla: »Ah, v naši državi je tako težko! Naši sosede ne želijo nič slišati o evangeliju! Vam je z neverniki veliko lažje. Tukaj, v Afriki, lahko pridigaš in govoriš ljudem o Bogu. Midva pa tega ne moreva početi niti v našem mestu niti v lastnem domu!«

In ko smo nekoč med misijonskim potovanjem v Nemčijo obiskali te ljudi, so nam povedali še nekaj o svojih »groznic«
sosedi, ki živijo nad njimi, eno nadstropje višje. Nekoč so spustili mikrofona svojega magnetofona na okno spalnice teh kristjanov in

posneli vse, kar se je tam dogajalo med možem, ženo in njunim edinim sinom, nato pa so jima to kaseto podarili kot darilo, skupaj z najboljšimi željami. Ko sta presenečena kristjana, goreča od radovednosti, vključila to kaseto, sta slišala, kako so se v svoji spalnici glasno prepirali med seboj in kako nesramno in predrzno jima je odgovarjal njun poredni otrok. Na koncu svoje zgodbe sta ta kristjana z ogorčenjem zaključila: »Vidite, kakšne grozne, brezobzirne sosede imamo tukaj in nasploh ljudje v Nemčiji, če so sposobni takšnih stvari!«

»Hvala lepa,« sem se jim zahvalil za to pripoved. »Zdaj razumem, zakaj ti ljudje ne želijo ničesar vedeti o evangeliju. Če bi bil vaš sosed, verjetno tudi jaz ne bi hotel imeti ničesar skupnega niti s krščanstvom niti z ›Bogom‹ takih kristjanov. Prav tako ne bi hotel slišati o takem ›evangeliju«, ki iz ljudi dela mačke in pse!«

Vidite, prijatelji! Naše življenje mora biti v skladu z evangelijem, ki ga oznanjamo! V tem je celotna skrivnost. Kako pa je pri nas? Zastavimo si vprašanje: »Ali je v meni viden Jezusov obraz? Ali sem podoben Njemu? Ali moja žena in najini otroci vidijo v meni Jezusa?«

Nek svetovno znani pridigar, ki so ga povsod vabili, je nekoč vzel ženo s seboj na potovanje. Imel je tako govorniško nadarjenost, da je poslušanje njegove pridige prinašalo veliko veselje in vzbudilo vsesplošno občudovanje njegovih poslušalcev. Znal je pridigati, kot zna le malokdo drug! In med tem potovanjem, ko je bil v neki cerkvi, sta dve spoštovani ženski iz te skupnosti sedeli poleg njegove žene v prvi vrsti. Po pridigi tega pridigarja so vsi še dolgo sedeli v navdušenem molku, presenečeni nad darom njegovega talenta, bogastvom in lepoto njegovega govora. Nihče si ni upal prekiniti vsesplošnega spoštljivega molka. Ta pridiga je bila tako osupljivo močna in resnična, da je bilo na koncu mogoče izgovoriti samo eno besedo: »Amen.« Nazadnje se ena od dam, ki je spremljala ženo tega pridigarja, ni mogla zadržati, in ji je zašepetala

na uho: »Kakšno srečo moraš imeti, da si žena takega pridigarja!?«
»Ah!« je zavzdihnila, »saj ne veste, kakšen je doma!«

Torej, dragi prijatelji, če naše življenje ne more narediti pravega vtisa na našo ženo in lastne otroke, koliko manj pa lahko vpliva na hudiča in njegove peklenske sile! Takrat bomo le v očitek in v posmeh vsemu svetu. Gospod s takšnimi kristjani ne more storiti ničesar, hudič pa lahko! Mar ni torej bolje, da začnemo pometati pred lastnim pragom, preden obsojamo in kritiziramo druge?

A vrnimo se k zgodbi o Petru in Janezu. Po prvih besedah, namenjenih hromemu možu: »Poglej naju,« Peter nadaljuje in mu reče: »Srebra in zlata nimam, toda to, kar imam, ti dam.« (Apd 3,6) Janez, kolikor vemo, ni imel daru ozdravljenja. To seveda ne pomeni, da ni prejel moči Svetega Duha in da ni bil pooblaščen apostol. Oh ne! Janez je imel avtoriteto in takšno moč, da bi morali biti hvaležni, da danes ne živi več, sicer bi se počutili zelo neprijetno, če bi bil danes naš pridigar. Veste, kaj je rekel? Rekel je: »Kdor zagreši greh, je od hudiča, kajti hudič greši od začetka. Zaradi tega namena je bil jasno pokazan Božji Sin, da bi lahko uničil hudičeva dela. Kdorkoli je rojen iz Boga, ne stori greha, kajti njegovo seme ostaja v njem; in ne more grešiti, ker je rojen iz Boga.« (1 Jn 3,8–9) Na podlagi teh besed se torej zlahka ugotovi, kdo je resnično ponovno rojen in kdo ne.

Kaj naj rečemo zdaj, ko smo se preizkusili v luči teh besed Svetega pisma? Ali ni res, da bi morali vzklikniti: »Ah, Janez! Kako dobro, da si že mrtev, ker se kristjani dvajsetega stoletja ne morejo strinjati s teboj. Janez, ti greš predaleč! To je v naših dneh preprosto nemogoče!«

Vendar je Janez, ki je bil tudi človek kot mi, preprosto in naravno imel Božjo moč, ki jo je izkusil do te mere, da ni mogel razumeti, kako lahko človek, ki je ponovno rojen, še naprej živi v grehu. Sveto pismo pravi: »Kdor je kradel, naj ne krade več. Kdor je

lagal, naj ne laže več. Kdor je prešuštoval, naj tega nikoli več ne ponovi, itd.« Konec grehu! Kajti Gospod, isti Gospod, ki je bil za nas križan, je sam rekel: »Pojdi in ne greši več!« Vidite, prijatelji, kakšen je bil jezik, ki so ga govorili Kristus in takratni kristjani, polni moči Svetega Duha! Seveda je potem mogoče razumeti, zakaj so imeli moč in jih ni bilo sram ljudem okoli sebe reči: »Poglejte nas.«

Apostol Peter je lahko mirno rekel hromemu človeku: »Srebra in zlata nimam ... « Ali lahko ostajamo mirni, ko imamo prazno denarnico? V našem življenju se pogosto zgodi takole: če nam gre dobro, smo nasmejani, obraz nam žari od zadovoljstva in veselja. Potem lahko rečemo drugi osebi: »Poglej me.« Kaj pa, če nam gre slabo, če smo že zašli v finančno slepo ulico in moramo resnično reči: »Srebra in zlata nimamo«? Ali nas takrat ne skrbi, kaj bo zdaj in kako bomo živeli naprej? Peter pa je kljub temu, da ni imel denarja, lahko rekel: »Srebra in zlata nimam, toda to, kar imam, ti dam!«

Spominjam se, da sem med branjem teh besed tej majhni skupini kristjanov povedal zgodbo, ki se je zgodila v veliki katoliški cerkvi, kjer je bilo zbranih skoraj dva tisoč ljudi. Tam so imeli ne le škatle za zbiranje darov, ampak tudi veliko mizo pri vratih. Po bogoslužju, ko so se vsi razšli, je bila ta miza dobesedno zasuta z denarjem. Slikovito rečeno je bila polna »zlata in srebra«. Ko je stari duhovnik skupaj s svojim mladim pomočnikom pobral in preštel ta denar, je stari rekel mlademu: »Poglej to, mladenič! Danes Peter ne bi mogel reči, da nima srebra in zlata ... « »Da,« mu je zamišljeno odgovoril mladi pomočnik, »samo na žalost tudi ne more reči: »V imenu Gospoda Jezusa Kristusa, vstani in hodi!«

»Torej,« sem nadaljeval z nagovorom zbranih: »kot vidite, se je slika spremenila. Nekaj, kar so prvi kristjani nekoč imeli, smo mi nekje izgubili, kar pa oni niso imeli, smo našli in imamo zdaj.« In ta »nekaj« ima v našem življenju zelo velik pomen, mar ne? Včasih

ima celo odločilno vlogo pri odločitvi, ali bomo izpolnili Božjo voljo ali ne. Mogoče smo v tej zadevi že podobni Judu Iškarijotu ... «

Preden sem lahko končal ta stavek, se je zgodilo nekaj nepričakovanega. Naenkrat je sredi srečanja vstala mlada temnopolta deklica s solzami v očeh, ki so ji tekle po licih, in se obrnila k meni ter vznemirjeno rekla: »Oh, prosim, nehajte! Ne morem več tega prenašati! Dovolite mi, da molim!«

Bil sem presenečen in nisem vedel, kaj naj ji rečem. V tistem trenutku so se mi po glavi podile različne misli. Ta deklica se je šele pred tremi meseci obrnila h Gospodu in sploh si nisem mogel predstavljati, za kaj bo molila. To je bilo prvič v moji praksi, da je nekdo sredi pridige ustavil potek služenja. Prekinila me je dobessedno sredi stavka. Bil sem v slepi ulici.

Nazadnje sem nehal oklevati in sem ji rekel: »V redu, moli.« In ta deklica je začela moliti. Bila je preprosta, a goreča molitev. Z najpreprostejšimi besedami je s solznimi očmi prosila: »Gospod Jezus! Slišali smo Tvoje besede in Tvoje obljube! Slišali smo, kako močno si deloval v preteklih časih med prvimi kristjani in kako je bila takrat videti Tvoja cerkev! Oh, ali bi nam lahko ponovno poslal tistega Duha, ki je bil v Tvojih prvih pričah, da bi Tvoja cerkev in Tvoji otroci danes, v dvajsetem stoletju, postali takšni, kot to uči Tvoje Sveto pismo!«

Prijatelji, ne morem vam opisati, kaj se je dogajalo v mojem srcu, ko sem poslušal to molitev. Bilo je, kot da bi nekaj zagorelo v meni, in spomnil sem se besed, ki sta si jih izrekla učenca takrat, ko sta v neznancu, ki ju je srečal na poti v Emavs, prepoznala Jezusa: »Ali ni najino srce gorelo znotraj naju, medtem ko je z nama govoril po poti in medtem ko nama je odpiral Pisma?« (Lk 24,32) Ko sem razmišljal o tem, sem ugotovil, da morda doživljam isto, kar sta takrat doživljala ta dva učenca. Imel sem občutek, da je bila izgovorjena molitev od Svetega Duha.

Ko je ta deklica nehala moliti, sem zaključil srečanje, odšel k svojemu bratu, s katerim sem živel v Mapumulu, in mu rekel: »Fridel, danes sem doživel nekaj nenavadnega. Bogoslužja ni prekinil terorist, ampak molitev. In če je bila ta molitev od Svetega Duha, potem verjamem, da je prebujenje⁸ zelo blizu. Gospod bo prišel med nas, kot v starih časih, in Kristusova cerkev bo takšna, kot je bila pred dvema tisočletjema!«

Po tem dogodku je minilo le enajst dni in Bog je odprl nebesa in prišel k nam.

8 Ali, izlitje Svetega Duha.

V. poglavje

Prebujenje se prične pri meni

Dragi prijatelji! Preden preidem k pripovedi o tem, kako je Sveti Duh začel delovati v naši sredi, bi vam rad povedal še nekaj.

V času, ko smo se vsak dan zbirali, študirali Božjo besedo in iskreno, iz vsega srca klicali Gospoda, naj začne delovati med nami in nam podari prebujenje, se je zgodilo nekaj, česar nismo pričakovali. Sveti Duh se je lotil največjega in najhujšega grešnika v naši skupnosti. In veste, kdo je bil to? Bil sem jaz, Erlo Stegen. Gospod je svoje delo začel prav z mojim življenjem.

Kar se mi je takrat zgodilo, me spominja na dogodek, ki se je zgodil moškemu, pastору ene izmed kongregacij v Ameriki. Ta pastor je dobesedno ječal pod težo svojega služenja. Dolgo časa v tej skupnosti ni bilo duhovne rasti ali napredka. Vse je bilo videti mrtvo in hladno. Mladi niso hoteli imeti nič z evangelijem. Cerkveni starešine so bili izjemno trdosrčni in brezčutni ljudje. Ta pastor torej ni videl izhoda. Ob nedeljah, ko je stal za prižnico, se je počutil, kot bi njegove besede udarjale ob kamnit zid.

Nekoč je slišal za drugega Božjega služabnika, v čigar skupnosti je bilo veliko prebujenje in skozi katerega je deloval Gospod v mōči Svetega Duha. Ko je izvedel za to, se je takoj odločil, da bo odšel tja, da bi izvedel skrivnost njihovega duhovnega vzpona in tako pridobil ključ za rešitev svojega problema.

Ko se je pripravil, je odšel na to mesto, ki je bilo oddaljeno dva tisoč kilometrov stran. Ko je prišel tja, se je predstavil in pozdravil tega Božjega moža. Takoj mu je začel pripovedovati o svoji stiski in ga prosil za dovoljenje, da bi lahko ostal z njimi dva tedna, da bi videl, kako se zbirajo, kako molijo, kako načrtujejo in izvajajo svoje

bogoslužje in tako naprej. »Moja skupnost,« se je pritoževal, »je duhovno popolnoma mrtva! Diakoni in starešine so zelo trdi in hladni ljudje! Ne želijo ničesar poslušati in vedeti! Naša mladina pa je povsem zaposlena s svetom.«

»Ah, dragi brat!« je odgovoril, ko ga je poslušal. Ta Božji mož je bil namreč precej izviren človek. »Ni vam treba ostati tukaj tako dolgo, ker vam lahko že zdaj povem razlog za to in vam takoj dam potreben recept. Že danes se lahko vrnete domov, in ko pridete, vstopite v svojo pisarno, odnesite od tam vse pohištvo in vse, kar je v njej. Nato se usedite na tla, vzemite v roko kos krede in okoli sebe narišite krog. Ko bo ta krog zaprt, začnite resno in iskreno moliti in prositi Gospoda, naj pošlje prebujenje prav v ta krog in naj deluje na tem mestu.«

Seveda takšne besede niso mogle ugajati ušesom tistega, ki so mu bile namenjene. Božji možje pogosto niso preveč prijazni in se vedejo brez upoštevanja pravil vljudnosti in dobrega vedenja. Ta nasvet je bil za pastora kot grenka tableta, ki jo je moral pogoltniti. Bil je globoko ogorčen, ker ta nasvet zanj še zdaleč ni bil kompliment, in je začel dokazovati, da razlog ni v njem, ampak v skupnosti; da v tem primeru ni kriv pastir, ampak njegove ovce. Postal je nervozen kot Naaman, ki se ni hotel potopiti v Jordan, ker je menil, da je reka umazana in tako nevedna, da bi se on potopil vanjo. Vendar so ga služabniki prepričali, in ko je popustil in storil, kar mu je rekel prerok, se je zgodil čudež.

Tako se je ta pastor na koncu pomiril in ponižal. Ko se je vrnil domov, se je odločil, da bo poskusil storiti, kar so mu rekli, in ko je sedel na tleh, je vse storil dobesedno. Po tem je začel iskreno moliti in prositi Boga, naj začne delo z njim samim. Zdaj je razumel, da sam osebno potrebuje prebujenje. In ko je naslednjo nedeljo vstal, šel za prižnico in začel pridigati, je kmalu med zbranimi opazil dve osebi, ki sta jokali. Po srečanju sta pristopili k njemu in s solzami v očeh začeli govoriti, da njuni življenji nista urejeni, ker sta se

povezala z grehom. Tako sta se ti dve mladi osebi, ki sta že vodili povsem posvetno življenje, pokesali, pozablajoč, da tisti, ki se združi s svetom, postane Božji sovražnik. To je bil začetek, po katerem je Gospod v tej skupnosti prižgal svoj ogenj.

Dragi prijatelji! S tem primerom vam želim povedati, da se je popolnoma ista stvar zgodila tukaj v Južni Afriki. Gospod je začel delovati na način, ki ga nisem pričakoval. Prej, ko so me vprašali, kaj je po mojem mnenju vzrok za hladnost in odsotnost duhovnega prebujenja pri nas, sem imel za to vedno veliko razlag. Rekel sem, da je za nekatere ta razlog bogastvo in materialna blaginja, za druge pa, nasprotno, pretirana revščina, ki jih sili v krajo. Govoril sem tudi, da belemu misijonarju ni lahko delati med temnopoltnimi ljudmi, v katerih živi bojevit duh in ki nočejo zapustiti svojega poganstva in lastnih tradicij, saj krščanstvo štejejo za vero belcev. Poleg tega sem bil prepričan, da moški na tem svetu niso sposobni ničesar drugega kot nečistovanja in pijančevanja. Mladino sem krivil za njihovo posvetno življenje, saj sem verjel, da imajo dekleta v glavi samo fante, fantje pa dekleta, seks in mesene želje.

Tako sem v odsotnosti prebujenja vedno obtoževal druge in videl napake in grehe v svojih bližnjih, v skupnosti ter v pridigarjih, ki so sami komaj mlačni. Ko pa smo začeli iskreno moliti za prebujenje, je Bog najprej osvetlil moje lastno življenje in me prisilil, da sem se ukvarjal ne z grehi drugih, ampak s svojimi.

Po tem nisem imel več časa opazovati grehov in napak drugih, saj sem videl samo svoje. Takrat sem pozabil na vse ljudi in se tako rekoč ukvarjal samo s seboj. Prej sem bil tako duhovno slep in gluhi, da nisem mogel videti, čeprav sem imel oči, in nisem mogel slišati, čeprav sem imel ušesa. Videl sem le, da sem Božji otrok, da sem odrešen in poklican, da sem oznanjevalec evangelija. Prav tako sem verjel, da je moj klic govoriti drugim o kesanju, kar sem počel dvanajst let in spodbujal ljudi, naj opustijo svoje grehe in sprejmejo Jezusa kot svojega osebnega Odrešenika. Zato sem se resno trudil,

rekoč, da bom pridigal, dokler ne pride ogenj z neba! Vendar ogenj ni padel in to se je nadaljevalo, dokler mi ni Gospod razkril pravega razloga za to, ko je name osebno položil svoj prst. Veliko let je minilo od takrat, a še vedno se vsega spominjam, kot bi bilo včeraj. Mislim, da bo tudi vas zanimalo, če vam o tem povem po vrsti.

Torej, kot sem že rekel, smo se odločili za poglobljeno preučevanje Svetega pisma, zato smo se v ta namen srečevali vsako jutro in vsak večer dva ali tri mesece. Naše bogoslužje je takrat potekalo v starem hlevu, ki smo ga preuredili v en večji prostor s stoli, pri čemer smo od tam najprej zmetali ves gnoj ter ga temeljito očistili in pobelili. Takrat še nisem mogel razumeti lekcije, ki mi jo je Gospod hotel predati: »Erlo, če hočeš, da Moj Sveti Duh deluje skozi tebe, potem moraš najprej tudi ti skozi proces očiščenja.« Šele potem, ko me je Gospod pripeljal v ta proces, sem lahko videl, koliko gnoja in umazanije je bilo v mojem življenju, kar je žalostilo Svetega Božjega Duha in mu preprečevalo, da bi naredil to, za kar smo tako iskreno molili in prosili. Pogosto nismo kanali, skozi katere bi lahko tekle reke čiste žive vode. Zato vam želim, ko pripovedujem o sebi, z lastnim zgledom pokazati, zakaj Božji Duh ne more delovati skozi nas, če smo le nečiste posode in pokvarjeni instrumenti, kakršen sem bil nekoč jaz.

Tako je neko soboto po jutranjem srečanju k meni pristopilo več zulujskih kristjanov in me prosilo, naj večerno srečanje prestavim na drugo uro popoldan, da bi se lahko tisti med njimi, ki živijo daleč stran, še pred temo vrnili na svoje domove. Seveda sem na to rade volje pristal.

Ko smo se že zbrali ob dogovorjeni uri, sem slučajno pogledal skozi okno in zagledal sodnika, župana, poštnega upravitelja in šefa policije, ki so ravno prišli igrati na teniško igrišče, ki je bilo čez cesto, nasproti našega kravjega hleva. Nenadoma me je bilo sram in pomislil sem, kaj bodo rekli o meni, ko me bodo videli, kako tukaj skupaj s temnopoltimi klečim, molim in jokam. Verjetno bodo mislili, da je v

moji glavi nekaj narobe. Toda kaj naj storim? Ali naj to srečanje preložim tako, da temnopoltim rečem, naj pridejo ob šestih zvečer, ko ti ljudje odidejo? Toda kaj si bodo o meni mislili Zuluji, ki sem jim že obljubil?

Tako sem še naprej razmišljal, ko mi je nenadoma prišla na misel dobra ideja: »Zaprl bom okno, in potem tisti na ulici ne bodo mogli slišati, kaj se dogaja tu notri.« Ko sem vstal, sem stopil do okna, in v trenutku, ko sem ga zapiral, mi je nek glas rekel: »Dobro, Erlo, zapri okno. Potem boste vi znotraj, jaz pa bom zunaj in ne bom mogel priti k vam.«

Dragi prijatelji, ta glas sem takoj razumel. V hipu mi je postalo jasno, da me od živega Boga ni ločevalo ne okno ne steklo, ne beli ljudje zunaj, ampak moj ponos in moja ošabnost! Tako sem prvič v življenju vedel, da je Božji Duh resnično **Sveti Duh**. Na stotine in tisočkrat sem že govoril o Svetem Duhu, vendar še nikoli nisem izkusil Njegove svetosti. Pridigal sem o Svetem Duhu, ne da bi razumel, o čem pravzaprav govorim. In zdaj mi je Gospod v svojem velikem usmiljenju razodel nekaj o svetosti svojega Duha. V istem trenutku sem spoznal, kako grozen in gnusen je videti ponos v Gospodovih očeh. Spoznanje tega je tako pretreslo mojo dušo, da sem, ko sem stal pred to majhno skupino kristjanov, bridko jokal kot majhen otrok. Ko sem dvignil oči, sem nenadoma pred seboj zagledal besede, napisane z velikimi črkami: »Bog se ponosnim upira!«

Takrat mi je postalo jasno, kje stojim jaz in kje stoji Bog. Pred tem sem vedno mislil, da je vzrok vseh mojih težav hudič, ki mi je nenehno nasprotoval. Zdaj pa mi je Sveto pismo povedalo, da je moj nasprotnik sam Bog. Če bi mi nasprotoval samo Satan, potem bi imel upanje, da ga bom z Gospodovo pomočjo premagal; če pa mi nasprotuje sam Bog, potem nimam nobenega upanja. Nikoli nisem mislil, da v mojem življenju delujeta dve nasprotujoči si sili, dva velikana: hudič – princ tega sveta in vsemogočni Bog! »Erlo!« sem si pretresen rekel, »tvoj položaj je brezupen!«

Dragi prijatelji! V vsem, kar se nam zgodi v življenju, bi nam moralo biti pomembno le eno – da je Bog na naši strani. Če je Bog na naši strani, kdo nam lahko nasprotuje! Tudi če bi se ves svet uprl proti nam, a bi bil Bog na naši strani, bo zmaga še vedno naša. Zveza samo enega človeka z vsemogočnim Bogom je moč, ki je neizmerno večja od moči vsega sveta in teme demonov. Če pa je ves svet na naši strani, Bog pa proti nam, potem za nas ni nobenega upanja.

Zdaj, ko sem vedel, da se meni, ki sem ponosen in aroganten, upira sam Bog, so se mi končno odprle oči in v trenutku sem razumel, zakaj je bilo v zadnjih dvanajstih letih vse v mojem življenju tako, kot je bilo, zakaj se ljudje niso pokesali, zakaj je zemlja človeških src ostala trda in nepopustljiva in zakaj je moje pridiganje obrodilo tako malo sadu. Kako sem lahko pričakoval kaj drugega, če Bog ni bil z menoj?!

Čeprav po naravi nisem človek, ki bi hitro in zlahka zajokal, me v tistem trenutku ni bilo sram solz. Sram me je bilo le mojih grehov. Srce se mi je paralo od bolečine, in stoječ pred to majhno skupnostjo, sem jokal kot majhen otrok. Vsi so me začudeno gledali, saj niso razumeli, kaj se je zgodilo. Potem sem jim, ne da bi nehal jokati, povedal, da sem grešnik, da v mojem srcu živi ponos in da mi nasprotuje sam Bog. Potem, ko nisem mogel več govoriti, sem vse poklical k molitvi, in ko sem padel na kolena, sem zavpil: »Gospod, odpusti mi! Ni človeka na tem svetu, ki bi bil tako slab in nečist, kot sem jaz. Jaz sem največji grešnik med vsemi grešniki. Usmili se me! Gospod, reši me!«

Torej sta bila ponos in ošabnost moja greha, ki ju je Gospod prva razkril in ju pokazal v vsej goloti. Po tem mi je začel razkrivati moje srce in globine le-tega. Prikazoval mi je en greh za drugim in v meni opravljal svoje delo očiščenja. Bil je božični čas. V preteklih časih je bil za našo družino in še posebej za nas, šest otrok, božični čas zelo vesel. Že mesec dni pred praznikom smo prepevali božične pesmi. V sebi smo čutili ta čudovit čas in se veselili kot lastovke, ki letijo na

topli jug. Toda božič leta 1966 je bil poseben. Po prazniku je k meni pristopil brat iz plemena Zulu in me vprašal, ali vem, da je bil božič. Ne, tega nisem vedel. Pozabil sem nanj. Nismo imeli božične pridige, drevesca ali okraskov, nismo imeli božičnega občutka. Ampak to je bil najbolj blagoslovljen božič v mojem življenju! Bog se je ukvarjal z mano! Mislil sem samo na eno stvar in ga prosil, naj mi odpusti in se me usmili. Vse ostalo zame ni več obstajalo.

Nekaj dni po dogodku v hlevu, ko je bila naša mala skupnost spet zbrana za preučevanje Svetega pisma in molitev, sem prišel tja pozno. Slišal sem petje in nekaj me je gnalo, da sem šel naravnost na sestanek. Vendar sem se ustavil z mislijo, da tega ne morem storiti, ker se moram najprej preobleči. Konec koncev je nemogoče, da bi v vsakdanji delovni obleki, brez suknjiča in kravate, stal pred zbranimi s Svetim pismom v rokah! Kaj bodo takrat rekli o meni?! Kakšen vtis bo to naredilo nanje!? V tistem trenutku so se mi v mislih porodile tri osebe, mnenje katerih sem še posebej cenil.

In nenadoma so me kot strela udarile besede mojega ljubljenege preroka Elija, ki jih je izrekel, ko je stal pred svojim brezbožnim kraljem Ahabom: »Kralj! Bog, pred katerim stojim ... « Pomislite na te besede, prijatelji, in si predstavljajte situacijo, v kateri je bil takrat prerok! Ali veste, kaj pomeni stati pred kraljem, pred vladarjem svoje države? Ste že kdaj doživeli kaj takega? Tudi sam sem moral stati pred kraljem, ministri in predsedniki držav, zato dobro vem, kaj to pomeni.

In tako prerok Elija, stoječ pred kraljem, ki ima moč, da ga ubije ali osvobodi, pogumno reče: »Kralj! Bog, pred katerim stojim ... « Ko je stal pred svojim zemeljskim kraljem, je tako jasno čutil prisotnost Boga, da je videl samo Njega pred seboj. Prisotnost Kralja vseh kraljev je bila zanj neprimerno pomembnejša od prisotnosti zemeljskega kralja. Kaj pa jaz?! Tega zase ne morem reči! A vendar nisem stal pred kraljem, ampak pred mnenjem ljudi, ki so bili starešine v skupnosti! Skrbelo me je, kaj si bodo mislili in

govorili o meni! Izkazalo se je, da stojim pred skupnostjo in se med pridiganjem sprašujem, ali jim bo to morda všeč, ali bodo sprejeli to, o čemer govorim, in ali jih bom s svojimi besedami prizadel ali ne. Ne sprašujem pa se, kako Bog gleda na to in kaj bo rekel Bog! Bolj me zanimajo mnenja ljudi!

Takrat sem spoznal, prijatelji, v kakšni nevarnosti je pridigar in pastor cerkve, ko med oznanjevanjem evangelija skuša ugajati ljudem in izbira besede po njihovem srcu. V tistem trenutku me je Gospod spomnil na besede apostola Pavla: »Kajti če bi še ugajal ljudem, ne bi bil Kristusov služabnik.« (Gal 1,10) »Pavel!« sem v mislih vzkliknil, »ti si tudi rekel, da ne želiš, da bi bil sam neprimeren, ko pridigaš drugim! Toda v kakšnem položaju sem zdaj jaz in kako sem videti v luči Božje besede?! Saj sem poslušalcem vedno govoril, da prihajam k njim kot Gospodov suženj, v resnici pa sem bil jaz tisti, ki je bil vreden, da bi ga izključili iz cerkve!«

Tako me je Božja beseda spet obsodila. Jezus ni zaman rekel, da ni prišel sodit sveta, ampak Beseda, ki jo je govoril, bo naš sodnik. To sem lahko preveril tako, da sem v praksi izkusil, kaj pomeni – pridigati drugim, sam pa biti zavrjen.

Pretresen sem stal in jokal, ko se mi je nenadoma pred očmi pojavila slika, ki bi jo še danes lahko narisal, če bi bil umetnik. Videl sem ogromen poganski tempelj s številnimi božanstvi in maliki v njem. V tem templju sem videl moškega, ki se je premikal od enega malika do drugega, klečal pred njimi in jih z glavo, sklonjeno do samih tal, častil in molil. Ko je obrnil obraz v mojo smer, sem z grozo odkril, da sem ta moški jaz. Tako mi je Gospod pokazal, kako me vidi On in kdo sem v Njegovih očeh.

Ta vizija mi je zlomila srce. Bil sem pripravljen kričati ... Dvanajst let sem prepričeval druge ljudi, naj se ne klanjajo tujim bogovom, ker je samo Gospod naš edini Bog, vse drugo pa je malikovanje, ki izhaja od hudiča. Zdaj pa sem lahko videl, kako sem

sam molil k drugim bogovom, kako sem častil ljudi in njihova mnenja, kar v Božjih očeh ni bilo nič drugega kot malikovanje.

Težko je z besedami opisati, kar sem doživel v tistih minutah. Od neznosne duševne bolečine se mi je meglilo in temnilo pred očmi. Dolgo sem stal tam in se nisem mogel premakniti. Nazadnje sem se obrnil in opotekaje se počasi vstopil v prostor, kjer je bilo srečanje. V tistem trenutku nisem mogel pridigati, nisem mogel razlagati Besede, lahko sem samo skozi solze rekel: »Molimo,« in ko sem padel na kolena, sem jokal in prosil: »Gospod, odpusti mi! Oh, bodi milostljiv do mene, grešnika!«

To je bil čas v mojem življenju, v katerem sem pozabil, da sem bil kdaj spreobrnjen in Božji otrok. Eno je govoriti o Bogu, povsem drugo pa je, da sam srečaš Boga in doživiš to srečanje z Njim!

»Gospod!« sem klical, »usmili se mene, grešnika! Uniči vse malike, ki so prisotni v mojem življenju!« Zdaj me ni več skrbela revščina ali bogastvo drugih, grehi mladih in napake mojih bližnjih. Bil sem grešnik! Vse ostalo sem pozabil.

Tako me je Bog, še preden se je začelo prebujenje, vzel v svoj mlin, ki melje počasi, a zelo na drobno. In kdor še ni šel skozi kaj takega, verjetno ne bo razumel, o čem zdaj govorim. Kdor pa je to že doživel, **točno ve, kaj** mislim.

V tistih dneh sem pozabil, da sem bil dvanajst let pridigar evangelija, pozabil sem svojo duhovno izobrazbo in molil sem samo kot tisti cestnar v templju: »Gospod, usmili se mene, grešnika!« Kot cestnar sem se tolkel po prsah in se prepoznal kot največji grešnik in najnižji od vseh, ki potrebuje globoko kesanje in odpuščanje. Bil sem tako neumen, slep in gluha, da me je moral Gospod prijeti za ovratnik in me dobesedno potopiti v vsak moj greh.

Nekega od teh dni sem se kot običajno odpravil na molitveno srečanje s Svetim pismom v rokah. Cesta je potekala mimo trgovine, kjer se je zbralo veliko ljudi. Ko sem šel mimo te množice,

sem se pomotoma dotaknil obraza in šele takrat sem opazil, da sem se pozabil obriti. Že kot otroke so nas učili, da je sramota, če se moški v javnosti pojavi neobrit. Presenečeno sem se celo ustavil. Takoj se mi je nehote utrnila misel: »Kaj bo rekel svet, ko me bo videl tako neurejenega!« In spet so me kot strela udarile besede: »Kaj bo rekel svet o tebi?! Mar ne piše v Svetem pismu, da si umrl svetu in umrl grehu!?!« Tako mi je spet spregovorila beseda Svetega pisma in spet je bila luč razlita v moj um in v moje srce.

Vidite, prijatelji! Med prebujenjem postane Beseda živa in dejavna. Zadene nas, prebije se skozi naše srce. V takem času ne moremo biti več kot gosi in race, s katerih voda steče takoj, ko stopijo na suho, ali kot kamen, ki leta leži v vodi, v notranjosti pa ostane suh. V času prebujenja je Božja beseda resnično kladivo, ki lomi skale.

»Gospod!« sem rekel, »verjamem vate, vendar ne verjamem tako, kot je zapisano v Svetem pismu! Saj piše, da je tisti, ki veruje vate, mrtev za svet! Jaz pa nisem mrtev za ta svet!«

Da, nisem bil mrtev za ta svet. Svet je živel v meni in name je močno vplival. Sedel je na prestolu mojega srca in me upravljal. Bil sem bolj mrtev za živega Boga kot za ta svet!

Tako sem dobil ključ do razlage. Ker sem ostal živ za ta svet in greh, nisem bil sposoben verovati tako, kot pravi Sveto pismo, in zato nisem mogel biti vir žive vode. Navsezadnje je Gospod povsem jasno rekel, da bodo reke žive vode tekle iz trebuha samo tistega človeka, ki veruje točno tako, kot piše v Svetem pismu. Zdaj sem lahko razumel, zakaj je bilo moje življenje kot suha, brezvodna puščava, zakaj so bila srca ljudi zaprta za Besedo, ki sem jo oznanjal, in zakaj se besede Božjih obljub niso izpolnile v mojem služenju. Prav tako sem razumel, zakaj v Južni Afriki nimamo prebujenja. Razlog za to sem bil jaz, ker sem sam stal Gospodu na poti! Ni mogel delovati skozi mene, ker je bilo v mojem življenju in v mojem srcu toliko satanskih stvari, ki so dušile in gasile Božjega Duha. Toda prebujenje je delo prav Božjega Duha – Svetega Duha.

Ko sem se tega zavedel, sem se v srcu razžalostil in jokal. Nisem našel miru in začel sem prositi Gospoda, naj mi pomaga premagati vse to, da bi postal nov človek in posoda, primerna za Njegovo uporabo. Kot odgovor na to mi je pokazal mlačno stanje mojega srca. Videl sem tri stopnice. Na spodnji stopnici je bilo zbranih zelo veliko ljudi, na srednji pa že precej manj, in njihovi podolgovati, dolgi obrazi so bili videti potrti in žalostni. Na najvišji stopnici je bilo le nekaj ljudi, a njihovi obrazi so sijali in žareli kot obrazi angelov. Bili so polni življenja in svetlobe. Joj, kako sem si želel biti takšen kot tisti, ki so bili na najvišji, tretji stopnici.

Nisem takoj razumel globine pomena tega, kar sem videl. Ko pa sem nekaj dni pozneje, kot običajno, odprl Sveto pismo, so mi pred očmi stale Gospodove besede: » ... poznam tvoja dela, da nisi niti mrzel niti vroč. Želim si, da bi bil mrzel ali vroč. Zaradi tega, ker si mlačen in nisi niti mrzel niti vroč, te bom izbruhal iz svojih ust.« (Raz 3,15–16) Tako mi je Gospod pokazal, da obstajajo hladni, mlačni in vroči kristjani in kako strašno je mlačno duhovno stanje videti v Njegovih očeh.

V dobessednem prevodu iz grškega izvornika beseda izbruhati pomeni izbruhanje vsebine želodca in izhaja iz besede bruhati. Vsi vemo, da bruhanje nastane, ko je človek bolan. Pri tem ne najde miru in olajšanja, dokler ne bruha, to je, dokler ne izbruha iz sebe tistega, kar je v njegovem želodcu.

Ali razumete, zakaj govorim o tem? Ali veste, da vsak vernik, ki duhovno ni ne mrzel niti vroč, ampak samo mlačen, prinaša Gospodu samo trpljenje. Slikovito povedano, tak kristjan je sicer v Gospodu, ampak Bogu povzroča slabost in Gospod trpi, dokler ga na koncu ne izbruha.

S to primerjavo vam želim povedati, dragi prijatelji, da če ste v Gospodu, to še ni popolno zagotovilo, da ostanete z Njim v večnosti. Če ste le mlačni, ste na nevarni poti. Gospod pravi, da je bolje biti mrzel, brezčuten, zagrizen pogan kot le mlačen kristjan.

Takšen duhovno mlačen kristjan je najboljši plen za hudiča in zato najslabši za ljubečega Boga. Na kupu gnoja se zbirajo muhe, hudič in njegovi duhovi pa tam, kjer so mlačni kristjani. Mlačnost je idealen kraj s pravo klimo za satanske sile. Navsezadnje jim tam ni ne prehladno in ne prevroče. Pri kopanju mešamo vročo in mrzlo vodo, da dobimo toplo vodo. Na povsem enak način se Satan voljno »kopa« z obema hkrati, da dobi mlačne kristjane. V rokah hudiča so mlačni kristjani njegovo najboljše orodje.

Če se želite seznaniti s slabimi mislimi, z velikimi grehi in »majhnimi grehi«, potem pojdite k mlačnim kristjanom. Tam boste našli vse, kar obstaja in kar vam pade na pamet. Apostol Pavel, ko je govoril Korinčanom, je zapisal, da imajo grehe, ki jih niti med pogani ni slišati. In res je. Zdaj bi lahko naštel kup grehov, za katere pogani niti imena nimajo. Vendar se najdejo med mlačnimi kristjani!

Torej, če Jezus ne laže in nas Božja beseda ne zavaja, potem gorje tistemu med nami, ki se imenuje kristjan, vendar v svojem duhovnem stanju ni niti mrzel niti vroč. Gorje duši, ki ne gori za Kristusa! Bolje bi bilo, da bi bila mrzla kot samo mlačna! Ni motivacije za molitev, za branje Božje besede, medtem ko imamo za časopis vedno čas. Goreti za Gospoda, pridobivati nove duše Zanj – ne, tudi to ne obstaja; postalo je povsem drugotnega pomena; obstajajo pomembnejše stvari. Takšni so mlačni kristjani z dolgimi obrazi – kristjani, ki nimajo gorečega srca, katerih pot vodi od enega padca do drugega. Kako pogosto se pritožujejo, da ne morejo ničesar narediti? Ampak to je razumljivo! Kako naj jim uspe, če Boga ni z njimi?! Takšni so zanj le tisto, kar mu povzroča gnus!

Ne razumite me narobe, dragi prijatelji, in verjemite, da naša duhovna mlačnost ne more biti iz nebes, ampak samo iz pekla, ki je pripravljen za takšne. Zavest o tem nas mora pretresti in izvleči iz duhovnega spanca, da bomo končno začeli moliti: »Gospod, usmili se nas, grešnikov!«

Točno tako se je zgodilo meni. Ko mi je Bog pokazal mlačnost mojega srca, sem spoznal, da vsi moji grehi izvirajo iz te duhovne mlačnosti. Spominjam se, kako sem se vrgel na posteljo, jokal in klical k Njemu: »Gospod, podari mi goreče srce, ki bo gorelo zate dan in noč! Izbriši iz mene to mlačnost, vso mojo duhovno lenost in počasnost! Podari mi srce po Tvoji volji! Usmili se me! Saj si prišel, da v nas prižgeš ogenj! Prižgi ga v mojem srcu! Začni tukaj, pri meni, Gospod! Predajam se Ti! Predajam se Ti popolnoma! Vzemi moje življenje! Naredi z njim, kar hočeš, po svoji presoji!« In v odgovor na te krike je Bog šel naprej in nadaljeval delo, ki ga je začel v meni.

Nekega dne sem se spomnil besed, ki jih je pred mnogimi leti izrekel premier naše države, Hendrik Verwoerd. Ko nas je takrat nagovoril, ljudi različnih narodov, ki smo živeli v Južni Afriki, je dejal, da moramo ljubiti tiste, ki so poleg nas, kot same sebe. In zdaj, mnogo let kasneje, me je Gospod spomnil na to. »Spomni se teh besed!« mi je rekel. »Tega človeka ni več med nami. Ubili so ga. Ali se spomniš, kako je govoril, da morate ljubiti svoje bližnje kot sami sebe? Danes ti tega ne govori premier tvoje vlade, ampak Kralj vseh kraljev in Gospod nad gospodi! Povej mi, Erlo, ali ljubiš svoje bližnje tako kot samega sebe?«

Da ... če se znajdeš pred živim Bogom in ti On zastavi to vprašanje, potem moraš dobro premisliti, preden mu odgovoriš. »Gospod!« sem rekel. »Če povem po resnici, sem svoje življenje dal za temnopolte ljudi. Zaradi njih sem žrtvoval vse, kar sem imel, vendar kljub temu ne vem, ali lahko rečem, da jih resnično ljubim kot samega sebe.« »Erlo!« sem spet zaslišal Božji glas. »Ne sprašujem te, ali si jim posvetil svoje življenje. Sprašujem te, ali ljubiš svojega bližnjega z ljubeznijo, o kateri govori Sveto pismo? Ali ga ljubiš tako kot samega sebe?« (*V Prvem pismu Korinčanom 13,3 je zapisano: »In čeprav podelim vse svoje dobrine, da nahranim revne, in čeprav izročim svoje telo, da bi izgorelo, nimam pa ljubezni, mi to nič ne koristi.«*)

»Gospod!« sem priznal. »Če sem povsem iskren, ne morem reči, da ljubim svojega bližnjega tako kot samega sebe. Ko moram nekje prenočiti in mi ponudijo posteljo ali ko pride čas za kosilo in mi dajo jesti, mi niti na misel ne pride, da bi vprašal, ali imajo vsi ostali prostor za spanje in ali imajo tudi drugi hrano za pod zob. Če nekaj dobim, sem zadovoljen in mi je vseeno, ali ima moj bližnji isto. O, ne, Gospod! Ne ljubim svojega bližnjega kot samega sebe!«

In Bog je nadaljeval, kar je začel, in naredil naslednji korak. Rekel mi je: »Kakor hočeš, da ljudje delajo tebi, tako delaj tudi ti njim; in kar želiš, da drugi delajo tebi, storiš enako ti njim, Erlo?«

»Gospod!« sem skoraj zastokal. »In to pri meni ni tako! Moj Bog! Ne, tudi tega ne delam! Ko pridem na kakšno mesto, kot pridigar vedno dobim najboljše. Ljudje so zelo prijazni do mene. Če pa so neprijazni, tega ne morem pozabiti in jim to odkrito povem. O svojih grehih seveda nikomur ne govorim, o grehih drugih pa da! O napakah drugih – da, o svojih pa – seveda ne!«

»Erlo!« Gospod mi je spet spregovoril. »Prvi mora postati zadnji in kdor je največji med vami, naj bo najmanjši in služabnik vsem. Jaz sam sem vam dal ta zgled. Mar nisem drugim umil nog?! Kot najmanjšemu, mar ne. Sem služabnik vsem?!«

»Gospod!« sem se kesal. »Pri meni pa ni tako! Drugi mi umivajo noge, ne pa jaz njim! Ne, jaz nisem najmanjši!« *(Oh, kako lahkomišno sem lahko govoril o tem drugim! Toda ko te Bog sooči z dejstvom, je to že resno).*

»In kako je s temnopoltimi?« je sledilo novo vprašanje. »Ali si res njihov služabnik?« *(Da, prijatelji, pred ljudmi se lahko izognete takšnemu vprašanju, pred živim Bogom pa je to nemogoče).*

»Gospod!« sem zaklical k Bogu. »Samo ne tega!! Tega preprosto ne morem storiti! Saj če kamor koli pridem, pride do mene nekdo iz plemena Zulu in vzame moj kovček. In če pride temnopolta ženska ali kdo drug, moram sam pristopiti, vzeti njihov kovček in jim

pomagati nositi! Ne! Naj bom najmanjši?! Ne, Gospod, ne! Služabnik vsem?! Moram služiti vsakomur?! Toda to je nemogoče, Gospod! Saj mi bodo ljudje sedli za vrat in me izkoriščali! Takrat ne bom imel nobene avtoritete! Kaj se bo takrat zgodilo?! Ne, Gospod, tega ne morem storiti! Če bom moral tako ravnati, potem preprosto ne bom mogel obstajati! Takrat bom izgubil svoje življenje!«

»To je ravno tisto, kar hočem!« je odgovoril Gospod. »Mar ne veš, da tisti, ki bo rešil svoje življenje, ga bo izgubil, tisti pa, ki ga bo izgubil zaradi mene, bo dobil večno življenje! Erlo, vstopi v smrt!«

»O, Gospod! Ali je še kaj, kar bi bilo tako težko kot umreti?! Umreti! Zapustiti vse! Odpovedati se vsemu! Odpovedati se sebi! Biti pripravljen vstopiti v smrt!«

In spet sem zaslišal Gospodov glas: »Erlo! Če nisi pripravljen biti vsem služabnik, biti najmanjši, nepomemben, potem prenehaj moliti za prebujenje!« Tako sem se znašel v slepi ulici, v primežu ...

Ta boj je trajal dan in noč. Ko sem se ponoči zbudil, sem bil ves moker. In nisem bil bolan, nisem imel gripe, nisem imel vročine. Ne, razlog za to je bil boj, ki se je odvijal v mojem srcu. Včasih se mi je zdelo, da ne bom zdržal. Toda Gospod je brez usmiljenja nadaljeval.

Nekega dne mi je po svoji Besedi rekel: »Erlo, karkoli storiš najmanjšemu, ki veruje vame, storiš meni. In zato bom na sodni dan sodil takole: vzel bom tistega, ki je najmanjši v tvojih očeh, in vedi, da kar si storil temu človeku, si storil meni.«

Bil sem pretresen: »Kaj ... Gospod?!«

(Če sam Gospod govori s teboj, se ti beseda, ki si jo, kot se tebi zdi, poznal, nenadoma začne razkrivati na povsem drugačen način in nato začneš spoznavati njen pravi pomen).

In tako sem se vprašal, kdo je najmanjši v mojih očeh. Zastavite si to vprašanje. Kdo se zdi najmanjši v vaših očeh? Ali želite preveriti svoje duhovno življenje, kako globoko je? Želite izmeriti svojo ljubezen do Gospoda in ugotoviti, kako blizu ste mu? Nato pogledajte svoj odnos z najmanjšim v vaših očeh, ki verjame v Jezusa Kristusa. Vedite, da vaš odnos z Gospodom ni prav nič boljši od odnosa s tem človekom in da Jezusa ne ljubite nič bolj kot njega. To je prava in resnična slika vašega krščanstva v luči večnosti! Vse drugo je samo laž in prevara in ima samo zunanji, »sveti« lesk, kajti resnica, ki jo govori Gospod, je tale: »Kar ste storili najmanjšemu, ste storili meni.«

Ja, dragi prijatelji, če vidite vse v Božji luči, vas lahko to globoko pretrese, vse v vas se obrne na glavo. Ampak to je celo dobro, kajti tisto, kar je v vaši posodi, se bo izlilo ven.

Tako sem bil prisiljen priznati pred Gospodom, da pri meni sploh ni bilo vse tako, kot bi moralo biti po Njegovi Besedi. Ali ima otrok dovolj odeje, da se lahko pokrije, ali mu je toplo, mene to ne moti, dokler sem sam na toplem. Če ne spim poleg osebe, ki smrči, potem je vse v redu; naj drugi spijo s tem človekom. Toda prišel bo dan, ko bo Gospod rekel: »Ali veš, da sem bil jaz s teboj in da sem smrčal?« In potem ne bo preostalo drugega, kot da rečem: »O, Gospod! Če bi to vedel takrat, bi z veseljem spal poleg tebe ... «

Tako nas lahko preizkusi Bog. Testirani smo ob uri, ko tega ne pričakujemo. Gospod se nam bo prikazal v podobi bolnega, pohabljenega, slepega in ubogega, v podobi od nas ponižanega brata ali sestre in bo od nas pričakoval ljubezen in sočutje. Takrat nas bodo stehali na tehtnici Božje besede in takrat bo izmerjena resničnost naše ljubezni. Vse to so resnična dejstva, prijatelji, in če tega zdaj nismo pripravljeni vzeti resno, če se s tem ne bomo pošteno soočili danes, bomo to morali storiti na sodni dan. In to se bo zagotovo zgodilo, če Bog ni lažnivec in če so besede Svetega pisma resnične.

Nekega dne, ko sem stal pod drevesom, sem lahko opazoval takšno sliko. Več temnopoltih ljudi, ki jih nisem poznal, se je smejalo, se pogovarjalo med seboj ter kazalo vame. »Poglejte, kakšen je ta belec!« »Verjetno je pijanec, ampak verjetno ni eden izmed najhujših!« Ne vem, kako sem bil videti takrat, ampak tako lahko Gospod poniža ponosne in ošabne. Včasih sem na druge gledal zviška, a ko je Gospod začel svoje delo v meni, so me drugi gledali zviška.

Dnevi so minevali, Gospod pa je še naprej razkrival moje življenje, odkrival skrite misli, dejanja in stvari, na katere prej nisem bil pozoren. Rekel mi je: »Erlo, ko si govoril s tem otrokom, s tisto žensko in s svojim bratom, si to naredil tako, kot bi to storil Jezus? Ali je bilo tvoje bitje in tvoje vëdenje Njegovo bitje in Njegovo vëdenje? ... Zakaj molčiš, Erlo?! Povej mi, kako se ti zdi in kako gre s tem?«

In takrat se nisem mogel več zadržati: »Gospod! Ne morem več! ... Gospod, tega ne morem več!!« In v odgovor sem slišal: »Erlo! Mar nisi ti molil za prebujenje?! In zdaj praviš, da ne moreš več! No, dobro. Potem pusti to. Potem ne bom prišel! Prosiš za prebujenje, prosiš me, naj pridem k vam, in ko začnem delovati, praviš, da ne moreš več! Ali ne veš, da ko pridem, začnem svoj sodni dan z Božjo hišo, ne pa s tistimi, ki so zunaj nje!«

Ali zdaj razumete, dragi prijatelji, zakaj toliko ljudi moli za prebujenje, vendar jih zelo, zelo malo prejme to, kar prosijo? Mnogi od tistih, ki prosijo, končajo svojo življenjsko pot in umrejo, ne da bi prejeli tisto, za kar so prosili. In veste, zakaj? Ker so za večino ljudi takšne pobožne molitve za prebujenje nič drugega kot le igra pobožnih besed na njihovih ustnicah. Toda Bog ne mara gledališča! Ničesar noče imeti s hinavci! Z vsem srcem verjamem in to odkrito povem vsem, da če je naše življenje v skladu z Božjo besedo, potem ni potrebe prositi za prebujenje, ker bo to neizogibno prišlo kot naravna posledica pravega življenja in resnične vere. Prav tako ni

treba moliti za reke žive vode, kajti takoj, ko bo naša vera začela ustrezati Svetemu pismu, bodo takoj, nemudoma pritekale reke iz našega življenja in iz našega osrčja. Torej, če bomo že molili, potem raje prosimo Gospoda, da nam pomaga urediti naše življenje in pridobiti vero, ki bi bila zares v skladu s tem, kar pravi Sveto pismo.

Tako je Gospod opravljal svoje delo, dokler nisem rekel: »Oh, Gospod! Pripravljen sem plačati vsako ceno, četudi bom moral okusiti smrt! Pripravljen sem! Hočem biti pripravljen! In če vidiš, da še nisem, me naredi takšnega!« Vendar sem si hkrati upal Bogu povedati nekaj, česar me je še danes zelo sram. Prosil sem ga: »Gospod, pošlji nam prebujenje, samo prosim, naredi to tako, da bo vse v redu, da bo vse potekalo po običajih, na katere smo navajeni – jasno in trezno, brez zamišljenega in izmišljenega.« (*Do takrat smo že imeli svoja pravila in zakone, svoj ustaljen vzorec pobožnega krščanskega življenja*).

V odgovor na to mi je Gospod ostro rekel: »Erlo! Kdo si ti in kdo sem jaz? Si ti moj učitelj, jaz pa tvoj učenec? Mi lahko narekuješ, kako naj ravnam?! Če deluje moj Sveti Duh in začnem Svoje delo, ga opravim tako, kot hočem Jaz, in ne tako, kot si ti predstavljaš! In zato, če se ne ponižaš in se ne pokloniš pred Menoj, če ne opustiš svojih poti in svojih predstav, potem ne bom prišel. Ker tvoje poti niso Moje poti in tvoje misli niso Moje misli!« (*Oh, ja ... To vam lahko zlomi in stre srce!*)

Danes seveda razumem, da je resnično le to, v čemer Bog prebiva in kar stori sam Bog. Vse ostalo je le plod človeškega uma in domišljije. Red je samo tam, kjer je prisoten Bog. Kjer ni Boga, ni reda. Tudi če je zunanja situacija videti mirna in vsi molčijo kot miši, je v vaših mislih lahko vse vročično, nemirno in razburjeno. Samo tam je lahko pravi red, kjer Gospod vsem vlada in vse vodi. Brez tega reda ne more biti.

Ko Bog deluje, dela vse tako, kot sam hoče. Ne moremo mu predpisovati in narekovati, ne moremo ga usmerjati, da mora biti tako ali nič drugače. Bog je Gospodar in zato so vsa Njegova

dejanja suverena. Vodenje je samo Njegova pravica! Ni naš suženj, ni naš otrok in ne naš učenec! Ni naš kuža, ki ga kličemo in vodimo na povodcu, kot si mi želimo. Ne, On je živi Bog, Gospod nad gospodi! In šele ko mu damo priložnost, da deluje v naši sredini kot živi Bog, lahko pride k nam. V nasprotnem primeru bomo zaman molili za Božje delovanje. V tej zadevi me je torej Gospod pripeljal do točke, da sem mu lahko povedal o svoji pripravljenosti, da sprejemem Njegovo božanskost in absolutno oblast.

Dragi prijatelji! Ves ta čas, ko se je Bog ukvarjal z menoj, si nisem niti predstavljal, da je s tem, ko je v meni razkrival grehe, hkrati začel preko tega delovati tudi na srca drugih članov naših skupnosti. Enak val kesanja je zajel tudi ostale in Sveti Duh je opravljal svoje delo med skupnostjo in vsakemu razodeval svojo grešnost ter ga pripeljal do zavedanja tega in do kesanja. Eden je šel k svojemu sosеду in ga prosil odpuščanja za svojo neprijaznost. Drugi se je obsojal, ker svojega otroka, ko ga je opominjal, ni opominjal v pravem tonu in brez miru v srcu. Mož se je pobotal z ženo, žena z možem, otroci s starši, prijatelji s prijatelji. Drug drugemu so rekli: »Odpusti mi, da sem govoril slabo o tebi. Odpusti mi, ker je bila v mojem srcu grenkoba proti tebi. Odpusti mi, ker sem te obsojal, namesto da bi prišel osebno k tebi, kot nas uči Sveto pismo.« Tako so uredili svoje življenje in se pomirili s svojimi bližnjimi.

Nekdo mi je napisal pismo in me prosil: »Brat, odpusti mi! O tebi sem govoril napačno. Prosim, odpusti mi, ker sem zdaj prepričan, da si Božji služabnik!« Oh, zdaj nisem imel nobene pravice, da bi kaznoval druge, saj sem bil sam grešnik, ki je molil: »Gospod, usmili se me! Reši me mojih grehov!« Tudi drugi so molili za to in rekli: »Gospod, reši nas, sicer bomo tukaj umrli!«

Tako je Bog takrat deloval v naših srcih in nadaljeval svoje delo, dokler nas ni očistil vsega, kar je žalostilo Duha. In ko so bile iz našega življenja odstranjene vse grešne, satanske stvari, ko je bila pripravljena pot Gospodu, da je lahko deloval, se je nenadoma, v

trenutku, ko tega sploh nismo pričakovali, odprlo nebo in Sveti Duh je prišel na nas iz svoje višine, tako kot se je to zgodilo v dneh apostolov. Če želite vedeti, kaj sem pri tem občutil, lahko rečem le, da sem v tistem trenutku imel občutek, kot da mi je nekdo položil roko na glavo in jo nizko, nizko sklonil, moj duh pa je v ponižnosti molil k Tistemu, ki je pretil svojo kri na Golgoti.

V 1. Petrovem pismu 4,17 beremo, da se Gospodovo delo vedno začne s sodbo v Božji hiši. Tu se začne delovanje Svetega Duha. Poleg tega se ne začne z grehi drugih ljudi, ne z grehi naših otrok in ne z grehi naših staršev, ampak z našimi lastnimi grehi. Draga žena! Ne začenjaj z naštevanjem moževih grehov! Najprej boš morala pomesti pred svojim pragom! In ti, mož, pozabi grehe svoje žene! Očisti svoje življenje.

Moji prijatelji! To je **Dobra novica!** Ni vam treba čakati na bližnjega! Začne se lahko pri meni in pri tebi! In takrat bo treba zapustiti svoje najljubše grehe in iz svojega življenja in iz lastnega srca odstraniti vse, kar žalosti Božjega Duha. Konec koncev je dejstvo, da greh drugih, napačna dejanja in slabosti naših bližnjih in naših tako imenovanih »sovražnikov« ne morejo pogasiti gorenja Svetega Duha v našem življenju.

Ni naključje, da nam Božja beseda pravi, naj ne žalostimo Svetega Duha in ga ne ugašamo, ker je dejstvo, da so prav tisti, ki so spoznali Gospoda, sposobni storiti tisto, česar celo neverniki ne morejo. Saj ne žalijo in ugašajo Svetega Duha oni, ki zavračajo Boga, ampak prav mi, kristjani, žalimo in ugašamo Svetega Duha s svojim nečistim življenjem in številnimi grehi.

Nima smisla pričakovati, da se bodo neverniki spreobrnili, če naše lastno življenje, nas, ki smo spreobrnjeni, zanje ni zgled in luč. In tudi, če se to zgodi in nekdo nenadoma po nas veruje, potem se bo izpolnila Beseda, ki jo je Jezus govoril farizejem: »Gorje vam, pisarji in farizeji, hinavci! Kajti obidete morje in kopno, da naredite

enega spreobrnjenca, in ko je narejen, ga naredite dvakrat bolj otroka pèkla, kakor ste sami.« (Mt 23,15)

Cerkev in skupnost ne moreta biti bolj duhovna od svojih voditeljev. Če pa so skupnost in njeni člani na višji duhovni ravni kot pastor, potem ta ne more biti več njihov voditelj. Življenje pridigarja mora biti čisto in njegov odnos z Bogom pravičen, da lahko Gospod deluje po njem.

Če ni duhovnega prebujenja, za to ne moremo kriviti nikogar drugega kot samo kristjane. Če Bog ne deluje tam, kjer ste vi, kdo je za to kriv? – Ne svet, ne prešuštniki, ne homoseksualci, ampak pobožni, ki se imenujejo Božja hiša! Zato se Božja sodba mora začeti pri njih, če hočejo ali nočejo. In to je resnica! Ne glede na to, ali je to za vas sladka novica ali grenka tableta, jo morate pogoltniti! Vi stojite na poti Svetega Duha, morda prav tako, kot sem nekoč stal jaz! Pridite k nam v Južno Afriko in vam bom pokazal tisto mesto v Mapumulu, kjer sem stal in jokal, ko sem spoznal, da ni nekdo drug, ampak da sem prav jaz ovira na poti k prebujenju! In takrat sem se pokesal!

VI. poglavje

Iz teme v svetlobo

V Janezovem evangeliju 16,7–8 Jezus pravi: »Vendar vam govorim resnico. Za vas je koristno, da odidem, kajti če ne odidem, potem Tolažnik ne bo prišel k vam, toda če odidem, vam ga bom poslal. In ko on pride, bo grajal svet o grehu in o pravičnosti in o sodbi.«

Duh Tolažnik (v grščini parakletos) pomeni tistega, ki se postavi na našo stran in se z ramo dotakne naše rame. To je tisti, ki je prišel na binkoštni dan, ko je Bog odprl nebo in se spustil k ljudem, ki so se zbrali v Jeruzalemu iz vseh koncev, in začel govoriti z njimi v jeziku, v katerem so govorili oni. Tisti dan je vsak od prisotnih lahko razumel Božji govor in to, kaj mu je govoril Sveti Duh. A takrat se niso vsi pokesali. Nekateri so se, ko so videli in slišali, kaj se dogaja, smejali, saj so mislili, da so govorniki pijani od sladkega vina. A kljub temu so tudi oni lahko v svojem narečju slišali o velikih Božjih delih.

Zato lahko Sveti Duh govori v jeziku, ki ga razume vsak. Ko začne delovati, potem niso pomembni niti barva kože, niti jezik, niti vera, niti karkoli drugega. Sveti Duh se lahko dotakne vsakega srca. Pozna jezike vseh narodov. Lahko govori popolnoma nepismenim ljudem in učenjakom tega sveta. Govori lahko čarovnikom in čarovnicam, doktorjem znanosti in profesorjem, ateistom in teologom, učencem in učiteljem. Človek se lahko samo čudi, kako Božji Duh deluje na te ljudi.

Takoj po izlitju Svetega Duha je Bog začel delovati na našem območju in privabljal vedno več duš ter uničevati Satanove trdnjave. Ni bilo ne zvonjenja zvonov, ne vabil, ne predhodne organizacije. Sveti Duh, ki je nekoč zbral ljudi na binkoštni dan, je isto delo opravljal tudi zdaj. Tako je bilo rešeno »vprašanje Janeza Krstnika,« ki

me je mučilo. Navsezadnje je bil že v materinem trebuhu napolnjen s Svetim Duhom – tistim istim Duhom, ki je zdaj začel delovati med nami.

Prva oseba, ki je takrat prišla k nam, je bila čarovnica, ki je imela tudi sama svojo šolo, kjer je druge učila čarati. Ker mi je bila popolnoma neznana, sem jo vprašal, kaj želi.

»Hočem, da molite zame,« je odgovorila čarovnica. »Hočem Jezusa! Utrujena in sita sem življenja! Vklenjena sem v verige pekla!«

»Kaj?!« sem jo vprašal in nisem mogel verjeti svojim ušesom. *(Tega nisem mogel razumeti. Dvanajst let sem poskušal takšne ljudi spreobrniti h Gospodu. Tedne sem sedel z njimi in oznanjeval evangelij, vendar je bilo vse brez uspeha. Svoje čarovništvo so imenovali božji dar in trdili, da jim ga je dal sam bog. In zdaj je ta čarovnica sama prišla s prošnjo, naj molim zanjo, da bi Gospod zlomil peklenške okove, ki jo vežejo.)*

»Kdo je govoril z vami?« sem jo vprašal.

»Nihče.«

»Kdo vam je potem povedal o Gospodu?«

»Nihče.«

»Mogoče ste bili na kakšnem cerkvenem bogoslužju?«

»Ne, še nikoli v življenju nisem bila na bogoslužju.«

»Kdo vas je povabil k nam?«

»Nihče.«

»Ja, ampak ne razumem!« *(Moje oči so bile verjetno okrogle od začudenja, prav tako njene).*

»Kako ste prišli sem?! Kdo vam je povedal, da smo tukaj?«

»Prosim,« me je prekinila čarovnica, »ne postavljajte mi vseh teh vprašanj! Sem na poti v pekel! Če me Jezus zdaj ne reši in ne osvobodi iz krempljev hudiča, potem bom še danes šla v pekel. Prekleta sem na veke vekov in zatorej mi ostane samo eno upanje: da se me Jezus usmili!«

Da, ampak sploh še nisem vedel, kako moliti za take ljudi. Po kratkem premisleku sem poklical več naših vernikov in jim razložil, kaj se dogaja. Potem sem to čarovnico vprašal, ali je pripravljena sprejeti Jezusa kot svojega osebnega Odrešenika in priznati svoje grehe. Navsezadnje nam Sveto pismo pravi: »Kdor prikriva svoje grehe, ne bo uspešen, toda kdorkoli *jih* priznava in se *jim* odreka, bo imel usmiljenje.« (Prg 28,13) Torej, če priznate vaš greh, ne da bi imeli trdno odločitev, da boste z njim za vedno prekinili, potem takšno priznanje nima smisla. To je pač le »sveta igra.« Kdor pa prizna svoj greh in se mu odreče, prejme odpuščanje in milost. »Ste pripravljena, kot ste priznali, zapustiti svoje čarovništvo in za vedno prekiniti z njim?« sem vprašal čarovnico. »Da!« je odločno odgovorila, v želji, da bi se popolnoma izročila Jezusu.

Toda po tem se je spet pojavilo vprašanje, kako moliti z njo, ker je bila obsedena. Spomnil sem se, da sem že poskušal v imenu Boga Očeta in krvi Jezusa Kristusa ukazati zlim duhovom, naj izstopijo iz človeka, v odgovor pa so se le smejali in preklinjali Gospoda. Moje ukaze so razumeli kot humor.

Kako torej moliti zanjo? Po posvetu smo odšli v mojo sobo in sedli na stole, tako da smo oblikovali krog, in začeli peti. To je bila velikonočna pesem o vstajenju našega Gospoda Jezusa Kristusa. Peli smo o tem, da je premagal smrt in grob, greh, pekel in vse zle duhove in da nas Njegova sveta kri očiščuje in odrešuje. Ko smo drugič zapeli to pesem, je čarovnica nenadoma vstala s svojega stola, padla na vse štiri ter se začela obračati in vrteti ter delati gibe kot divja žival. V tistem trenutku je bila podobna tigrici, ki se pripravlja skočiti na svoj plen. Eden od naših zaposlenih je bil tako prestrašen, da je v strahu poskočil in zbežal iz sobe, zato smo ga morali poklicati nazaj in mu reči, naj se ne boji, ker je Jezus zmagovalec.

Navzven je bilo videti, kot da nas iz oči obsedene ženske gledajo demoni in sam Satan. Bilo je grozno! Po tem pa se je zgodilo naslednje. Ta popolnoma nepismena ženska, ki je vse življenje

preživela med temnopoltimi, je začela govoriti z nami v najčistejši angleščini. Nato je iz nje začelo lajati veliko psov, zvoki pa niso bili lažni. Bil je pravi pasji lajež. Nato so začele vreščati in kruliti svinje.

V imenu, ki je nad vsemi imeni, smo zlim duhovom ukazali, naj izstopijo iz te ženske. Klicali smo ime troedinega Boga. V odgovor na to so nas zli duhovi preklinjali, se nam smejali in se posmehovali: »Tu nas je tristo močnih hudičevih bojevnikov in ta ženska je naše bivališče. Ne bomo je zapustili!« Nadaljevali smo z molitvijo, ko so ti demoni nenadoma zavpili: »O, zdaj nam postaja nevzdržno vroče! Ogenj Svetega Duha nas žge in požira!«

Zatem je odšla prva stotinja, nato druga. Tretja stotinja demonov jo je zapustila s strašnim krikom. Toda preden se je to zgodilo, so zli duhovi rekli nekaj, kar je bilo za nas nenavadno in pomembno. Rekli so: »Vedeli smo za Boga Očeta in Boga Sina, vendar še nismo imeli srečanja z Bogom Svetim Duhom, in odkar je prišel, nas Njegov ogenj požira!«

Nato sem se spomnil besed iz Svetega pisma: »Ne z močjo niti ne z oblastjo, temveč z mojim Duhom,« govori Gospod nad bojevniki.« (Zah 4,6) Prej tudi nisem mogel razumeti, kaj nas uči Nova zaveza, ki pravi: »Kajti ne borimo se proti mesu in krvi, temveč proti kneževinam, proti oblastem, proti vladarjem temè tega veka, proti duhovni zlobnosti na visokih *položajih*.« (Ef 6,12) Ko sem bral te besede, sem pogosto razmišljal o tem, kako lahko to storimo, in v tistem trenutku je bilo, kot da bi se mi odprle oči – ne bori se meso proti duhu, ampak Sveti Duh proti duhovom teme.

Gospod Jezus je nekoč rekel: »Prišel sem, da pošljem ogenj na zemljo, in kako si želim, da bi bil ta že prižgan?!« (Lk 12,49) O tem je pridigal tudi Janez Krstnik, ko je Boga in Svetega Duha imenoval ogenj, ki požira, in v resničnost teh besed smo se tisti dan prepričali v praksi.

Ko so zli duhovi zapustili to žensko, se je njen obraz spremenil do nerazpoznavnosti in njen celoten videz se je takoj spremenil. Si lahko

predstavljate, kako je videti stara čarovnica z mračnim, zlobnim obrazom, prepredenim z globokimi gubami? Zdaj pa je bila videti kot ženska, ki je bila mnogo let pri Jezusovih nogah in je bila posvečena z Njegovo bližino. Njen obraz je sijal in žarel, kot bi se v njem zrcalilo nebo. Z nebeškim nasmehom je rekla: »Oh, kako čudovito! Jezus me je osvobodil in odrešil! Odtrgal je verige pekla, ki so me vezale!«

Dragi prijatelji! Tega prizora ne bom nikoli pozabil! Ko to vidimo, se lahko le priklonimo pred našim Gospodom v veliki ponižnosti. Oh, kako čudovit je naš Odrešenik in Odkupitelj!!

Za njo je prišla naslednja čarovnica, nato še ena in še ena. Najprej so prišli čarovniki in čaravnice, nato pa še obsedeni z zlimi duhovi, in to prav tako drug za drugim. Prihajali so k nam in nam povedali, koliko demonov imajo. Nekateri so jih imeli na stotine, drugi na tisoče. Nekateri so bili dom celih legij. Mnogi demoni so pri tem rekli, da ne bodo prišli ven brez prelitja krvi. Dejansko so tako obsedeni ljudje dolgotrajno bruhalo kri, preden so bili osvobojeni. V tistih dneh smo vse brez izjeme spraševali:

»Kdo vam je povedal o Gospodu?«

»Nihče.«

»Ste že prej vedeli za nas?«

»Ne, nismo vedeli.«

»Toda kako ste vedeli, da smo tukaj? Kako? Kako ste prišli? Kdo vas je k temu spodbudil?«

Nihče, nihče od tistih, ki so prišli, o tem ni slišal od nikogar drugega. Vsi so bili brez izjeme usmerjeni nadnaravno. Tako smo v praksi izkusili, da je Sveti Duh vstopal v hiše in bivališča ter dobesedno pripeljal ljudi, kot je to storil na binkoštni dan.

Ljudje so govorili: »Nismo našli miru, ker nas je nekaj v notranjosti spodbudilo, da gremo. Zavedali smo se svojih grehov kot še nikoli prej. Čutili in vedeli smo samo eno – morali smo iti, in

zato smo šli.« Nekateri so nam povedali, da so slišali glas, ki je rekel: »Pojdite tja, na ta in ta kraj, in tam vam bodo povedali, kaj morate storiti.« Drugi so videli videnje. Tako so prihajali na različne načine, iz bližnjih krajev in od daleč. Nekateri od njih so imeli podplutbe in otekle noge, ker so morali več tednov hoditi, da so prišli do mesta, kjer smo bili takrat.

To se je nadaljevalo neprestano, podnevi in ponoči, tako da dva ali tri mesece skoraj nismo spali. Nikoli si ne bi mislil, da lahko človek preživi s tako malo spanca. Razumeli smo, da to lahko stori samo Bog. Pogosto tudi nismo imeli časa jesti, a kljub temu nismo čutili niti utrujenosti niti lakote. Tako nas je Gospod nosil kakor na orlovih krilih.

Ko smo kadar koli podnevi ali ponoči prišli skozi vrata hiše, smo na dvorišču našli množico 100, 200 ali celo 300 ljudi, ki so stali na ulici in nas čakali. Surovi, krvoločni moški, ki prej niso hoteli nič vedeti o krščanstvu, so hlipali kakor majhni otroci, kakor bi jih kdo pretepel s palico. Bili so v stanju duhovnega poraza in tako rekoč vrženi na tla. Sveti Duh jim je odprl oči za njihove grehe, za Božjo pravičnost in za Njegovo sodbo.

»Zakaj ne greste v službo?« smo jih vprašali.

»Ne moremo,« so odgovorili. »Ne moremo več spati.«

»Ampak kaj se vam je zgodilo?!«

»Grešniki smo! Nam lahko Bog odpusti?«

Ljudje, ki prej niso vedeli, kaj pomeni jokati, so zdaj dobesedno jokali in postavljali isto vprašanje: »Je še upanje za nas? Je odpuščanje za nas še mogoče?«

»Da,« smo jim odgovorili.

»Ampak to govorite, ker ne veste, kako hudo smo grešili!«

Nato smo vzeli v roke Sveto pismo in jim prebrali iz knjige preroka Izaija 1,18: » ... čeprav bi bili vaši grehi kakor škrlat, bodo

tako beli kakor sneg; čeprav bi bili rdeči, podobni škrlatu, bodo kakor volna.« V odgovor na to so samo zmajali z glavami. Gospod jim je dal tako globoko zavedanje in kesanje.

Sveti Duh je ljudem tako jasno razkril njihove grehe, da so nekateri izgubili vero, da je odpuščanje zanje sploh še možno, zato smo jih morali tolažiti in spodbujati z besedami Svetega pisma. Tako je en velik mož izmed poganov sedel v sobi in tako grenko jokal, da nisem mogel zdržati in sem pustil vse ter šel k njemu:

»Povejte mi, kaj se vam je zgodilo?«

»O!« je neizmerno jokal. »Jaz sem grešnik! Le še nekaj centimetrov me loči od padca v pekel!«

V Janezovem evangeliju 16,7 Jezus pravi: »Za vas je bolje, da odidem, kajti če ne odidem, potem Tolažnik ne bo prišel k vam, toda če odidem, vam ga bom poslal.« Postavlja se vprašanje, kaj bo ta Tolažnik storil, ko pride? Kako bo tolažil ljudi? Sveto pismo nam odgovarja takole: »In ko on pride, bo grajal svet o grehu in o pravičnosti in o sodbi.« (Jn 16,8)

Torej bo Duh Tolažnik ljudem pokazal grehe. »Je to res tolažba?« Nekateri bodo rekli: »Človeka je nemogoče potolažiti!« Toda ali ste vedeli, da Bog človeka tolaži drugače kot mi ljudje? »Ne, ne! Samo ne tolažite ljudi glede njihovih grehov! Saj lahko človeka spravimo ob pamet! Toda, dragi prijatelji, če Gospod tolaži, potem pošlje človeku Duha tolažbe, ki mu najprej pokaže njegove lastne grehe.

Prav zato je tako težko razumeti, kako je mogoče, da človek, ki je napolnjen s Svetim Duhom, še naprej živi v grehih. Navsezadnje je to bistvo Svetega Duha, Duha Tolažnika, da človeku najprej pokaže njegove grehe, pa tudi opozori na resnico, pravičnost in Božjo sodbo. To je resnično mogoče doživeti v lastnem življenju, če deluje pravi, ne pa ponarejeni Sveti Duh. Ob tem doživljaš občutek, kot da je zate že prišel sodni dan. Pri tem ljudje izgubijo spanec, ne morejo jesti, ne morejo iti v službo. V ničemer ne najdejo miru in to

se nadaljuje, dokler te duše ne pridejo v globoko kesanje svojega duha, popolnoma prepričane o svoji grešnosti. Takšni ljudje niso več zadovoljni s splošnimi molitvami kesanja in skrivnega priznanja svojih grehov v molitvi na samem pred Gospodom. Ne umirijo se, dokler svoje duhovne nečistosti ne spravijo na dan, dokler v osebni globoki spovedi ne poimenujejo vsakega svojega greha s pravim imenom.

V praksi našega služenja so bili primeri, ko smo molili za vso skupnost, sestavljeno iz štiristo do petsto ljudi, in prosili Gospoda za odpuščanje grehov vsakega posebej. Ko smo potem končali bogoslužje in ljudi odpustili domov, ti niso odšli. Sedeli so in jokali in vsak je čutil samo eno potrebo – prinesiti svoje grehe v osebni spovedi in vsakega od njih naštetih po imenu. Brez tega niso čutili odpuščanja in osvoboditve. Skupna izpoved grehov in skupna molitev v takih primerih tako rekoč preprosto nista primerni.

V Pismu Efežanom 5,13 beremo: »Toda vse stvari, ki so pograjane, so razodete po svetlobi; kajti karkoli razodeva je svetloba.« Toda v Prvem Janezovem pismu 1,7 je zapisano: »... toda če hodimo v svetlobi, kakor je on v svetlobi, imamo družbo drug z drugim in kri Jezusa Kristusa, Njegovega Sina, nas očiščuje od vseh grehov.«

Vidite, dragi prijatelji! Sama Božja beseda nam pravi, da nas kri Jezusa Kristusa opere in očisti le, če hodimo v svetlobi. Očiščevalna moč krvi našega Odrešenika se ne kaže takrat, ko skrivamo svoje grehe in tako hodimo v temi, ampak takrat, ko jih prinašamo v svetlobo in nato sledimo Kristusu v svetlobi.

Mimogrede želim povedati, da se med spovedjo nekateri razkriti grehi, ki jih prinašamo na svetlobo, zdijo nepomembni, če jih pogledate s človeškimi očmi. Če pa se Bog resnično razodene človeku, potem je »majhen« greh videti velik, večji od največje gore. Na primer, Jezus vsakega moža, ki s poželenjem pogleda na žensko,

imenuje prešuštnik; in vsak, ki se jezi na svojega bližnjega in ga ima za neumnega, se imenuje morilec.

Takšna je mera in takšno je merilo Njega, ki ga imenujemo naš dragi Odrešenik! To je merilo ljubečega Gospoda Jezusa! Seveda pa ta pristop ni merilo mlačnega kristjana, ki si zatiska oči pred takšnimi stvarmi, saj verjame, da je to le pol zgodbe in ni nekaj tako strašnega. Če pa vidimo in izkusimo Božjo svetost in Njegovo prisotnost, potem ne bomo tako razmišljali. Če tega ne prepoznamo tukaj na zemlji, potem bo vendarle prišel trenutek, ko bomo morali to preveriti na drugem mestu. Šele takrat bo tisti dan za nas sodni dan. Tukaj ali v večnosti, a za vsakega izmed nas se mora to enkrat zgoditi! In če ne bomo šli skozi ta Božji mlin zdaj, potem bomo morali skozi Božji mlin ob nekem drugem času.

Pogosto v Evropi slišim naslednje: »Da, za temnopolte v Afriki bi moralo biti tako, za nas pa bi moralo biti drugače.« Ampak, prijatelji moji! Konec koncev; za temnopolte in za belce, za Afriko in za Evropo in tudi za vse druge države ter celine obstaja samo eno Sveto pismo! Nobeno drugo nam ni dano. Bog je svetloba in vsak, ki vstopi v to svetlobo, sam postane svetloba. Kako pogosto smo videli ljudi, ki so prihajali k spovedi s temnimi, žalostnimi in potrtimi obrazi. Ko pa so razkrili svojo duhovno nečistost in jim je Gospod odpustil grehe, so njihovi spremenjeni obrazi zasijali in zažareli ter odsevali Njega, ki je sam svetloba.

Tako je Bog med nami prižgal svoj ogenj in Gospodov Duh, ki je objel duše ljudi, jih je sam potegnil iz teme v svetlobo. Potrebovali bi veliko ur, da bi podrobno povedali, kako se je to dogajalo, zato bom navedel le nekaj primerov.

Neko mlado dekle, ki se je vračalo iz šole, je sedlo, da bi si odpočilo pod limoninim drevesom. Nenadoma se ji je prikazala pred očmi tabla, na kateri je neznana roka pisala besede – in vsaka od napisanih besed je bila ime greha, ki ga je zagrešila. Ko je prebrala ta dolgi seznam, je zgrabila kos črnega oglja, ki je ležal na

tleh, in kos starega papirja, ki ga je nekdo odvrigel, ter začela pisati. Ko je ta učenka prepisala zadnjo besedo, je tabla izginila in v istem trenutku jo je prevzel močan strah, zavest o njeni grešnosti in globoko kesanje, tako da je brez počitka tekla več kilometrov, dokler nas ni našla. »Tu so moji grehi!« je rekla in nam podala ta kos umazanega papirja. »Gospod mi je razkril vse moje življenje. Ali je še mogoče, da mi bo odpuščeno?« Tako se je pokesala.

Zgodilo se je, da so nekaj podobnega doživeli tudi popolnoma nepismeni ljudje. Tako je bilo z mladim poganom, ki ni nikoli obiskoval šole in ni znal niti brati niti pisati. Nekega popoldneva je delal na polju. Bil je jasen sončen dan in na nebu ni bilo niti enega oblčka. Nenadoma je postalo temno in v tej temi je mladenič zagledal osvetljeno tablo, na katero je nekdo nekaj pisal. Vse napisano je govorilo o njegovem preteklem življenju in o vseh grehah, ki jih je storil, in ta popolnoma nepismeni človek je znal prebrati vsako besedo. Ko je prebral zadnjo vrstico, je tema izginila in spet je posijalo svetlo sonce.

To, kar se je zgodilo, ga je tako pretreslo, da je ves trepetal in ni vedel, kaj naj zdaj stori. Nazadnje se je spomnil, da v tem kraju živi kristjanka, in je stekel k njej. Ko je stekel v kočo te ženske, jo je vprašal: »Ali znate pisati?« In, ko je slišal pritrdilni odgovor, je nadaljeval: »Gospod mi je nepričakovano pokazal moje življenje in razkril vse moje grehe. Nikoli nisem mislil, da sem tako strašen grešnik, in nisem mogel predvideti, da je Bog tako svet in da z vso svojo nečistostjo ne bom mogel stopiti pred Njegov sveti obraz! Zdaj vam bom povedal svoje grehe! Prosim, zapišite jih!«

Tako ji je narekoval, kar je pisalo na tabli, ona pa je to zapisovala. Potem je moral prehoditi 20 km do kraja, kjer smo bili takrat. Zadihan in preznojen, nam je takoj povedal, kaj je doživel, in mi podal popisani list ter rekel: »Preberite! Vse to sem storil v svojem življenju! Na zemlji ni človeka, ki bi bil bolj grešen od mene! Kaj bo z mano? Mi lahko pomagate? Mi lahko Bog odpusti?«

In takrat sem mu pokazal pot do križa in rekel, da Božja beseda pravi: »Če priznavamo svoje grehe, je zvest in pravičen, da nam *naše* grehe odpusti in da nas očisti vse nepravčnosti.« (1 Jn 1,9) Ko je slišal te besede, jih sprva ni mogel sprejeti, nato pa je prosil, naj molimo zanj. Rade volje smo pokleknili in vse, kar nam je bilo razodeto, smo prinesli pred Gospodove noge.

Po tej molitvi je vstal kot nov človek in nam, žareč od veselja, rekel: »Zdaj moram k svojim staršem, bratom, sestram in sorodnikom, ker sem bil že od otroštva zelo poreden otrok. Tudi tam, kjer sem delal, sem bil nepošten.« Nato se je odpravil na pot nazaj in po vrnitvi uredil odnose z družino, bližnjimi, prijatelji in drugimi ljudmi. Tako je v svojem življenju srečal Boga in se z njim pomiril.

Gospod ima veliko načinov in poti, da govori človekovemu srcu. Pogosto to počne med branjem Svetega pisma. Srečali smo se s primeri, ko se je Sveto pismo nekako pojavilo v domovih nepismenih ljudi, katerih otroci so znali brati. Kasneje so ti ljudje prišli in rekli, da jim je Bog spregovoril v trenutku, ko so njihovi otroci začeli na glas brati Sveto pismo, ki jim je prišlo v roke.

Nekega dne je k nam prišla temnopolta ženska iz plemena Zulu, ki je bila čarovnica. Povedala je, da je slišala glas, ki ji je rekel: »Vzemi Sveto pismo in preberi to in to poglavje in to in to vrstico.« Čarovnica je to zapoved ubogala in se odpravila na iskanje Svetega pisma. Tudi ona je bila nepismena, a ko je našla Sveto pismo in ga odprla, je na svoje veliko začudenje ugotovila, da zna brati. Ko je prebrala navedeni odlomek, je verovala v Gospoda. Njen naslednji korak je bilo priznanje grehov in kesanje.

Ta primer še zdaleč ni osamljen. K nam so prišli nepismeni ljudje, ki so postali kristjani, in rekli, da so slišali glas, ki jim je rekel: »Vzemi Sveto pismo in beri.« Zanimivo je, da ko so odprli Sveto pismo, so ga lahko brali, ko pa so ga zaprli, so izgubili to sposobnost. Take ljudi smo že večkrat slišali brati Sveto pismo in vsakič smo se

prepričali v resničnost njihovih besed. Rad bi podrobneje spregovoril o dogodku, ki se je zgodil s tako nepismeno osebo.

Če Zulujci zbolijo, potem ne gredo k zdravniku, ampak k čarovniku ali čarovnicam, da bi od njih izvedeli ime osebe, ki jim je po njihovem mnenju povzročila to bolezen ali drugo nesrečo. Tako je imel nek slaven čarovnik petindvajsetletnega sina po imenu Mabango, ki je bil očetova desna roka in njegov dober pomočnik pri čarovništvu. Nekega dne je ta mladenič resno zbolel. Imel je gangreno prsta na nogi. Zaradi strašnega gnitja so bile bolečine tako neznosne, da je bil mladenič čisto iz sebe. Očetovo čarovništvo ni pomagalo, in takrat so poklicali čarovnike iz Rodezije, sosednje afriške države, ki leži več kot dva tisoč kilometrov od nas. Vendar tudi oni bolniku niso mogli pomagati. Potem je oče odšel v Mozambik in od tam pripeljal najslavnejše čarovnike. A tudi ti hudičevi služabniki so se izkazali za nemočne. Mladenič je bil prisiljen prenašati strašno trpljenje.

Ravno v tem času smo bili prvič povabljeni v ta kraj, da bi oznanjali evangelij. Eden od na novo spreobrnjenih kristjanov, ki je tam živel, je prišel k temu čarovnikovemu sinu in mu rekel: »Poslušaj, k nam prihajajo Božji glasniki. Obišči njihovo srečanje in jih prosi, naj molijo h Gospodu za tvoje ozdravljenje!«

»Ne,« je odgovoril pacient, »čarovništvo in krščanstvo ne moreta iti z roko v roki!« Spiritizma in bogoslužja ni mogoče združiti!« Toda bolečine v nogi so bile tako neznosne, da so ga dobesedno prisilile, da je šel na to srečanje. Tam se je usedel v čisto zadnjo vrsto in poskušal biti neopažen. Seveda pridigar ni vedel, da je bil na srečanju ta sin slavnega čarovnika. Preprosto je oznanjal veselo novico evangelija. Vendar so bile besede njegove pridige tako očitno namenjene bolnemu mladeniču, da je ta, ko se je poskušal skriti za hrbti tistih, ki so sedeli pred njim, pomislil: »Kdo je temu pridigarju povedal o vseh mojih grehah? Kdo mu je lahko povedal vse o meni?!«

Dragi prijatelji, to se lahko zgodi le, ko Bog deluje prek svojega resničnega Svetega Duha. Prvo pismo Korinčanom 14,24–25 nam

pove, da če nevernik pride v skupnost Božjega ljudstva, se bodo v svetlobi Svetega pisma razkrile skrivnosti njegovega srca, tako da bo padel na kolena in častil Boga ter rekel: »Resnično, Bog je z vami.«

Ker ni razumel, kako je njegovo življenje postalo znano pridigarju, se je ta mladenič odločil, da je očitno oseba, ki ga je povabila na srečanje, najprej šla k pridigarju in mu povedala vse o njem. Mimogrede, v Južni Afriki vedno pravimo, da je to zelo dober znak, če se ljudje tako počutijo in tako mislijo. Pogosto se to zgodi, preden se človek začne kesati v prahu in pepelu.

Prav to se je zgodilo tudi takrat. Skozi pridigarjeva usta je Gospod razkril vse grehe tega čarovnikovega sina, njegovo celotno preteklo življenje. Po srečanju, ko so drugi vstali, ta mladenič ni mogel vstati s svojega sedeža. Počutil se je, kot da je prilepljen na svoj stol. Tisti, ki so sedeli desno in levo od njega, so že zdavnaj zapustili srečanje, on pa je še naprej sedel. Ko je pridigar videl, v kakšnem stanju je, je pristopil k njemu, in ta je začel jokati in rekel: »Jaz sem strašen grešnik in sem na poti v pekel! Brez Kristusa sem izgubljen! Ali mi lahko Jezus odpusti moje grehe?«

Ko je ta mladi pogan skesano odprl svoje srce in priznal svoje grehe, se ga je Bog dotaknil in takoj je ozdravel od svoje strašne bolezni. Takrat pridigar sploh ni molil za njegovo ozdravljenje. Gospod se ga je usmilil in rešil njegovo dušo, in nato je bila ozdravljena tudi telesna bolezen.

Kmalu po tem dogodku je imel neke noči ta mladenič sanje. Nebo se mu je odprlo pred očmi in zagledal je Sveto pismo, ki se je spuščalo proti njemu. Ko se je ustavilo pred njim, je zaslišal Božji glas, namenjen njemu: »Mabango, odpri Sveto pismo in preberi 8. poglavje Pregovorov od prve vrstice naprej.« »Gospod, jaz vendar ne znam brati! Sem nepismen, ker nikoli nisem hodil v šolo!« V odgovor na to je zaslišal isti glas, ki mu je rekel: »Če ti ukazujem, da bereš, potem ne reci, da tega ne moreš storiti, kajti Jaz sem tisti, ki je ustvaril tvoj um in tvoje oči!«

Takrat je Mabango vzel v roke Sveto pismo, ki je padlo z neba, in v trenutku, ko ga je odprl, je lahko bral. To je bilo prvič v njegovem življenju in prebral je tole: »Vam, oh možje, kličem in moj glas je k človeškim sinovom. Oh vi preprosti, razumite modrost, in vi bedaki, bodite razumevajočega srca.« (Prg 8,4–5) Ko je Mabango prebral odlomek, ki mu je bil ukazano, in zaprl Sveto pismo, je le-to takoj izginilo v nebo.

Naslednjo noč so se sanje ponovile. Nebo se je spet odprlo in Sveto pismo se je spet spustilo k njemu. Isti Božji glas mu je rekel: »Mabango, vzemi Sveto pismo in preberi Izaija 49,15–16.« Vzel je Sveto pismo in prebral: »Mar lahko ženska pozabi svojega doječega otroka, da ne bi imela sočutja do sina svoje maternice? Da, one lahko pozabijo, vendar Jaz ne bom pozabil tebe. Glej, vrezal sem te na dlani *svojih* rok, tvoja obzidja so nenehno pred menoj.« Po tem je Sveto pismo izginilo v nebo na enak način, kot se je pojavilo.

Tretjo noč je spet videl isto videnje in rečeno mu je bilo: »Zdaj pa preberi knjigo preroka Jeremija, 1,4–7.« Ko je Mabango odprl to mesto, je prebral naslednje: »Potem je prišla k meni Gospodova beseda, rekoč: »Preden sem te oblikoval v maternici, sem te poznal. Preden si prišel iz maternice, sem te posvetil *in* te odredil [za] preroka narodom.« Potem sem rekel: »Jaz, ah Gospod Bog! Glej, ne morem govoriti, kajti jaz *sem* otrok.« Toda Gospod mi je rekel: »Ne govori: »Jaz *sem* otrok,« kajti šel boš k vsem, h katerim te bom poslal, in karkoli ti zapovem, boš govoril.««

Ko je prišlo jutro, Mabango ni mogel več zdržati in se je odpravil iskat Sveto pismo. Ker je čutil veliko žejo po branju Božje besede, je hodil od ene kočice do druge in spraševal, ali imajo Sveto pismo. Dolgo je moral tako hoditi, dokler ni prišel do hiše lokalnega pridigarja. Mabango je bil prepričan, da bo tukaj zagotovo prejel zeleno knjigo. Ko je zagledal lastnika, ga je takoj vprašal:

»Povejte mi, prosim, ali imate Sveto pismo?«

»Da,« mu je ta odgovoril.

»Si ga lahko izposodim?«

»Ne!« je prišel nepričakovan odgovor. »Zakaj ga potrebuješ? Konec koncev ne znaš brati in ga boš samo umazal. Ti si sin čarovnika in nikoli nisi hodil v šolo, ker si samo pasel očetove ovce in koze.«

»Da, to je res,« je mladenič vztrajal, »toda dovolite mi, da vsaj enkrat vzamem v roke Sveto pismo!«

Pridigarju se je to vedenje zdelo zelo čudno in povabil ga je, naj vstopi v hišo. S police je vzel več knjig, jih položil pred mladeniča in mu rekel: »Uganeš, katera od teh knjig je Sveto pismo?« Mabango je takoj pokazal s prstom nanj in rekel: »Prosim, dovolite mi, da nekaj preberem.« Ko je odprl Sveto pismo, je na lastno presenečenje in na presenečenje pridigarja zlahka prebral vsako besedo.

Od takrat je ta prej nepismeni mladenič znal ne le tekoče brati, ampak tudi dobro pisati. Vse to mu je bilo dano od Boga. S Svetim pismom v rokah je nato hodil skozi mnogo desetih vasi in mest ter ljudem prinašal evangelij odrešenja. Zaradi njegovega pridiganja se je na stotine duš obrnilo h Gospodu.

Nekega dne se je znašel na konferenci v velikem mestu, kjer so bili zbrani zelo znani pridigarji in teologi. Tam je prosil za dovoljenje, da bi spregovoril pred zbranimi. Gledali so ga z očitnim nezaupanjem, a vendar je za to dobil pet minut. Ko je govoril pet minut, so mu ponudili, naj govori še petnajst minut, potem pa še pol ure.

Po tej pridigi, ki je trajala več kot eno uro, so ga obstopili začudeni teologi. »Povejte, mladenič,« so nanj deževala njihova vprašanja, »kje ste študirali teologijo? Katero svetopisemsko šolo ste obiskovali?«

V zulujskem jeziku beseda ›Svetopisemska šola‹ zveni enako kot beseda ›Sveto pismo‹. Z dvignjenim Svetim pismom jim je odgovoril: »Sveto pismo.«

»To je jasno!« so ga nestrpno prekinili teologi. »Ampak mi bi radi vedeli, na kateri univerzi ste študirali in kje ste pridobili takšno znanje?«

Mabango je ponovno dvignil svoje Sveto pismo in rekel: »To Sveto pismo me je učilo.« Toda profesorji teologije še vedno niso razumeli, o čem jim je govoril.

Ta nekdanji nepismeni sin čarovnika je bil dolgoletni sodelavec naše misije in posoda, skozi katero Gospod deluje z veliko močjo.

Dragi prijatelji! To ni pravljica, ampak resnična zgodba, ki ji niso priča le kristjani, ampak tudi povsem neverni ljudje. Gospod deluje nad vsemi našimi prošnjami in človeškim razumevanjem. Dana mu je oblast v nebesih in na zemlji in On je isti včeraj, danes in na veke.

In zdaj bom nadaljeval svojo zgodbo o razvoju prebujenja. Od trenutka, ko se je začelo, je postalo običajno, da če se je kdo od tistih, ki so prišli k nam, pokesal in se obrnil h Gospodu, nas je v dveh ali treh tednih po vrnitvi domov poklical k sebi. »Kaj je narobe? Kaj se je pri vas zgodilo?« – smo vprašali in slišali odgovor: »Vsa naša okolica se je prebudila!« Ko smo prišli tja, smo našli od dvesto do štiristo ljudi, ki so sedeli pod drevesi ali kar pod milim nebom in nas čakali.

»Kaj se je zgodilo tukaj?« smo jih vprašali.

»Ta človek, ki živi med nami, se je pokesal in ob pogledu na njegovo življenje čutimo, da se moramo tudi mi pokesati in sprejeti istega Boga.« (*Duše ljudi so bile pri tem podobne zrelemu žitnemu polju, pripravljenemu za žetev*).

Tako je Božji Duh pokrival vedno več okoliških krajev, tako da se je v enem tednu h Gospodu obrnilo na stotine, pogosto tudi na tisoče ljudi. Bili so tudi primeri, ko je samo v enem dnevu število vernikov doseglo nekaj tisoč.

Povsod so zapirali plesišča, pivnice, nogometna in teniška igrišča. Boste vprašali, zakaj? Ker ljudje preprosto niso imeli več časa za to. Šli so in oznanjali evangelij. Celotno nepismeni in otroci so ljudem nosili sporočilo odrešenja. O teologiji seveda niso imeli pojma! Vedeli pa so nekaj drugega: »Jezus nam je odpustil naše grehe! Jezus nas je rešil! Prek Njega smo postali Božji otroci!« Tako so drugim prinašali besede živega evangelija.

In ko so ljudje začeli prihajati v množicah, na stotine in tisoče, ko je Gospod začel delovati v duhu, duši in telesu, se je ponovilo skoraj vse, o čemer beremo v Dejanjih apostolov. Med nami je bila velika Božja moč, ki se je kazala na mnogo različnih načinov, med drugim tudi z ozdravitvami, čudeži in znamenji. Veliko bolnih in pohabljenih ljudi so prinašali in jih polagali neposredno na travo; in pogosto se jih je Gospod dotaknil že pred začetkom srečanja in jih ozdravil.

Spominjam se, kako je prišel nek slep človek. Ta dan smo se zbrali na prostem. Med srečanjem so se mu nenadoma odprle oči. Ne bom pozabil, kako je kasneje hodil, razkazoval svojo zdaj nepotrebno palico in nenehno ponavljal: »Vedno sem govoril, da je Jezus Bog belcev! A zdaj vem, da je to moj Bog! On je moj Bog!« Z začetkom prebujenja je ta izrek temnopoltih, da je Jezus Bog belcev, prenehal obstajati. Zdaj pravijo: »On je naš Bog!«

Zdaj bi rad pripeljal do konca zgodbo o obsedeni deklici, o kateri sem govoril v prejšnjih poglavjih, ki je Gospod po naših molitvah ni ozdravil. Takrat sem jo moral vrniti materi, češ da ji ne moremo pomagati. Od začetka prebujenja je minilo že več kot šest let.

Ko sem se tega spomnil, sem prosil Gospoda, naj mi omogoči srečanje z njo, če je še živa. In ko smo bili nekega dne v enem mestu in tam imeli srečanje, smo tam srečali ubogo mater, ki se je z leti od žalosti neprepoznavno postarala, kot da ni minilo šest, temveč dvajset let. O, kako se mi je srce razveselilo, ko sem jo ponovno videl! In veste, kaj se je zgodilo! Gospod je naredil čudež! Dekle je bilo osvobojeno in ozdravljeno in ni ji bilo treba več živeti

v gorah. Našla je tudi Gospoda Jezusa. Tako vsemogočen je naš Bog in tako je živ evangelij, ki je velika Božja moč!

Govoril sem vam tudi o slepem človeku, ki prej ni bil ozdravljen po moji molitvi vere, zaradi česar sem utrpel duhovno izgubo in grenko razočaranje. Potem, ko se je Sveti Duh izlil na nas in začel delovati, me je Gospod naučil še nečesa – Božje vere. Rekel mi je: »Erlo, pozabi na svojo tako imenovano vero. Ta mi ni pomembna ... «

Dragi prijatelji, seveda vem, da je v Pismu Hebrejcem 11,6 zapisano: »Toda brez vere *mu je* nemogoče ugajati, kajti kdor prihaja k Bogu, mora verovati, da on je in *da* je nagrajevalec teh, ki ga marljivo iščejo.« Te besede Svetega pisma so se izpolnile tudi v Kristusovem času. Kadarkoli je kdo prišel k Jezusu, ga je vprašal: »Ali veruješ?« Če je prosilec prosil za usmiljenje in ozdravljenje, ga je Jezus vprašal: »Ali verjameš, da se to lahko zgodi?« in šele, ko je slišal pritrdilni odgovor: »Verujem«, je rekel, »po tvoji veri se ti bo zgodilo.«

Torej je dejstvo, da moramo imeti vero, zagotovo nesporno. Edina razlika pa je v tem, da sta to, kar mi imenujemo vera, in tisto, kar Sveto pismo imenuje vera, morda povsem različni stvari. Jezus na primer v Janezovem evangeliju 5,44 pravi: »Kako lahko verujete vi, ki sprejemate čast drug od drugega, pa ne iščete časti, ki *prihaja* samo od Boga?« Vidite, prijatelji, kako Gospod ocenjuje vero. Neposredno nam pove, da če pričakujemo in sprejmemo čast in slavo od ljudi, potem ne moremo verjeti vanj.

Kaj je torej vera? O tej temi je treba razpravljati posebej. Zato, da ne bi preveč odstopal od svoje zgodbe, želim zdaj povedati samo eno: Jezus ni rekel, da moramo verovati v svojo vero, ampak da moramo verovati vanj. Vera je čudna stvar. Bolj kot se osredotočamo na svojo vero in jo opazujemo, manjša in manjša postaja, dokler popolnoma ne izgine. Če pa se ozremo k Jezusu, potem vera raste in se množi, kljub temu da se sami tega niti ne zavedamo.

Pogosto, ko se v našem misijonu zgodijo veliki čudeži, pridejo ljudje in me vprašajo, ali sem v trenutku, ko so se ti čudeži zgodili, čutil posebno veliko vero. Potem se moram prijeti za glavo in vprašati tiste, ki sprašujejo: »Počakajte, pustite mi, da pomislim in se spomnim, ali sem takrat imel vero ali ne? Da, verjetno sem jo imel. Vedno moramo imeti vero.« Le ta odgovor običajno ne zadovolji in spet sledi vprašanje:

»Toda kako se je to zgodilo?«

»Preprosto sem prišel k Gospodu, tako kot otrok pride k svojemu očetu. Prosil sem ga kot očeta in On je izpolnil mojo prošnjo.«

Veste, Gospod mi je nekoč rekel: »Erlo, opusti in zavrzi svojo tako imenovano vero, misli in si prizadevaj za eno stvar – da bo tvoj odnos z mano v redu.« Vidite, kaj je v Božjih očeh najpomembnejše. Pomembno je, da je povezanost z Jezusom stalna in nezlomljiva in da nas v življenju nič ne ločuje od Gospoda. Če je ta povezava, ta odnos z Bogom (ne glede na to, kako ga imenujemo) v redu, potem lahko On brez ovir deluje prek svojega Duha.

Zdaj pa se spet vrnimo k prekinjeni zgodbi. Ko so mnogi pogani prvič slišali za Gospoda, so mnogi pogani zapustili svojo preteklost in prišli k njemu ter se prepustili Njegovi polni moči. Niso pa imeli priložnosti naenkrat izvedeti vsega o svojem prihodnjem novem življenju. Da, tudi če bi bilo to mogoče, še vedno ne bi mogli sprejeti vsega naenkrat. Nič čudnega, da je Jezus nekoč rekel svojim učencem: »Imam vam povedati še mnogo stvari, toda sedaj jih ne morete nositi.« (Jn 16,12) Tako so se ti verni temnopolti pogani, ko so sprejeli Kristusa, vrnili od nas nazaj, kjer so živeli; in tam je Gospod sam še naprej usmerjal njihova življenja, tako da so mnogi med njimi čez nekaj časa spet prišli k nam in si razjasnili nekaj novega iz krščanskega življenja, na kar jim je Gospod pokazal.

Poleg tega, kot sem že rekel, je med temnopoltimi veliko popolnoma nepismenih ljudi, ki ne znajo niti brati niti pisati. Mnogi od

njih nimajo niti najmanjšega pojma o Božji besedi in zanjo še nikoli niso slišali, zato jim Gospod sam postane učitelj. Na primer, nekega dne se je starejša ženska, ki je bila prej huda pijanka, pokesala in verovala. Vrnila se je domov, a čez nekaj dni je spet prišla k nam in vprašala: »Povejte mi, če sem kristjanka in Jezus živi v mojem srcu, ali to pomeni, da ne smem več piti vina?« Njeno vprašanje nas je presenetilo in povprašali smo jo, kako je prišla do tega. Nato nam je povedala naslednje:

»Ko sem se vračala domov od vas, sem po stari navadi šla k svojim prijateljem, da bi z njimi spila nekaj pijače. Vendar sem komaj popila nekaj požirkov, ko mi je postalo slabo. Takoj sem morala zbežati iz tiste hiše, ker mi je bilo slabo. Bruhanje je trajalo tako dolgo in bilo je tako mučno, da sem mislila, da bom umrla. Nikoli prej se mi ni zgodilo nič podobnega. Čez nekaj dni sem spet poskusila piti vino, in se mi je ponovilo isto. Zdaj pa sploh ne prenašam alkohola. Povejte mi, ali kristjani sploh ne pijejo vina? Ali je to res v nasprotju s krščanskim življenjem? Čutim, da me je Bog močno spremenil. Zdaj imam povsem drugačno naravo, ki mi jo je podaril. Veliko stvari, ki sem jih počela prej, zdaj ne morem več početi. Ali je to res? Ali je to prav?«

Kot lahko vidite, prijatelji, je od trenutka kesanja in spreobrnjenja Kristus postal njeno življenje. Tako smo se vedno znova v praksi prepričali o resnici Božje besede, ki pravi: »Torej, če je katerikoli človek v Kristusu, je novo ustvarjeno bitje. Stare stvari so minile; glejte, vse stvari so postale nove.« (2 Kor 5,17)

Na začetku svoje zgodbe sem rekel, da so otroci plemena Zulu pod vplivom čarovništva že v materinem trebuhu, kasneje pa magija, služenje zlim duhovom in duhovom mrtvih ter žrtvovanje postanejo njihov vsakdanji kruh.

In tako je en tak Zulujec postal kristjan. Nekega dne ga je njegov brat povabil k sebi na obisk. Pred prihodom je ta brat žrtvoval duhovom mrtvih in se z njimi pogovarjal. Novo spreobrnjeni kristjan, ki je prišel tja, ni vedel, da je bilo na ta dan opravljeno žrtvovanje. Ko

so mu med kosilom postregli z žrtvenim mesom in ga je začel jesti, se je pred očmi vseh zgodilo nekaj neverjetnega – vse telo mu je nenadoma začelo nabrekati in še bolj nabrekati. Oteklina so bile tako velike, da ni mogel dvigniti vek, da bi pogledal.

Kristjan je v naglici poklical svojega brata in ga vprašal, kakšno meso so mu dali. Ko je slišal, da je bilo meso žrtvovano malikom, je bolnik prosil, naj ga takoj odpeljejo domov, kjer je padel na kolena in prosil Gospoda, naj mu odpusti ta greh, storjen iz nevednosti. Takoj med molitvijo sta oteklina in nabreklost izginila. Tako je ta človek spoznal, da ne more več žrtvovati in jesti stvari, darovanih malikom. Tako je Gospod govoril in še danes govori tem ljudem. Marsikaj jih uči in oni kot ovce slišijo glas svojega Pastirja. Po spreobrnjenju postane Kristus njihovo življenje, Sveto pismo pa njihov vodnik. Jezus tako izpolni človekovo življenje, da se ves njegov videz in vse njegovo bitje spremeni v Njegovo podobo. Žene postanejo podobne Jezusu, možje začnejo videti Jezusa in tudi otroci odsevajo Kristusovo podobo.

Moram reči, da družinsko življenje pri plemenu Zulu poteka po znanem pregovoru: »psu ukazujejo s palico,« in ta »pes« je pogosto njihova žena. Tako se je neka temnopolta ženska, ki je sprejela Kristusa, vrnila domov. Njen mož je bil najhujši pijanec v vsej okolici. Bil je strašno zloben in krut človek. Njegova žena in otroci so morali pogosto spat na ulici ali v koruznem polju, saj jih je vsak dan pretepal s palico. Mož je vse zapil, žena pa je morala sama hraniti družino. Seveda v tej hiši ni bilo miru, saj žena ni imela dovolj moči, da bi molčala, in je pogosto prišlo do prepirov in preteпов. Vendar je prišel trenutek, ko se je ta ženska pokesala in se obrnila h Bogu. Nekaj dni po tem je njen mož, presenečen nad nenadno spremembo, ki se je zgodila v njej, vprašal:

»Poslušaj, žena, kaj se ti je zgodilo?«

»Zakaj to sprašuješ?« je na vprašanje odgovorila z vprašanjem.

»Ampak tako zelo si se spremenila! Ne govoriš več z menoj tako, kot si včasih. Postala si bolj ubogljiva kot kadar koli prej! Navsezadnje si vedno poskušala imeti zadnjo besedo, kot da nisem jaz, ampak si ti glavna v hiši! Zdaj pa si se začela vesti popolnoma drugače. Tako zelo me spoštuješ, da se v hiši počutim kot kralj!«

In res, ko se je njen mož vrnil pijan domov, kot ponavadi, ga ni več vprašala, od kod je prišel in kje je bil tako dolgo. Namesto tega mu je prinesla posodo s toplo vodo, da si je umil noge, mu pripravila posteljo in z njim ravnala mirno in prijazno. Ko je to opazoval, je presenečeni mož le začudeno zmajeval z glavo.

»Povej mi,« je vprašal, »si res postala kristjanka?!« Si sprejela Boga belcev?!

Povedati je treba, da se ljudem iz plemena Zulu, ko postanejo kristjani, ne mudi govoriti o tem, ker to pomeni izpostaviti se smrtni nevarnosti. Če otrok staršem pove, da je postal kristjan, ga preprosto izženejo. V našem misijonu je veliko otrok, tudi zelo majhnih, ki so bili izgnani od doma in iz družine. Tiste, ki postanejo kristjani, Zuluji imenujejo izdajalci, saj naj bi se tak temnopolti postavil na stran belcev in, ko zavrne svojo vero, sprejme vero belcev.

Zato je bila žena na vprašanje pijanega moža tiho. Navsezadnje bi jo lahko zaradi tega ubil. Toda njen mož jo je vztrajno spraševal, dokler ni priznala, da je res obiskala belce v Mapumulu in sprejela njihovega Boga. Potem ji je rekel: »Če je lahko Bog belcev naredil tisto, česar jaz nisem mogel s palico, potem je v tem nekaj, zato bi tudi jaz rad šel tja!« Naslednji dan je prišel na bogoslužje in se takoj pokesal.

Veste, prijatelji, v Južni Afriki smo imeli zelo znanega krotilca levov. Nekoč je odkrito priznal, da je sposoben ukrotiti vsako žival, tudi najbolj divjega leva, le svoje žene ne. Zato ni presenetljivo, da je za nekatere može pravi čudež, če Gospod, ko je začel delovati v življenju njihovih žena, njih same korenito spremeni. V tem primeru ženi ni treba veliko razlagati. Če mož vidi čudovito spremembo v

njenem življenju, potem ga to brez besed osvoji. Ne pozabite, drage žene, da je ena posebnost vedno lastna moževemu srcu: ne more in noče sprejeti ničesar, če ga žena začne učiti ali mu pridigati. Ta odpor do njenih besed bo opazil, tudi če bo menil, da njegova žena govori pravilno. Takšno je pač moško srce. Zato je Jezus, ker je to vedel, obljubil, da vam bo, žene, pomagal, če boste svojim možem poslušne in pokorne. S svojim obnašanjem lahko žena hitro osvoji srce svojega moža in ga pridobi za Gospoda. To smo lahko preverili takoj po začetku prebujenja in od takrat naprej vprašanje kesanja mož ni več problem. Drug za drugim so se pokesali.

Prav tako so se otroci, ki so verovali v Jezusa, vrnili domov in doma niso spregovorili niti besede, vendar se je njihovo vedenje in življenje tako spremenilo, da so jih po nekaj dneh starši začeli spraševati, kaj se jim je zgodilo. Prej so jim morali dvakrat ali trikrat reči, naj gredo spat ali naj naredijo domačo nalogo ali naj pomagajo pomiti posodo in pospraviti hišo. Ob tem so se običajno začela ugovarjanja in prerekanja: »Joj, mama, zakaj bi to delo opravljal jaz in ne kdo drug?! Zakaj moram vedno jaz pomivati posodo?!« Po spreobrnitvi pa so to začeli delati otroci sami, ne da bi čakali na ukaz staršev. Ko sta se oče in mati vrnila domov, sta našla vse pospravljeno, pomito in očiščeno ter presenečena vprašala otroke, kje so bili in kdo jih je to naučil. Tako so starši spoznali in sprejeli Gospoda prek svojih otrok in ta ogenj je gorel in se širil preko Kristusovega življenja, ki je odsevalo v tistih, ki so ga spoznali in sprejeli.

Verujoči otroci so hodili v svoje šole in tudi tam se je začel razplamtevati ogenj prebujenja, ki je zajel ne le druge učence, ampak celo učitelje. Moja naslednja zgodba bo o enem od teh primerov.

Kmalu po začetku prebujenja je k meni prišlo nekaj staršev, (ki so zdaj najboljši člani našega misijona) in rekli so, da želijo svoje otroke vzeti iz šole. Presenečen sem jih vprašal, zakaj želijo to narediti. Odgovorili so, da če tega ne storijo, potem ne morejo

nadaljevati z oznanjevanjem Božje besede. Še bolj presenečen sem jih še naprej spraševal o razlogu za takšno odločitev.

»Ali nam Sveto pismo ne pravi,« so rekli, »da tisti, ki ne more upravljati svojega doma, ne more upravljati svoje skupnosti?« Izvedeli smo, da so bili naši otroci v šoli neposlušni, da niso dobro delali domačih nalog in da niso bili samo zlobni do drugih učencev, ampak niso niti poslušali svojih učiteljev. Zato se moramo odločiti za eno od dveh stvari: ali se bodo naši otroci pokesali, ali pa moramo prenehati oznanjati Božjo besedo!«

»No, no ... « sem si mislil, »kaj bo pa zdaj! ... « Starši so nadaljevali: »O tem smo molili in se odločili, da otrokom ne dovolimo več hoditi v šolo. Nočemo zapravljati denarja, ki nam ga daje Bog, za izobraževanje naših otrok; in bolj je, da ostanejo nevedneži, kot da postanejo pametni satanisti!«

Ko sem to slišal, sem se bil pripravljen prijeti za glavo, saj sem mislil, da bi tak pristop k stvarjem lahko pripeljal do konca prebujenja. Vendar so ti starši ostali trdni pri svoji odločitvi in svojim prestopniškim otrokom niso dovolili obiskovati šole. Takole so jim razložili: »Otroci, mi oznanjamo evangelij in ljudem pripovedujemo o Gospodu Jezusu. Sveto pismo pa nas uči, da če cerkveni služitelj ni sposoben obvladati svojih otrok, potem ne more vladati skupnosti. Vi ste neposlušni in niste luč in sol v šoli, saj nam zavezujete roke in noge in nam zapirate usta. Tako se ne more nadaljevati! Če služite hudiču, vas ne bomo več poučevali!« Tako so ti kristjani svoje otroke vzeli iz šole.

Potem je minil en teden, nato drugi, nato pa so pripeljali otroke na naš misijon in v molitvi prosili Gospoda, naj jim pomaga pri tej zadevi. Čez nekaj časa so se otroci drug za drugim začeli kesati. Mnogi od njih takrat niso bili stari več kot sedem ali osem let, drugi pa dvanajst ali trinajst let. Gospod je poslal v srca teh otrok globoko zavedanje njihovih grehov in kesanje. Za odpuščanje so prosili svoje družine in prijatelje, nato pa so prišli k meni in v spovedi

očistili svoja življenja. Otroci so nato prosili svoje starše, naj jim omogočijo obisk šole, da bi prosili odpuščanja pri učiteljih in vrstnikih. Starši so se s tem strinjali, a opozorili, da bi hkrati radi videli sadove njihovega kesanja. Otroci so obljubili, da bodo odslej tudi v šoli živeli samo za Gospoda.

Potem so k meni prišli starši in me prosili, naj jim dam avto za pot v šolo. Vprašali so me za nasvet, kaj naj rečejo ravnatelju po tem, kar se je zgodilo. Navsezadnje so svoje otroke brez pojasnila vzeli iz šole.

»To je vaša stvar, moji prijatelji! Navsezadnje vam nisem jaz rekel, da vzamete otroke iz šole. To je bila vaša osebna odločitev. Takrat ste rekli, da vam je to razodel sam Bog. Če je res tako, potem vam lahko tudi Gospod razkrije, kaj storiti naprej, zato vam osebno v tem primeru ne morem svetovati.« (Dragi prijatelji, to vedno počnemo, kajti ljudje ne bi smeli nadomestiti Svetega Duha in samega Boga, ki bi moral biti vedno prvi in zadnji v vsem. In če katera koli duša pride k nam in vpraša za nasvet ali vodstvo, potem vprašajte to osebo: »Kaj ti Gospod pravi o tem?«)

Tako so ti starši vzeli moj avto in se z neprikritim strahom in trepetom odpravili v šolo. Njihov strah je bil delno pojasnjen z dejstvom, da ravnatelj te šole ni hotel vedeti ničesar o evangeliju in je v šoli prepovedal krščanstvo, ker ni hotel imeti nič s tem.

Ko so starši prispeli v šolo, so najprej molili, ne da bi izstopili iz avtomobila, in prosili, da bi bil Gospod z njimi in šel pred njimi ter jim pripravljaj pot. Ko so po molitvi odprli oči, so skoraj doživeli šok. Pred njihovim avtomobilom je stal ravnatelj šole. Predstavlajte si njihovo še večje začudenje, ko jim je ta direktor s tresočim glasom spregovoril: »Dragi prijatelji, pred vami se počutim kot zločinec, oseba z nečisto vestjo, oprostite mi!«

Šokirani starši sploh niso vedeli, kaj naj rečejo. Izkazalo se je obratno. Navsezadnje so bili oni tisti, ki so naredili napako, ko so svoje otroke brez pojasnila vzeli iz šole! Sem so prišli tega človeka prosit za

odpuščanje! A še preden so lahko sploh kaj povedali, jih je direktor sam prosil za odpuščanje. Na koncu so vsi skupaj stopili v njegovo pisarno. Ko se je usedel za svojo mizo, jih je direktor znova nagovoril z besedami: »Občutek imam, da sem pred vami zelo kriv ... «

Ne,« so ga ustavili kristjani. »Mi smo krivi pred vami! Mi« smo grešili! Napačno smo ravnali, ko smo brez kakršnih koli pojasnil vzeli otroke iz šole. Zato vam zdaj želimo povedati razlog. Mi oznanjamo Božjo besedo – evangelij, in Sveto pismo pravi, da če smo služabniki v cerkvi, in ne znamo upravljati s svojim domom, potem smo nevredni našega služenja. Slišali smo, da so bili naši otroci neposlušni in neprizadevni v šoli, slabo so opravljali domače naloge, nekateri so celo kadili in se prepirali s sošolci. Zato smo se odločili, da tako ne gre več naprej. Ali se bodo naši otroci pokesali, ali pa moramo prenehati oznanjati Božjo besedo. Preprosto nismo imeli druge izbire in smo se odločili, da bomo otroke pustili doma. Bolje, da ostanejo nepismeni, kot da bi dobili izobrazbo in postali
»!hlapci hudiča

Ob teh besedah staršev je direktorju nalivno pero padlo iz rok. »Dragi moji!« je rekel. »Dovolite mi, da zberem vse starše, da jim povem vse, kar ste mi pravkar povedali, in jih prosim, naj storijo enako! Kajti kako bi se spremenil naš sistem izobraževanja in vse delo z otroki, če bi se vsi starši dvignili na raven, ki ste jo dosegli vi! Poleg tega vam želim povedati, da od zdaj naprej odpiram vrata te šole za oznanjevanje evangelija! Kadarkoli vas Bog k temu spodbudi, ste pri nas dobrodošli! Prekinili bomo pouk in opravili bogoslužje. Naša vrata bodo vedno odprta za vas in vedno lahko tukaj oznanjate Božjo besedo!«

Na vprašanje staršev, ali lahko zdaj svoje otroke spet pošljejo nazaj v šolo, je ravnatelj z veseljem odgovoril pritrdilno. V ponedeljek zjutraj so vsi ti otroci, začeni s najmlajšimi, prišli v šolo in najprej odšli k ravnatelju prosit za odpuščanje. Po tem so ga prosili za dovoljenje, da lahko govorijo pred vsemi učenci.

Ravnatelj je zbral vseh sedemsto učencev, otroci kristjanov pa so vstali in prosili za odpuščanje, ker so živeli nepravično življenje in so bili nezvesti Gospodu Jezusu.

Medtem ko so otroci obsojali svoje napačno življenje, prosili odpuščanja druge otroke in pričevali o Gospodu, so vsi učitelji drug za drugim začeli hlipati in nato glasno jokati. Za učitelji so začeli jokati še učenci. Tako je Božji Duh obiskal to šolo in na stotine novih duš se je obrnilo h Kristusu ter očistilo in uredilo svoja življenja. V treh tednih je ta ogenj, ki ga je prižgal Gospod, šel skozi šole in druge izobraževalne ustanove vse do Univerze republike plemena Zulu. Tisoči otrok in mladih so bili prevzeti z Božjo besedo in s Svetim Duhom. Tako je Gospod zmagal! A s čim se je vse to začelo? – Z »napačnim« dejanjem! Takšen je naš Gospod! Pogosto pride takrat, ko ga sploh ne pričakujemo, in začne delovati na način, ki ga sploh ne predvidevamo!

Dragi prijatelji! Če vsaj enkrat doživite duhovno prebujenje, ne verjamem, da boste potem zadovoljni z manj! Če pa ste zadovoljni z manj, je to samo zato, ker še nikoli niste okusili radosti prebujenja! Če spoznate Boga v slavi, veličini in moči, boste budni in boste molili, prosili boste Gospoda, naj vam pomaga živeti tako, da nič ne bo stalo med vami in Njim!

VII. poglavje

Sovražniki prebujenja

Če molimo za prebujenje, ne smemo pozabiti na težave, ki bodo neizogibno prišle z njim. To je zato, ker je duhovno prebujenje tisto, kar hudič še posebej sovraži. Resnično duhovno prebujenje lahko na kratko opišemo kot delovanje Svetega Duha v predanih in zvestih Božjih služabnikih, ki se odpravljajo na misijonsko polje, obdarjeni z Njegovo močjo od zgoraj. In če ti Gospodovi glasniki napadejo Satanovo kraljestvo, potem le-to seveda ne ostane ravnodušno. V takem času se bo na vse pretege trudil ovirati ali vsaj motiti Božje delo. Za to uporablja svoje posode, ki jih ima več kot dovolj ne samo med ljudmi tega sveta, ampak na žalost tudi med tistimi, ki se imenujejo kristjani. Da bi to potrdil, vam bom povedal, kaj smo morali doživeti tik pred začetkom prebujenja in v njegovem nadaljnjem razvoju.

Najprej je hudič poskusil vse, da bi preprečil začetek prebujenja. Medtem ko smo se vsak dan zbirali, iskali Gospodovo obličje in si urejali življenje, sem bil nepričakovano poklican k županu.

Ko sem prišel k njemu, sem tam zagledal tudi sodnika. Ko sta me pozdravila in me povabila, naj sedem, sta me začela spraševati, kje potekajo naša srečanja. Odgovoril sem jima, da pridigam v stari lopi, ki je bila nekoč hlev. Ko sta to slišala, sta hotela vedeti, kje točno se nahaja.

Ko mi je pojasnil, zakaj so me poklicali, je župan rekel, da so na tem območju ljudje, ki so zoper mene napisali pritožbo v bližnje mesto Pietermaritzburg. Niso želeli, da bi med njimi oznanjal evangelij, in vztrajali so, da me odstranijo iz njihovih naselij. Tako so mi imenovali kraje, kamor nisem smel iti pridigat. Povedati je treba, da je tukaj v Južni Afriki svoboda oznanjevanja evangelija. Če pa na

primer kakšen kralj ali vodja črnškega plemena izjavi, da noče imeti nič s krščanstvom, potem naša bela vlada to upošteva, ker noče posegati v pravice temnopoltega prebivalstva države.

Poleg tega obstajajo tudi nekatere cerkve, katerih zasebne interese ščiti vlada. Dejstvo je, da so prvi misijonarji, ko so v prejšnjem stoletju prispeli v Južno Afriko, dobili v popolno last velike kmetije z velikimi zemljišči. Takrat so živeli obkroženi s temnopoltimi pogani, in če je kdo od plemena Zulu sprejel Kristusa in postal kristjan, so ga izgnali. Za takšne temnopolte ljudi ni bilo več prostora med ostalimi v plemenu, zato so našli zavetje na velikih kmetijah belih misijonarjev. Tako je na tisoče hektarov zemlje postalo last tam oblikovanih cerkvenih skupnosti, ki so v celoti upravljale z življenjem v naseljih, ki so se nahajala na njihovem ozemlju. Njihove pravice in pooblastila varujeta vlada in država. Prav te cerkve mi sedaj niso dovolile, da bi prišel k njim in pridigal na njihovih območjih, saj nisem pripadal njim in njihovim organizacijam. V svoji pritožbi so cerkveni glavarji zapisali, da nočejo, da jim odvzamem njihove ovce. (*Seveda je to pomenilo duhovne ovce.*)

Torej, čeprav sem imel uradno dovoljenje južnoafriške vlade za svoje misijonsko delo in sem imel pravico pridigati kjerkoli, so mi v tem primeru lokalni cerkveni lastniki lahko dovolili ali prepovedali bivanje na njihovem ozemlju.

Ker sem razumel nastalo situacijo, sem v mislih z molitvijo to zadevo izročil v Gospodove roke, saj sem čutil, da bi moral ostati v Mapumulu. In tako sta sodnik in župan naročila, naj jima prinesejo podroben načrt območja. Ko sta ga pregledala, sta ugotovila, da meja spornega ozemlja poteka prav skozi ta hlev, in sicer ne po sredini, temveč po njegovi severni strani. Izkazalo se je, da je bila le osmina hleva – njegov severovzhodni vogal na prostem ozemlju, sedem osmin njegovega območja pa v zame prepovedanem območju.

Potem me je župan vprašal, v katerem delu hleva sem med pridigo. Odgovoril sem, da pridigam, stoječ levo od mize, ki se nahaja v kotu hleva na njegovi levi strani. Ko je primerjal te orientacijske točke s podatki načrta, je sodnik vzkliknil od presenečenja. Izkazalo se je, da sem med pridigo vedno stal na ločnici, točno na strani, ki ni bila prepovedana, medtem ko je skupnost sedela na strani prepovedanega območja. Končalo se je tako, da so mi dovolili nadaljevati pridiganje. Tako je Bog takrat čudežno rešil ta problem in kmalu zatem se je začelo prebujenje.

Kot vidite, dragi prijatelji, je hudiču skoraj uspelo ovirati Božje delo in vse je kazalo, kot da visimo na nitki. Če pa ponižno hodimo pred Bogom in ga slavimo, potem On uniči vse Satanove načrte in namere. Navsezadnje Bogu ni nič nemogoče.

Le dva ali tri dni po začetku prebujenja nam je bila ponovno prepovedana izvedba bogoslužij. Tokrat je prepoved izšla od človeka na oblasti, ki ni hotel nič vedeti o krščanstvu. Prepovedal nam je izvedbo bogoslužij pod pretvezo, da je kraj, kjer se zbiramo, namenjen industriji in ne cerkvi. Takrat sem pomislil, da bo to konec prebujenja. Toda kljub temu, da nam lahko ljudje prepovejo zbiranja, nikoli ne bodo mogli omejiti Svetega Duha in žive Božje besede. Od dneva prepovedi na tem območju ne moremo opravljati bogoslužij in molitvenih srečanj, a ogenj, ki ga je prižgal Gospod, ni prenehal goreti. Sam Bog je hodil pred nami, še naprej prinašal duše ljudi in rušil ovire, ki so se pojavljale pred nami.

Človek, ki nam je z uporabo zakona prepovedal naša srečanja, je bil ateist in je imel v družini samo enega sedemletnega sina. Kmalu po tem, ko se nam je uprl, so ga premestili v drugo regijo, v glavno mesto naše države – mesto Pretoria. Ko je z družino prišel tja, se je zgodila katastrofa. Ko se je njegov sedemletni sin odpravil na sprehod v okolici hiše, je od nekod pritekkel velik pes in otroka raztrgal, tako da je na mestu umrl. Takšno je bilo Božje maščevanje

človeku, ki je stal na poti prebujenju. Kasneje so nam povedali, da je po tem, kar se je zgodilo, ta nekdanji ateist začel hoditi v cerkev.

Drugi človek, ki je deloval skupaj s prvim in se je tudi uprl proti nam, je imel zdrave, normalne otroke. Ko pa je stopil na pot prebujenju, se je v njegovi družini rodil še en otrok, ki ni mogel niti živeti niti umreti in je trpel strašne muke.

Ko hudiču ni uspelo preprečiti prebujenja od zunaj, je to poskušal storiti od znotraj in iskal duše, primerne za svojo uporabo. Neka družina, ki je bila takrat v naši skupnosti, se je uprla prebujenju, saj je verjela, da je dovolj, da si kristjan, da sprejmeš Gospoda in da hodiš na srečanja. Trdili so, da se ni treba dobivati dvakrat na dan vsak dan, kot smo se takrat, ker so tudi doma stvari in obveznosti, ki potrebujejo čas. Ta družina je imela štiri hčere. Potem ko se nam je ta družina uprla, so vsa ta dekleta v enem letu zapadla v nečistovanje, zaradi česar je vsaka od njih pričakovala nezakonskega otroka.

Še ena družina, ki je pripadala naši skupnosti, se je prav tako uprla prebujenju in nas imenovala preveč skrajne in fanatične. Želeli so živeti umirjeno in udobno krščansko življenje, o čemer so poskušali prepričati tudi druge. Posledica tega je bila, da so vsi sinovi te družine končali v zaporu, nakar je mati prišla k nam in me prosila, naj jih obiščem v zaporu.

Tako bi lahko navedli še veliko več primerov, ko je Gospod izvršil svojo sodbo nad nasprotniki svojega dela. Na eni strani smo videli Božjo ljubezen in zvestobo, na drugi strani pa Njegovo sodbo in maščevanje, ki potrjujeta resnico, da se Boga ne da zasmehovati.

In kljub temu, da smo večkrat videli in bili prepričani, da Bog ostaja z nami, mi ni bilo lahko prenašati prepovedi, ki so mi bile naložene, in sem pogosto goreče molil h Gospodu. V tej žalosti sem se nekega dne peljal z avtom mimo območja, ki mi je bilo prepovedano, ko so mi nenadoma prišle do srca besede obljube: »To

ljudstvo in te dežele ti bom dal v dediščino.« Začudeno sem vzkliknil: »Oh, Gospod! Kako se lahko to uresniči, če mi je s sodbo prepovedano vstopiti na to območje?!« Toda besede, ki jih je izrekel Bog, so se izpolnile.

Seveda smo nadaljevali z molitvijo, čeprav tega nismo počeli odkrito. In potem je nekega dne k nam prišla ženska, ki je delala pri županu, in nas prosila, naj molimo zanjo, ker je bila obsedena. Takrat sem pomislil, da je morda njena prošnja res iskrena, lahko pa je tudi past za nas, zato sem ji rekel, da ne morem moliti zanjo, ker hočem biti pokoren oblastem. Navsezadnje nas Sveto pismo uči, naj bomo poslušni zakonu in oblasti. Ko sem ji to pojasnil, sem jo poslal nazaj k županu, da mu pove, zakaj nisem hotel moliti zanjo.

Nekaj dni kasneje so me poklicali na sodišče. Ko sem prišel tja, me je župan vprašal, zakaj nočem moliti za žensko, ki dela zanj. Odgovoril sem, da tega ne morem, ker mi je to prepovedano. »Nihče vam ne more preprečiti, da bi molili za osebo!« – je ugovarjal. »Ja, vendar ne molim sam za ljudi, ampak skupaj s svojimi kolegi,« sem pojasnil, »in pogosto med molitvijo pojejo.« Uslužbenec je dolgo molčal in premišljeval. Na koncu se je spet obrnil k meni in rekel: »V redu, dovolim vam, da molite.«

Oh, kako smo se takrat veselili! To je bilo enako kot preboj v zidu prepovedi! Po tem smo se lahko spet zbirali, peli in molili za ljudi.

Ženska, ki je delala pri županu, je imela v sebi legije zlih duhov, ki so nam povedali, da njenega telesa ne bodo zapustili brez prelitja krvi. In res je obsedena ženska več ur bruhala kri, medtem ko so iz nje prihajali nečisti duhovi.

Kmalu po tem dogodku smo se nekega večera ob polnoči zbrali v moji spalnici in goreče molili. Takrat sem živel v veliki hiši svojega starejšega brata v Mapumulu. V tej hiši je bilo veliko sob in noben zunanji človek ni mogel vedeti, v kateri smo. Nenadoma je našo molitev prekinilo glasno trkanje na okno. Vstal sem s kolen,

šel do okna, in ko sem ga odprl, sem zagledal dva temnopolta moška, ki sta stala pred menoj. Ko sem ju vprašal, kaj hočeta, sta odgovorila, da so ju poslali posebej pome.

Izkazalo se je, da je približno deset kilometrov od mesta, kjer smo bili, umrl nekdo iz plemena Zulu, ki ga sploh nisem poznal. Zadnja želja tega pokojnika je bila, da opravi pogrebno slovesnost na njegovem grobu.

Iz neumnosti, ne da bi sploh pomislil in ne da bi vprašal Gospoda, sem tem ljudem takoj povedal prvo, kar mi je prišlo na misel – da te prošnje ne morem izpolniti, ker mi je njihovo področje prepovedano. (*Naš jezik je resnično vnet od pekla in zato pogosto govori preveč, prehiteva zdravo pamet*). Ko sem se zavedel in razumel svojo napako, sem ju prosil, naj počakata, dokler glede tega ne molim.

Pokleknili smo in dobili jasnost o tem, kako moramo ravnati. Potem sem te ljudi povabil, naj prenočijo pri nas, zjutraj pa naj gredo k županu in mu povedo o poslednji volji pokojnika in o tem, zakaj so prišli k nam. Zdaj to ni bil več moj problem, ampak problem oblastnikov, ki so, tako kot vsi, dobro vedeli, da je treba umirajočemu za vsako ceno izpolniti zadnjo željo. V nasprotnem primeru bi se začel nemir in val ogorčenja, ki bi lahko prerasel v revolucijo.

Po tem, ko je poslušal poslance, jih je župan poslal k tistim, ki so bili neposredno odgovorni za to območje. Kaj naj zdaj storijo ti oblastniki, ki me niso hoteli videti na svojih posestvih? Navsezadnje so tudi dobro razumeli, da se zdaj ne morejo upreti, saj po prepričanju temnopoltilh, če si kdo upa iti proti volji umirajočega, bo za to strogo kaznovan z dejstvom, da ga bo pozneje nenehno preganjal in mučil duh tega pokojnika. Takšni so koncepti in takšna je vera med temnopoltimi pogani.

Ker so se lokalni vladarji znašli v brezizhodnem položaju, so bili prisiljeni pisati županu in ga prositi, naj mi dovoli vstop na

njihovo območje za največ dve uri, da opravi pokop, potem pa naj takoj odidem od tam. Tako se je v mojih rokah znašlo pisno dovoljenje, da grem na pogreb na zame prepovedano območje. Obenem pa nas je prevzelo tako veselje, da se nam je zdelo, kot da bomo vsak čas poleteli.

Ko smo na določen dan prispeli na tisti kraj, je bilo tam zbranih že na stotine ljudi. Oh, kakšna čudovita priložnost je bila to za oznanjevanje evangelija! Zdelo se je, kot da ne gre za pogreb, ampak za poroko. Nismo imeli razloga za žalost, saj je čudovito stati na tleh zmage!

Samo nekaj dni po tem dogodku so k nam spet prišli glasniki z isto prošnjo. Zadnja volja drugega pokojnika je bila enaka – da bi ob njegovem grobu opravil pogrebno slovesnost. Te ljudi smo zopet poslali k županu, ta pa jih je poslal naprej, dokler se celoten postopek ni ponovil, zaradi česar so mi poslanci ponovno izročili dovoljenje. Tako smo že drugič imeli naše javno bogoslužje na pogrebu. Kmalu zatem je spet nekdo umrl, in spet na istem, zame prepovedanem območju.

Kot vidite, prijatelji, smo služabniki tistega, ki ima ključ pekla in smrti in za katerega nič ni nemogoče. Bog je nekoč uporabil faraona, da bi bilo Njegovo ime poveličano. Zato danes Bog uporablja ljudi, kot je faraon, s trdim in krutim srcem, da bi lahko poveličali Njegovo veliko in Sveto ime!

V nekaj tednih smo opravili okoli deset pokopov, vse na zame prepovedanem ozemlju. Zadnja želja vsakega pokojnika je bila, da ga pokopljem prav jaz s svojimi sodelavci. Končno v županovem uradu niso več zdržali in so rekli lastnikom zemljišč, kjer mi je bilo prepovedano moliti: »Kako naj vas razumemo?! Po eni strani prepovedujete temu človeku vstop na vaše zemljišče, po drugi strani pa nas skoraj vsakih pet minut prosite, da mu damo dovoljenje, da to stori!«

V tednih, ko so potekali pokopi, je Sveti Duh prevzel na tisoče ljudi. Tako je Gospod uporabil smrt nekaterih, da je obudil duše mnogih drugih za novo življenje v Kristusu!

Tako nam je Gospod odprl vrata za evangelizacijo na tem področju, ki so odprta še danes, tako da so tudi prej nasprotni vladarji postali naši prijatelji in nas pogosto vabijo k sebi. Po pogrebni slovesnosti so ljudje rekli: »To je evangelij, ki ga želimo, in to so ljudje, ki nam ga morajo oznanjati!«

Dragi prijatelji! Treba je reči, da to, kar smo takrat doživeli, ni izjema. Kjer bo začel delovati Bog, bo gotovo ukrepal tudi Satan. Prebujenje, o katerem vsi govorijo samo dobre stvari, ne more biti prebujenje od resničnega Svetega Duha. Boste vprašali, zakaj? Ker če je hudič miren, potem je to dokaz, da to kraljestvo pripada njemu in da je on tam gospodar. Ko pa je besen, je to zanesljiv znak, da nekaj izgublja. V tem primeru se bo na vso moč trudil ovirati Božje delo, pri čemer bo v ta namen uporabljal posode, ki jih, (ne glede na to, kako grenko je to priznati) zelo pogosto najde med tistimi, ki se imenujejo pobožni Božji otroci.

Povsem enako je bilo v Jezusovem času. Navsezadnje so takrat farizeji veljali za najbolj pobožne. Danes je beseda ›farizej‹ postala pogosta in celo z žaljivim pridihom. Če nas imenujejo farizeje, potem smo se sposobni celo razjeziti, kajne? Toda v tistih dneh so bili to ljudje na najvišji ravni čaščenja. Farizej se je postil dvakrat na teden, daroval desetino svojega dohodka, veliko molil in izpolnjeval tisto, česar drugi pogosto niso. To so bili ljudje, ki so štiri stoletja goreče in iskreno molili, da bi jim Bog poslal Mesijo. Ko pa je bila njihova molitev končno uslišana in jim je bil na zemljo poslan Mesija, so ga sovražili in ga križali ter pribili na križ na Golgoti.

Farizeji so preklinjali Kristusa, ker ni prišel tako, kot so mislili in si ga predstavljali. Dejstvo je, da so si v štirih stoletjih, ko so molili za Mesijo, oblikovali svoje nauke in svoje predstave o Njegovem prihodu na zemljo. Ustvarili so si lastno sliko o tem in

verjeli, da se bo Mesija, ko bo prišel, zagotovo pojavil kot kralj in se usedel na svoj prestol na Oljski gori. Za to so uporabili celo mesta iz Svetega pisma, za katere se je zdelo, da podpirajo njihove zamisli.

Zato je bila podoba Njegovega prihoda zanje nesprejemljiva. »Ali lahko kaj dobrega pride iz Nazareta?« »Poleg tega **vemo, od kod je**, toda Sveto pismo pravi, da ko pride Mesija, **tega ne bomo vedeli**, ker se bo nenadoma pojavil med nami! ... »Kako si ta samooklicani upa trditi, da je prišel iz nebes!« so se še naprej jezili. »Mar ni to Jezus, sin Jožefa, katerega očeta in mater poznamo! Poznamo tudi njegove brate in sestre!«

Danes se lahko temu samo smejimo. Ampak želim povedati, da je zelo nevarno vedeti samo polovico resnice in videti le polovico stvari.

Tako so ti najbolj pobožni, najbolj duhovni ljudje tistega časa postali nasprotniki Kristusa, samo zato, ker je bil Jezusov nastop v nasprotju z njihovimi mislimi in idejami. Prav to je bil razlog, da niso le spregledali prebujenja, ampak so postali njegovi zagrizeni nasprotniki.

Od takrat je minilo veliko stoletij, a ta primer bi nam moral danes služiti kot dobra lekcija. Kakor se je zgodilo v Kristusovem času, tako moramo tudi danes vedno računati na to, da bodo ravno tisti, ki molijo za prebujenje, postali nasprotniki le-tega, ko se bo prebujenje začelo; in to bodo morda ljudje, ki so med nami.

Jezus ni zaman rekel, da v stare mehove ne moreš nalivati novega vina, ker lahko povzročiš dvojno škodo – mehovi bodo počili in vino bo izteklo. Da bi torej Bog lahko v nas vlil svoje novo vino, je nujno, da se naši stari mehovi lahko obnovijo. Ali povedano drugače, če želimo, da Gospod poživi našega duha in začne delovati v našem življenju, potem moramo biti pripravljeni zapustiti vse, kar je naše, se odpovedati svojim idejam, mislim in načinom ter sprejeti Gospodove misli in Gospodove poti.

Prebujenje ni mogoče, dokler se ne ponižamo in ne odrečemo sebi ter damo Bogu priložnost, da deluje, tako kot On želi. Navsezadnje je On naš Gospodar in ima tako pravico. Če na to ne pristanemo, potem ne samo, da ne bomo deležni prebujenja, ampak bomo, nasprotno, postali celo njegovi sovražniki, ko bo prišlo.

Poznam človeka, ki je pred nekaj leti rekel, da moramo, ko molimo za prebujenje, paziti in varovati svoja srca, da ne postanemo njegovi sovražniki, ko pride. A kljub temu, da je tako rekel, se mu je kasneje zgodilo prav to. Ko je mednje prišlo prebujenje, je sam postal vodja nasprotnikov. Razlog za njegov upor je bil v tem, da je Bog uporabil ljudi, ki jih ni pričakoval, in tudi zato, ker se je prebujenje začelo tam, kjer se po njegovem mnenju nikakor ne bi moglo zgoditi.

Takšni primeri žal niso redki. Pred mnogimi leti je na skrajni južni točki Južne Afrike, na Rtu dobrega upanja, živel Božji mož, po imenu Andrew Murray, ki je bil pastor luteranske cerkve. Gospod je poslal prebujenje v kraj, kjer je bil. To se je zgodilo med molitvenim srečanjem, na katerem so molili za prebujenje. Med njimi je bila neka neopazna mulatka, ki je običajno sedela v zadnjih vrstah. Med skupno molitvijo je to dekle prosilo za dovoljenje, da moli ločeno. In tako se je, ko je prejela dovoljenje in začela dvigovati svojo molitev k nebu, zgodilo nepričakovano – Bog jo je uslišal, in Sveti Duh je prišel in začel delovati.

Kdo bi si mislil, da se bo vse zgodilo točno tako! Nekateri so jokali, drugi so goreče molili, tretji so se kesali in Andrew Murray je ob opazovanju te slike želel vse ustaviti. Uprl se je, saj je menil, da je to narobe, da bi morale biti vse drugače. Ker je bil pridigar in pastor te skupnosti, ki je tudi sam molil za prebujenje, se je temu uprl z argumentom, da to, kar se je zgodilo, ne more biti od Gospoda. Toda nenadoma je temu človeku spregovoril sam Bog in mu naročil, naj ne ugasne Svetega Duha. Šele ko je Andrew Murray spoznal svoj greh in se pokesal za svoje nasprotovanje, ga je Bog

vzel v svojo last in ga naredil za posodo svoje slave. Torej, kot vidite, lahko za nekaj molimo, a če se ne izide tako, kot smo si mislili ali predstavljali, potem se lahko sami temu upiramo.

Nekaj podobnega smo morali doživeti tukaj v Južni Afriki. Ko se je ob koncu leta 1966 in v začetku leta 1967 začelo prebujenje, sem veselo rekel: »Oh, kakšna velika zmaga! Vse krščanstvo bo zdaj slavilo in se veselilo skupaj z nami zaradi tega preboja v kraljestvo teme in duhovne teme!« Vendar, kako razočaran sem bil, ko sem namesto tega doživel silovito vstajo v obliki farizejskega, zakonitega krščanstva. Deset let so bila za nas zaprta vrata vseh krščanskih cerkva, in to je trajalo, dokler niso bili ljudje prepričani, da lahko takšne sadove prinese le resnično duhovno prebujenje.

Če pa pogledate celotno zgodovino Kristusove cerkve, se lahko prepričate, da inkvizicije prav vsakič ne organizirajo brezbožni ljudje, temveč verniki, ki se imajo za pobožne in borce za resnico. Spomnite se, kaj se je zgodilo v času reformacije, ko je Katoliška cerkev odločno zavrnila novi nauk! Tedaj so v Evropi tekli potoki krvi! Martina Luthra so razglasili za zločinca in ga prikrajšali za državljanske pravice, zato bi ga lahko kdorkoli nekaznovano ubil. Oh, če bi vsak luteranski pastor in pridigar pogosteje razmišljal o tem!

V času Johna Wesleyja je tudi Anglikanska cerkev nasprotovala in se uprla pravemu krščanskemu nauku. To je doseglo tolikšno mero, da je bil Wesley, ko mu je bila odvzeta prižnica zaradi pridiganja, prisiljen stati na očetovem grobu in reči: »Od tu me ne morete pregnati! Tu je pokopan moj oče in tu lahko pridigam!«

Da, prijatelji moji! Biti pravi kristjan, zvesto slediti Jezusu, to je nekaj vredno! Ko ljudje o drugih ljudeh govorijo slabe stvari, ko jih preganjajo, ko se na vse pretege trudijo ovreči, kar govorijo, potem je to pogosto celo dober znak. Ali mi lahko navedete vsaj enega preroka, enega pravega Božjega človeka, o katerem bi vsi dobro govorili! Navsezadnje so celo o našem Gospodu in Učitelju rekli, da ima demona, da je »izgubil razum« in dela čudeže samo z

močjo Belcebuba. Ni naključje, da je Gospod svojim učencem rekel: »Če so hišnega gospodarja imenovali Bělcebub, koliko bolj bodo njegove domače? Veselite se in bodite silno veseli, kajti velika je vaša nagrada v nebesih. (Mt 5,12; 10,25)

Življenje kaže, da če kristjan ne misli resno glede svojega krščanstva, potem kraljuje okoli njega mir in tišina; a kakor hitro se zares spreobrne in izroči svoje življenje Jezusu, takoj postane velika nevarnost za hudiča, ki stori vse, kar je v njegovi moči, da bi takšnega Božjega otroka zlomil in omadeževal.

Dragi prijatelji, če je med vami tak oznanjevalec evangelija, ki mu nihče ne nasprotuje in s čigar besedami se vsi brez izjeme strinjajo, potem je z njim nekaj narobe. Za take ljudi zvenijo besede Svetega pisma: »Gorje vam, ko bodo vsi ljudje o vas lepo govorili!« (Lk 6,26) Gorje tistemu, ki stoječ na prižnici skuša ugoditi svojim poslušalcem, ko v odgovor na njegovo pridiganje vsa skupnost reče »Da« in »Amen.« Bolje je, da takšen človek čimprej zapusti to prižnico, ker nase pritegne le jezo in prekletstvo Boga.

Če pridigarji svoje služenje jemljemo resno, če ljudem oznanjamo Božjo besedo, tako kot je zapisana, potem je preprosto nemogoče, da bi se s tem strinjali vsi brez izjeme, še najmanj pa Satan. Če pa hudič molči, ne da bi pokazal preplah, potem se nehote pojavi vprašanje: »O čem pridigamo? Kaj govorimo in kaj učimo?!« Spomnite se, kaj se je dogajalo, ko so pravi Božji možje, preroki in apostoli govorili ljudem! Pomislite na odziv, ki so ga vzbudile besede samega Jezusa, tistega, ki je prišel rešit svoje ljudstvo njegovih grehov! Kako je bilo videti takrat in kako je videti zdaj?

Ali veste, da mi mladi po nekaterih mojih obiskih v Evropi ne morejo odpustiti, kako sem govoril o njih. Vprašate, zakaj? Poskušal vam bom razložiti. Pri poganih dekleta ohranijo svojo nedolžnost do poroke, a evropska mladina o tem ne more niti slišati. Kar je med pogani dobrodošlo, je med belimi krščanskimi narodi zavrnjeno in velja za preveč skrajno, nazadnjaško in praktično neizvedljivo. Mar ni tako?

Bele ženske mi pravijo: »Kaj nam pridigate! Ni mogoče, da se podredimo našim možem!« Ne, to ni za našo civilizirano dobo!« Eden od evropskih pridigarjev mi je celo rekel: »Ne, to je bilo samo v starih časih. Danes so mnoge ženske znanstvenice, učiteljice, zdravnice, medicinske sestre. Ali naj res od njih pričakujemo, da se bodo podrejale svojim možem?! Ne, danes so moški in ženske enaki!«

Dragi prijatelji, zakaj vztrajamo?! Kaj je za nas merilo in vodilo?! Mar Božja beseda ni več pomembna?! Kje so ljudje, ki si upajo stopiti pred ves svet, češ da Božja beseda velja še danes, da ima v našem času enak pomen in da se mora Božja volja izpolniti med nami tako na zemlji kot v nebesih?!

Razumite, da moj glavni cilj ni, da bi se ljudje obračali k Bogu in se pokesali, niti ni, da bi bolni ozdraveli. Najpomembnejše mi je, da povem tisto, za kar me je Gospod poslal! In v tem mu moram biti zvest ne samo zdaj, ampak vedno, do svoje smrtne ure. Vseeno je, če umrem ali živim naprej ali pa bom vzbudil sovraštvo in očitke! Nič od tega ni pomembno! Glavno je, da se pridiga resnica, ne glede na to, kakšen bo odziv poslušalcev!

Apostol Pavel v Prvem pismu Korinčanom 9,16 pravi: »Kajti čeprav oznanjam evangelij, se nimam s čim ponašati, ker je name položena nuja; da, gorje meni, če ne oznanjam evangelija!« Tudi jaz ne morem oznanjevati drugače! Moram vam govoriti samo resnico! Povejte mi, kaj naj še oznanjamo, če Božja beseda ne velja več?! Česa naj se še oprimemo in na čem naj gradimo?!

Da, biti pravi kristjan nekaj velja! Toda hvala Bogu, da je Jezus nekoč rekel: »Simon, Simon, glej, Satan je zahlepel, *da bi te imel*, da te lahko preseje kakor pšenico, toda jaz sem molil zate, da ta tvoja vera ne opeša. Ko pa boš spreobrnjen, okrépi svoje brate.« (Lk 22,31–32)

Dragi prijatelji! Tisti, ki je nekoč tako molil za Petra, je molil tudi za njegove naslednike! Zato hvala Bogu, da še danes daje moč svojim zvestim služabnikom, da prestanejo vse! Preživeti je treba,

ne glede na to, koliko nas to stane! Toda gorje tistemu služabniku, ki nima poguma, da bi zapustil krive poti ugajanja ljudem. Potrebno je brezkompromisno slediti Gospodu Jezusu! Gorje tistemu, ki nima poguma, da bi govoril resnico in se boril zanjo! Gorje pridigarju, ki mu je mar le za to, da bi ugajal ljudem! Bolje bi bilo, da ne bi pridigal, kajti Božja beseda pravi o takšnih ljudeh: »Toda strahopetci, neverniki, gnusneži, morilci, spolni nemoralneži, čarodeji, malikovalci in vsi lažnivci bodo imeli svoj delež v jezeru, ki gorí z ognjem in žveplom, kar je druga smrt.« (Raz 21,8)

Za zaključek te teme želim povedati še nekaj, kar naj bi bilo rdeča nit vsega zgoraj povedanega. Če človek postane nasprotnik in sovražnik prebujenja, potem je lahko za to samo en razlog – greh, ki je našel mesto v njegovem življenju, in zelo pogosto je ta greh nečistovanje. Če verjamete ali ne, res je. Lahko si moje besede zabeležite in morda bodo minila leta, preden boste prišli do enakega zaključka, če bo resnica prišla na dan.

Med Božjimi otroki je veliko nečistovanja in na žalost je to zelo pogosto med pridigarji. Nisem vaš sovražnik, bratje, nisem pa tudi prijatelj »sodobnih« pismoukov, farizejev in saducejev! Tisti, ki stoji za prižnico, mora imeti čisto srce in iz čistega srca oznanjati Božjo besedo! Ne potrebujemo drugih učiteljev! V nasprotnem primeru je za nas bolje živeti brez njih!

VIII. poglavje

Bog je ogenj, ki požira

Dragi prijatelji! Ko govorim o prebujenju, ga zelo pogosto primerjam s soncem. Ob sončnem vzhodu in zahodu spominja na rdečo kroglo, v katero lahko mirno gledaš, pogosto pa je samo po videzu težko ugotoviti, ali je sonce ali luna. V takih trenutkih vidimo sonce, ki nima svoje močne, slepeče in grelne moči. Toda vse se začne kazati povsem drugače, ko je isto sonce opoldne, ko se je dvignilo visoko, visoko, v zenitu. Takrat zasije z vso močjo, tako da ga ni treba gledati, da bi se prepričali o Njegovi prisotnosti, ker čutite toplino, ki izhaja iz Njega.

Ko bo sonce spet zašlo, bo spet videti kot rdeča krogla, ker se spet izgubi moč Njegovega bleščečega sijaja.

Točno to se dogaja v konvencionalnem krščanstvu. Gospod je kakor sonce ob vzhodu ali zahodu. V času prebujenja pa je Bog za nas sonce, ki je v zenitu. Takrat deluje v svoji slavi, moči in veličastvu, v svojem velikem sijaju in svetosti. Pri tem doživljaš stvari, ki so v drugem času preprosto nepredstavljive. V času prvotne apostolske cerkve, kmalu po binkoštih, je Hananija umrl samo zaradi svoje prevare, za njim pa je iz istega razloga umrla njegova žena. Danes so v cerkvah grozna prešuštva, pa se nič podobnega ne zgodi. Danes sovražijo, so hinavci in lažejo, a se nič nenavadnega ne zgodi. Ljudje mirno živijo naprej. Če pa se Gospod resnično razodene v vsej svoji moči, če deluje v svoji veliki moči Vstalega in se človeku razodene v vsej veličini svoje božanskosti, potem se začnejo dogajati izjemni, izjemni in pretresljivi dogodki. Rad bi vam povedal o nekaj takih primerih, ki smo jih doživeli v Južni Afriki.

Prvi primer se je zgodil v Mapumulu, kraju, kjer se je začelo prebujenje. Nekega dne, kot vedno, smo bili, kot vedno, zbrani skupaj in smo goreče in iskreno molili: »Navsezadnje nam Ti, po svoji Sveti besedi, govoriš: »Prišel sem, da pošljem ogenj na zemljo, in kako si želim, da bi bil ta prižgan?« (Lk 12,49) Tukaj smo, Gospod! Prižgi svoj sveti ogenj! Prižgi svoj sveti ogenj! Izpolni tisto, zaradi česar si prišel! Krsti nas s svojim svetim ognjem, s svojim Svetim Duhom!« To pomeni, da smo človeško gledano spominjali Gospoda na besede Janeza Krstnika: »On vas bo krstil s Svetim Duhom in z ognjem.« (Lk 3,16)

In tako, ko smo tako molili, se je zgodilo nekaj, kar se nam še nikoli ni zgodilo. Eden od zbranih je nenadoma zavpil: »Gorje mi! Moje oči gorijo kot v ognju! O, gorim! Gorje mi!«

Zatem se je zaslišal krik drugega vernika: »Gorje mi! Moja usta! Moj jezik! Oh, gorje mi!« To je spominjalo na izkušnjo preroka Izaija. Ko je zagledal Gospoda, sedečega na svojem prestolu v slavi, in slišal serafime vzklikati: »Svet, svet, svet je Gospod nad vojskami!« je v strahu in trepetu vzkliknil: »»Gorje meni! Kajti onemel sem, ker *sem* človek nečistih ustnic in prebivam v sredi ljudstva nečistih ustnic ... « (Iz 6,5) Dragi prijatelji! Tako smo v praksi izkusili: » ... naš Bog *je* požirajoč ogenj.« (Heb 12,29)

In spet se je sredi molitve zaslišal krik nekoga od prisotnih: »Oh, moje noge gorijo kot v ognju!« V svoji obupni stiski si je ta človek strgal čevlje z nog in jih odvrigel na drugi konec sobe. Z rokami se je udarjal po nogah, kot bi hotel pogasiti plamene, ki so ga žgali. Ognja seveda ni bilo videti, kajti dogajanje je bilo duhovno doživetje, a nesrečnež je doživel takšne muke, da smo se bali, da bo umrl. Gospod je bil tisti, ki je bil med nami in se je dotaknil vsakega ravno tam, kjer je bil nečist. Zdaj bi vam lahko podrobno povedal, kaj je bil vzrok takšnim izkušnjam, vendar mislim, da si sami lahko predstavljate, kaj pomenijo nečiste oči, nečista usta, nečist jezik in noge, ki hodijo po nečistih krajih.

Nek temnopolti oznanjevalec evangelija, ki je mnogim ljudem služil kot velik blagoslov in prek katerega so se mnogi obrnili h Gospodu in doživeli osvoboditev, je nenadoma tudi glasno zavpil: »Oh, umiram! Gospod, usmili se mene grešnika!«

Ko smo končali, nam je povedal, da je med molitvijo doživljal občutek, kot da bi ga nekdo prerezal na dvoje. Pri opisu tega je uporabil iste besede, kot jih beremo v Mateju 24,48–51, kjer Gospod pripoveduje priliko o hudobnem služabniku: »Toda če bo ta hudobni služabnik v svojem srcu rekel: ›Moj gospodar odlaša svoj prihod,‹ in bo začel udarjati *svoje* soslужabnike ter jesti in piti s pijanimi, bo gospodar tega služabnika prišel na dan, ko *ga* ne pričakuje, in ob uri, ki se je ne zaveda, in presekal ga bo narazen ter *mu* določil njegov delež s hinavci; tam bo jokanje in škripanje z zobmi.«

Ta brat je bil v velikem strahu zaradi tega, kar je doživel, in nas je zelo prosil, naj molimo zanj. Nato smo se zbrali v krogu in začeli moliti. Med to molitvijo je nenadoma vstal s kolen in stopil na sredino sobe, se tam začel vrteti in zvijati kot kača, ponavljajoč: »Sem v neprehodni, popolni temi. Oh, kakšna tema! Ne vidim niti svoje roke!« (*čeprav je bil takrat jasen, sončen dan*). Ko smo ga videli, kako se zvija sredi sobe, smo nehali moliti. Prvič smo doživeli kaj takega in nismo vedeli, kako naprej. In še naprej je kričal: »Sem v popolni temi, kjer je jok in škripanje z zobmi!« (*Da, prijatelji moji, takrat smo te besede iz Svetega pisma doživeli na lastne oči, ko smo gledali tega temnopoltega brata, ki je bil oznanjevalec evangelija.*)

Ponovno smo začeli moliti in prositi zanj: »Gospod, usmili se ga! Odpusti mu!« Končno je prišel k sebi in rekel: »Z besedami ni mogoče opisati, kaj sem pravkar doživel. Tema, v kateri sem se nahajal, je bila dobesedno otipljiva. To je resnično zunanja tema. Večje od nje ni!

Tega človeka smo začeli spraševati in ga pozivati, naj se nemudoma obrne h Gospodu in v kesanju uredi svoje življenje, vendar ni nikoli razkril svojega skrivnega greha. Nekaj dni kasneje ga ni bilo več. Umrl je na enak način kot Juda Iškarijot; smrt, ki je ne bi želel nikomur. Ljudje, ki so odstranili njegovo truplo, so kasneje govorili o tem, kako grozno je bilo to prizorišče. Šele po njegovi smrti je postalo znano, kaj se je skrivaj dogajalo. V življenju tega moža je bila nečistost. Izkazalo se je, da je počel gnusne stvari z nekaterimi mladimi dekletimi iz cerkve, kritiziral in obsojal je svoje bližnje ter obrekoval druge Božje služabnike. Za vse to je bil deležen maščevanja in pravične Božje sodbe. Tako smo takrat doživeli nekaj o ognjenem krstu. To ni bil edini primer. To se je pozneje večkrat ponovilo.

Na drugem mestu, kjer se je zbralo veliko ljudi in prav tako goreče molilo h Gospodu, se je zgodilo nekaj, kar bi lahko primerjali z močnim hrupom ogromnega reaktivnega letala, ki je nizko preletelo to stavbo.

Ko se je Sveti Duh tako spustil nadnje, se je streslo mesto, stresel se je strop sobe, stene pa so se majale. Med prisotnimi je bil temnopolt moški, ki se ga je balo celo njegovo pleme. Če je nameraval koga ubiti, je to storil izjemno okrutno in hladnokrvno. Mirno, brez izražanja zunanje jeze, je vzel sulico, se približal predvideni žrtvi ter izpeljal svoj načrt. Vsi moški njegovega plemena so se ga bali. Bil je res surov, brezbožen, krvoločan pogan, ki se ni bal nikogar in ničesar.

Kako in na kakšen način se je znašel na tem srečanju, ni znano; vedelo se je le, da je ta strašen morilec postal priča delovanju Božje moči. Ko je zaslišal ta silni hrup in videl, kako se strop premika in trese, kako se vsa zgradba opoteka in trese, je padel na kolena in se v velikem strahu in trepetu resnično globoko pokesal. Takrat ni mogel zapustiti te sobe, ne da bi v velikem kesanju sebe in vse svoje življenje popolnoma izročil svojemu Odrešeniku, ki ga je globoko

očistil, do samega temelja. Po kesanju se je v njem zgodila korenita sprememba. Postal je popolnoma druga oseba in do danes je čudovit zgled za kristjane in pogane.

V drugem kraju, ki se nahaja 150–200 km od Mapumula, so se kristjani prav tako zbirali in molili, naj Gospod prižge svoj ogenj tudi v njihovi poganski vasi. Prostor, v katerem je potekalo to molitveno srečanje, je bil premajhen, zato je bilo treba vse pohištvo odstraniti. Nekateri od tistih, ki so prišli, so sedeli na stolih, večina pa kar na tleh.

Med zbranimi je bila temnopolta ženska, ki je prav tako veljala za kristjanko. Ko so vsi skupaj molili, se je nenadoma začela nemirno presedati na svojem mestu in vpiti: »Gorje meni! ... Nevredna sem! ... Niti na to srečanje ne bi smela! ... Kako naj si upam stopiti pred Božje obličje z vsemi svojimi grehi!« Kar privzdignilo jo je s stola v zrak in skakala je gor in dol, kot da bi stala na vroči peči. Objokana in preznojena je ponavljala: »Joj, gorim! Gorje meni! ... Kako sem kriva!«

Nato se je opravičila in zbrane kristjane prosila, naj ji dovolijo zapustiti srečanje. Ko je prejela njihovo soglasje, ta ženska ni odšla, ampak je dobesedno zbežala iz te sobe in tako, ne da bi se ustavila, tekla cel kilometer navzgor do svojega doma. Stekla je v hišo in odhitela k možu ter ga prosila za odpuščanje: »Gospod nas je ustvaril žene, da bi bile pomočnice našim možem,« mu je rekla, »a jaz nisem bila tvoja pomočnica! Nisem bila takšna žena, kakršna bi morala biti po Svetem pismu! Nisem bila dober zgled zate! Gospod mi je to razkril! Odpusti mi, mož! Prosim, odpusti mi!«

Ko je od njega prejela odpuščanje, je začela hoditi od enega do drugega izmed svojih otrok in govorila: »Oh, otroci! Odpustite mi! Nisem vam bila dobra mama! Kako pogosto sem vas preklinjala in se jezila na vas! Kako pogosto sem bila nezadovoljna in jezna, ko sem izgovarjala besede, ki jih ne bi smela izgovoriti! Prosim, odpustite meni, neumnici!«

Ko je to storila, je tekla od enega soseda do drugega in se pokesala pred njimi. »Oprostite mi,« je rekla s solzami, »govorila sem slabo o vas! Odpustite mi, sem velika grešnica!« Potem je ta temnopolta ženska stekla k belcem in jih objokana prosila odpuščanja.

Ko je obrodila sad, vreden kesanja, se je vrnila k zbranim kristjanom, ki so bili še v isti sobi, pokleknila in začela moliti: »Zahvaljujem se Ti, Gospod, za to priložnost, ki si mi jo dal! Za Tvojo milost in za ta ugodni čas, ki si mi ga dal, da sem lahko uredila svoje življenje. Hvaležna sem Ti, Gospod, da sem lahko prišla s svojimi grehi in da si mi dal to priložnost, da sem šla k ljudem in jih prosila za odpuščanje za vse svoje napačne besede in dejanja!«

Od takrat je minilo veliko let, a ta žena je do danes ostala živa priča Gospoda Jezusa. Sama je izkusila, da se Bog ne pusti zasmehovati! Izkusila je sveto Božjo navzočnost in zdaj, če govori o tem, ve, o čem govori. Rad bi še dodal, da to globoko kesanje ni ostalo brez sadu. Njen mož, ki je bil takrat hud pijanec, se je po tem dogodku pokesal in spreobrnil ter tako postal dober zgled mnogim poganom. Tudi vsi otroci te žene so verovali in z vsem srcem služijo Gospodu. Trije so postali misijonarji in uslužbenci našega misijona.

V knjigi preroka Malahija 3,2–3 beremo: »Toda kdo lahko prenese dan njegovega prihoda? In kdo bo obstal, ko se pojavi? Kajti podoben *je* prečiščevalčevemu ognju in podoben pralčevemu milu. Sédel bo *kakor* prečiščevalec in čistilec srebra in očistil bo Lévijsve sinove in jih presejal kakor zlato in srebro, da bodo lahko Gospodu darovali daritev v pravičnosti.«

Ne vem, ali ste že kdaj videli, kako se prečiščuje zlato? V Južni Afriki imamo veliko rudnikov zlata in večkrat sem bil priča temu procesu. Vsakič, ko sem to počel, sem pomislil, da nas bo Gospod kot talilec očistil tako, kot se čistita in stopita srebro in zlato. Vendar se mu nikamor ne mudi. Usede se na svoj prestol in reče:

»Torej, zdaj skozi ogenj ... « In blagor tistemu, ki ga Gospod zdaj očisti! Saj je zdaj bolje kot na sodni dan, ko bodo morali vsi skozi ogenj! Toda gorje tistemu, čigar življenje ni očiščeno in ni šlo skozi ogenj; in ne samo skozi ogenj, ampak skozi pekel!

Spomnim se še enega primera. Leta 1967 se je spreobrnila mlada deklica. Bilo je zelo globoko kesanje. Po spreobrnjenju je njeno srce resnično gorelo za Jezusa. Hodila je od hiše do hiše po vaseh ter ljudem pričevala o Gospodu in jih pozivala, naj se mu izročijo. Ob tem je vsem sporočala: »Samo ne prihajajte, če ga nočete sprejeti z vsem srcem, ker Bog ne bo dovolil, da se igramo z njim!« Ko so slišali te goreče besede poziva, so mnogi ljudje zapustili svoje staro, grešno življenje in prišli h Gospodu. Temu dekletu je ime Lilimo.

Na žalost je bilo gorenje njene prve ljubezni kratkotrajno. Kmalu je njeno duhovno življenje začelo postopoma usihati. Ni več redno prihajala na naša molitvena srečanja in ni bila več pri vsakem bogoslužju. Vse pogosteje je zaradi utrujenosti ostajala doma. Tako se je postopoma vedno bolj odmikala, dokler ni Božji ogenj v njej popolnoma ugasnil. Zatem je začela voditi grozen življenjski slog, in ko je brez razlikovanja hodila z vsemi fanti in poročenimi moškimi, se je sčasoma spremenila v najnižjo vlačugo. Še nekaj časa je minilo in postala je splošno znana zaradi svoje gnusne, nebrzdane razuzdanosti. Končalo se je tako, da je rodila otroka možu, ki je že imel tri žene, in postala je njegova četrta žena.

Devet let pozneje, leta 1976, je neke nedelje zjutraj nepričakovano prišla na našo misijonsko postajo. Ta dan smo morali iti v oddaljeno podružnico naše misije, ki se nahaja dve uri vožnje stran od nas.

Tik pred odhodom, ko sem zagledal Lilimo, sem jo vprašal, od kod prihaja in kaj želi. Ker ni mogla skriti sramu, je povabila glavo in odgovorila, da bi se rada ponovno vrnila k nam. »V redu,« sem ji

rekel, »zdaj nimam časa, ker moram oditi, vendar bo srečanje tudi v KwaSizabantu, ki ga bodo imeli drugi sodelavci. Lahko greš tja.«

Kasneje so mi povedali, da je bilo pri tem bogoslužju okoli tisoč ljudi, ki so sedeli na obeh straneh dvorane in pustili le ozek prehod med vrstami. Lilimo je sedela bližje spredaj, nedaleč od tega prehoda. Ta dan je bilo vreme jasno in sončno in nič ni kazalo, da bi lahko deževalo. Takoj, ko se je srečanje začelo, pa se je na nebu pojavilo več oblakov, ki so se dobesedno pred našimi očmi spremenili v temne nevihtne oblake. S hitrim premikanjem so se približali in obstali nad stavbo, kjer so bili zbrani ljudje. *(To ni pravljica in tega si ne izmišljujem. Mojo hčerkico, ki je bila takrat stara komaj nekaj mesecev, so temnopolte sodelavke pripeljale na srečanje in ležala je v vozičku na prehodu, nedaleč od tega dekleta).*

Srečanje je potekalo kot običajno, ko je nenadoma udarila strela in udarila v Lilimo. Desno, levo, za njo in pred njo so sedeli ljudje, toda strela je, ne da bi prizadela koga drugega, udarila naravnost vanjo s takšno silo, da jo je vrglo v zrak in nato na stran, naravnost v prehod med ljudmi. Nekaj časa je nezavestna ležala na betonskih tleh. Čez nekaj ur je prišla k sebi in šepetaje spregovorila, ker ni mogla govoriti glasneje. Polovica njenega telesa je bila paralizirana.

»Rada bi govorila s pridigarjem!« je zašepetala »Prosim, pokličite ga k meni!« Ko je prišel k njej, mu je odprla svoje srce in se več ur spovedovala svojih grehov, začevši z letom 1967.

Ta pridigar je bil človek, ki je že marsikaj doživel in pri katerem se je veliko ljudi izpovedovalo, a take izpovedi še ni slišal. Srce se mu je zlomilo in jokal je. Šla je skozi zadnjih devet let in razkrila čisto vse. Dan za dnem je odpirala svoje življenje kot knjigo in priznavala je svoje grehe s kesanjem, ki je prihajalo iz globine njenega srca. Ko je to storila, so jo odpeljali v našo misijonsko bolnišnico.

Ko smo se pozno zvečer vrnili s potovanja, nas je presenetil nenavaden prizor. Na ulici, blizu bolnišnice, je na stotine ljudi stalo v popolni tišini.

»Kaj se je zgodilo tukaj?« sem vprašal, presenečen nad takšno tišino. »Je kdo umrl?«

»Ne,« so mi odgovorili. »Gospod nas je danes obiskal in bil je med nami.«

»Ja, ampak zakaj tako stojite tukaj?« Nisem razumel. »Kaj se je zgodilo?«

»Lilimo leži tam v sobi ... Bi lahko šel k njej?«

Ker sem okleval, je do mene stopil naš sodelavec in mi rekel: »Prosim, pohiti k njej!«

Ko sem vstopil, sem takoj zagledal Lilimo, kako nepremično leži. Ko me je zagledala, je tiho rekla: »Ti veš tudi, kakšno je bilo moje kesanje! Verjetno se spominjaš, kako sem gorela za Gospoda od dneva, ko sem se obrnila k Njemu! A potem sem ponovno padla in grešila. V mojem življenju je še nekaj stvari, o katerih moram povedati samo tebi.«

Tako je ponovno odprla svoje srce in razkrila tiste grehe, o katerih je hotela povedati prav meni. Ko je to storila, so kristjani začeli moliti zanjo. Gospod je uslišal naše molitve in Lilimo je bila popolnoma ozdravljena paralize. Ko se je dvignila na noge, je rekla: »Zdaj moram čimprej k mami, da jo prosim odpuščanja. Pogosto me je namreč svarila in usmerjala na pot resnice! Toda kako bi lahko obsedena deklica poslušala, kar ji je govorila mati! Oh, kako sem kriva pred njo! Kako si jo želim videti, da bi popravila najine odnose!

Eden od naših sodelavcev je vzel avto in jo odpeljal do hiše njenih staršev. Ko sta prispela tja, je prihitela k materi z besedami: »Oh, mama, odpusti mi! Danes me je Gospod srečal na poti v

podobi velike svetlobe, tako kot je nekoč srečal Pavla! On me je vrgel na tla in poslal iz neba strelo ... «

»Otročè!« jo je prekinila mama. »Dovolj dolgo nas že zavajaš! Izjemno spretna lažnivka si. Kakšne neumnosti! O kakšni strelji govoriš?! Danes je bil vendar jasen dan!«

»Mama!« je ponovila »Ne lažem! Res me je zadela strela!« In materi je povedala, kaj se je zgodilo, ter jo prosila za odpuščanje.

Ko se je vrnila na našo misijonsko postajo, je rekla: »Preteklo bo nekaj tednov, preden vas bom spet lahko videla. Prehoditi moram mnoga mesta in vasi, vse kraje, kjer sem nečistovala in grešila na najrazličnejše načine. Ponovno moram obiskati te kraje, da uredim svoje življenje in prosim ljudi za odpuščanje! Prosim, molite zame! Zdaj moram obroditi sadove svojega kesanja! Tako je odšla, da bi to uresničila.

Dragi prijatelji! Kaj se vam zdi? Ali res morate čakati na udar strele ali padec ognja?! Konec koncev, blagor tistemu, ki veruje, ne da bi videl! Zakaj torej želite čakati, da se pokaže Božja jeza!? Ali ni dovolj, da nam je Gospod govoril s tem zgledom?! Ali res morate čakati na nekaj podobnega?! Ali vam res ni dovolj Božja beseda?! Ali hočete narediti Boga lažnivca?!

Sveto pismo nam pravi: »Če boste danes zaslišali njegov glas, ne zakrknite svojih src kakor v izzivanju!« (Heb 3,15) Morda vam je ob branju teh vrstic Gospod že spregovoril. Ste mu bili poslušni ali ste šli naprej s svojimi grehi?! Si upate še naprej živeti tako, kot ste živeli prej?! Pred luč Svetega pisma prihajate z bremenom greha in z istim bremenom odhajate! Ali pa mislite, da bo Gospod to še naprej prenašal?! Kako dolgo še?!

Tudi če ne bomo preživeli udarca strele in se ta stavba ne bo zamajala kot drevo pod pritiskom močnega vetra, če ne bomo v našem telesu občutili ognja Božjega gneva, ali ni dovolj, da nam Gospod zdaj govori?!

Morda vam zdaj, v teh trenutkih, pravi: »Pokesaj se in spreobrne se! Nehaj grešiti! Očisti svoje življenje!« In, če ste slišali in čutili ta Božji glas v sebi, če vas je na nekaj opozoril, kaj ste mu potem odgovorili? Ste spravili svoje življenje v red? Ali si, žena, šla k možu in ga prosila odpuščanja? Ali pa hočeš reči, da je tvoj mož bolj kriv kot ti? Pozabi zdaj na to! Ne boš ležala z njim v grobu! Morda boš ti umrla pred njim in se bo po tvoji smrti pokesal! ... In ti, mož! Ali je vse v redu v tvojem odnosu do žene? Otroci! Kako se zdaj predstavljate pred Gospodom?

Zdaj je ugoden čas! Zdaj je ura odpuščanja! Ura, v kateri se moramo spraviti z Bogom! Zato je treba odstraniti vse, kar mu ni všeč in s čimer se ne moremo predstaviti pred Njegovim svetim obrazom! Zato to storimo danes, zdaj, da ne bomo, ko pride zadnji dan, umrli in zgoreli v ognju Njegove jeze, skupaj z našimi grehi!

IX. poglavje

Preizkusite se in se preverite

V Janezovem evangeliju 5,39 beremo: »Preiskujete Pisma, kajti v njih mislite, [da] imate večno življenje. To pa so ta, ki pričujejo o meni.« Te Gospodove besede so bile nekoč namenjene ljudem, ki so upali, da bodo po Božji besedi prejeli večno življenje. Jezus jih je v tem prizadevanju potrdil in iste besede danes namenja tudi nam.

Preiskovanje Svetega pisma je nekaj, kar bi moral početi vsak kristjan. Sveto pismo je za nas kot ogledalo, v katerem se vidimo v luči večnosti. Seveda veste, da ogledalo obstaja zato, da s pogledom vanj preverimo, ali je z našim videzom vse v redu. Če pa želimo videti svoje duhovno stanje, potem moramo v roke vzeti Božjo besedo. Takrat se nam v Njegovi luči razodenejo naša dela. S tem ne mislim reči, da se pri tem ne bi smeli ozirati na Jezusa; seveda moramo to delati. Toda Božji čudež je prav v tem, da medtem, ko gledamo Jezusa, vidimo sebe. Če se nenehno oziramo Vanj, potem Njegova slava, svetost, ljubezen in usmiljenje pustijo na nas svoj svetel pečat.

Prebujenje, ki nam ga je Gospod podaril v Južni Afriki, se je rodilo iz Božje besede. To se je zgodilo, ko so se nekateri kristjani odločili dati Božji besedi priložnost, da deluje v njihovem življenju tako, kot je to predvidel Gospod. V tistem, za nas nepozabnem letu 1966, ko so se Božji otroci odločili za takšen korak, je Sveto pismo oživelo in začelo delovati.

Mi kristjani, ki smo to izkusili na lastni koži, zdaj pravimo naslednje: »Če je bil kdaj v vsej zgodovini človeštva čas, v katerem bi imela Božja beseda posebno velik pomen, potem je to današnji čas – čas, v katerem živimo zdaj.« Tako bi lahko opravičili kristjane, ki so živeli pred dvema tisočletjema, če bi rekli, da Sveto

pismo ni napisano zanje, ampak za kristjane zadnjih stoletij; vendar ni in ne more biti opravičila za nas – kristjane, ki smo dosegli ta čas.

Dragi prijatelji! Ko je bil še na zemlji, je Jezus rekel, da ni prišel sodit sveta, ampak bo Beseda, ki jo je govoril, postala naš sodnik. In če je temu tako, potem mora biti prav Božja beseda naša podlaga. Za nas mora biti odločilna: naša ›mera‹ in naše ›merilo‹. V nasprotnem primeru bomo odplavali s tokom življenja, ne da bi to sploh opazili ali občutili. In to zato, ker se bomo navadili na mnoge stvari, s katerimi se kot kristjani nikoli ne smemo sprijazniti.

Ste vedeli, da žaba, ki skoči v vročo vodo, v njej takoj pogine? Če pa isto žabo položimo v mrzlo vodo in jo počasi segrevamo, bo v njej živela tudi še pri višji temperaturi, saj se bo temu primerno počasi ogrevalo tudi njeno telo.

Vidite, na enak način se lahko postopoma navadimo na marsikaj v našem duhovnem življenju. Marsikaj posvetnega in drugega, kar se ne ujema s Svetim pismom, se lahko počasi prikrade v cerkev in postopoma prevzame misli in srca ljudi. Še več, to se bo zgodilo tako neopazno, da **tega sploh ne bomo opazili**. In tako bomo potrjevali sebe in druge v tem, kar ni resnica. A če bi praočetje naše vere vstali in to videli, kaj bi nam rekli?

Ste že kdaj plavali v veliki reki? Tukaj, na primer, v Indijskem oceanu obstajajo tako imenovani podvodni tokovi, ki predstavljajo veliko nevarnost za plavalce. Če v njih plavate, ne da bi se osredotočali na obalo, se lahko zaveste šele, ko vas podvodni tok že odnese daleč, daleč od obale. To se vam bo zgodilo povsem neopazno in lahko se zgodi, da se bodo za vami znašle skale, na katere vas bodo vrgli oceanski valovi in tako boste svojo nerazsodnost plačali s ceno svojega življenja. Zato moramo v svojem duhovnem življenju nenehno preučevati Sveto pismo, se preverjati in preizkušati: ali sem po svojem življenju še vedno kristjan, ali gradim na podlagi Božje besede, ali izpolnujem, kar Bog pričakuje od mene,

in ali sem na ustrezni duhovni ravni v Božjem merilu ali pa me je kakšno tuje gibanje že odneslo od resnice.

Na začetku prebujenja je bil med nami pogumen in duhovno trezen kristjan, s srcem, gorečim za Boga. Nikoli ni šel v skrajnosti, ampak je vedno ostal miren in razumen. Dva ali tri dni po začetku prebujenja, ko smo bili kot običajno zbrani v našem hlevu, se je obrnil k meni in me vprašal: »Erlo, kje sta ti **dve besedi** iz Svetega pisma, ki sta bili včeraj napisani tukaj na steni?« Presenečen sem mu povedal, da včeraj na steni ali na papirju ni bilo napisanih nobenih besed. Vendar je še naprej trdil, da so obstajale besede, in v prvi vrstici je bila ena beseda, napisana v angleščini – »**preverite**«, kar pomeni »**testirati**«, v drugi vrstici pa je bila napisana v jeziku zulu in je pomenila »**preizkusiti**«.

Spet sem ga začel prepričevati, da na steni ni bilo ničesar. Zmajeval je z glavo in rekel, da se popolnoma natančno spomni in da lahko celo nariše, kako so bile videti besede, ki jih je prebral nad vrati, ko je odšel. Še vedno sem z dvomom gledal na mesto, kamor je pokazal in tam nisem našel sledi lepila ali celo žeblja, ki bi lahko držal papir z napisanimi besedami.

Ko sem se vrnil domov, sem vzel v roke angleško Sveto pismo in v molitvi prosil Gospoda, naj mi govori po svoji Sveti besedi. Nato sem odprl Sveto pismo in prebral vrstico, ki mi je pritegnila pozornost. Bilo je iz Drugega pisma Korinčanom 13,5: »Preverjajte se, ali ste v tej veri. Preizkusite se.« Torej so bile prav te besede »**Izprašajte se in preizkusite se**«, o katerih mi je govoril naš brat. V nemškem Svetem pismu je ta odlomek preveden takole: »Izprašajte se, ali stojite v veri, preizkusite se.«

Začuden sem takrat pomislil, da na te besede še nikoli nisem bil pozoren in se niti spomnil nisem, da so v Svetem pismu. Od takrat do danes so te besede »Izprašajte se in preizkusite se« za nas postale kot ogrlica okoli vratu in so postale naš slogan. Za nas so bile velik blagoslov, zato jim želimo ostati poslušni še naprej.

Tudi vi, prijatelji, preizkušajte in preverjajte vse, kar vam pride naproti. Preden pa kar koli doživite, najprej preverite sami sebe, ali še vedno stojite v veri, ali ste na poti resnice ali pa ste se od nje že oddaljili. V tem primeru nam lahko kot vodilo služi samo Božja beseda. Žal se pri nas kristjanih to pogosto zgodi čisto drugače. Tako zlahka se primerjamo z drugimi ljudmi, kot otroci, ki pravijo: »Ti otroci to počnejo, zakaj ne bi mi?!« Kako pogosto slišiš: »Če on to počne, zakaj potem ne morem biti jaz zadovoljen s svojim življenjem in svojim duhovnim stanjem, če vsi drugi kristjani v naši cerkvi in drugod živijo popolnoma enako in vendar so vseeno zadovoljni!

Na žalost tako razmišlja večina sodobnih kristjanov, čeprav nas Sveto pismo uči, da se ne smemo primerjati z drugimi verniki, ampak se moramo preizkušati v luči Božje besede! Prav v tej luči moramo hoditi pred Gospodom! Če se nenehno preverjamo in preizkušamo, ali sta naše življenje in naša vera v skladu s Svetim pismom, bomo zagotovo postali izviri, iz katerih bodo tekle reke žive vode, sposobne napojiti žejne duše.

Če sami sebe ne preverjamo in preizkušamo, potem se lahko zgodi, da nas bo **sam Bog** preizkušal in stehal na tehtnici svoje besede, in morda se bo to zgodilo v trenutku, ko tega sploh ne bomo pričakovali, tako kot se je zgodilo v zgodbi iz Svetega pisma. Nebukadnezarjev sin, kralj Belšacár, se je dobro zavedal vsega, kar je njegov oče doživel. Zagotovo so mu povedali, kako je Nebukadnezarju zaradi njegove arogantnosti in ponosa Bog odvzel zdravo pamet in je sedem let živel kot divja žival in jedel travo. Vendar pa Belšacár, ki je dobro poznal to zgodbo, med svojim vladanjem sam ni pokleknil pred Gospodom in je živel tako, kot je hotel. Verjetno ga je odnesel ›podvodni tok‹.

In potem je nekega dne priredil veliko pojedino, kjer je jedel in pil vino s svojimi prijatelji, ženami in priležnicami. Ko se je napil, je ukazal prinesiti zlate in srebrne posode, ki jih je njegov oče prenesel iz jeruzalemskega templja v Babilon. Ko so prinesli te

posode, so on in njegovi gostje začeli piti vino iz njih in v tem trenutku, ko je bil v pijanem stanju, je videl roko, ki je na steni nasproti njega pisala z naslednjimi besedami: »Mene, Mene, Tekel, Upharsin.« Velik strah in groza sta prevzela velikega kralja in zavpil je z močnim glasom ter poklical tiste, ki bi mu lahko razložili pomen teh besed, in jim za to obljubil veliko nagrado. Toda nihče ni mogel pomagati kralju v njegovi stiski.

V tej težki situaciji je kraljica priskočila na pomoč Belšacarju. Povedala mu je, da je v njihovem kraljestvu človek po imenu Daniel, ki služi živemu Bogu in ki je bil velik blagoslov med očetovo vladavino. Ko je bil Daniel poklican in se je pojavil pred kraljem, ga je ta spomnil na zgodbo o Nebukadnezarju, rekoč: »Ti, njegov sin, oh Belšacár, nisi ponižal svojega srca, čeprav si vse to vedel, temveč si se povzdignil zoper Gospoda nebes in predte so prinesli posode njegove hiše in ti in tvoji velikaši, tvoje žene in tvoje priležnice so iz njih pili vino, in hvalil si bogove iz srebra, zlata, bronca, železa, lesa in kamna, ki ne vidijo niti ne slišijo niti ne vedo. Boga pa, v čigar roki je tvoj dih in katerega so vse tvoje poti, ti nisi slavil.« (Dan 5,22–23)

Kot vidite, prijatelji, se v življenju včasih zgodi, da nekdo, ki je pred mnogimi leti doživel posebno izkušnjo bližine Gospoda (ko mu je Bog razodel svojo slavo in moč), sčasoma to pozabi. Morda ste se nekoč zaobljubili, nekaj obljubili Gospodu, a ste čez čas na to pozabili. Ali pa je morda kdo od vas imel starše, ki so bili verniki, in večkrat ste morali izkusiti in občutiti moč molitve vaše matere ali očeta, ko sta molila za vas. Zdaj pa jih ni več. Umrli so in pozabljene so bile tudi njihove molitve za vas in vse ostalo. Ja, ljudje lahko marsikaj pozabimo. Toda Gospod ne pozablja!

Tako je roka, poslana od Boga, na steno zapisala besede: »Mene, Mene, Tekel, Upharsin«, kar pomeni »Stehtan si bil na tehtnici in si najden pomanjkljiv.«

Ne vem, kako sodijo vaši sodniki, ampak v Južni Afriki smo nekatere sodnike, ki so naši prijatelji, vprašali, zakaj je ta ali oni

zločinec, ki je zagrešil hudo kaznivo dejanje, dobil blažjo kazen, kot je predpisana z zakonom. Ob tem so nam pojasnili, da če je bila oseba pri umoru pod vplivom alkohola in se svojega dejanja ni zavedala, potem je do nje nekoliko drugačen pristop. Tako sodi človeški zakon. Toda Bog se je tega lotil drugače. Belšacarja je stehal natančno v trenutku, ko je bil pijan, in mu takoj povedal rezultat – »pomanjkljiv.« Da ... Gospod ima svojo lastno mero in svojo tehtnico, in to je Božja beseda.

Resno razmislite o teh besedah: »Stehan si bil na tehtnici in si najden pomanjkljiv.« Navsezadnje ima Gospod še danes isto merilo – svojo sveto Besedo. Na teh tehtnicah se moramo nenehno tehtati in vsak dan preverjati svoje ravnanje pred Njim. Morda se boste vprašali, kako to narediti? Odprite svoje Sveto pismo in naučilo vas bo. Stara zaveza na primer pravi »ne ubijaj«, Nova zaveza pa imenuje morilca nekoga, ki je jezen in ogorčen na svojega brata in bližnjega ter ga imenuje z neprijaznimi besedami. Torej, to je prvi primer standarda, ki ga ima Bog za nas.

V Matejevem evangeliju 5,23–24 je zapisano: »Zatorej, če prineseš svoj dar k oltarju in se tam spomniš, da ima tvoj brat kaj zoper tebe, pusti svoj dar tam pred oltarjem in pojdi svojo pot; najprej se pobotaj s svojim bratom in potem pridi ter daruj svoj dar.« Opazite, kako Božja beseda pristopa k temu vprašanju. Ne pravi, da imaš nekaj proti svojemu bratu, ampak da »ima tvoj brat kaj zoper tebe.« V takem primeru pojdite vi k tej osebi in se z njo pomirite. Šele takrat bo Gospod sprejel darilo, ki ga prinašate, kot prijetno žrtev.

Razumete, kakšen je za nas Božji merilni sistem in kakšna je Njegova tehtnica? Sedaj se stehtajte na njej! Da ne boste tudi vi najdeni pomanjkljivi?! Navsezadnje ne veste kdaj, in v katerih trenutkih vašega življenja vas tehta tehtnica, ki je v Božjih rokah. Kralj Nebukadnezar in njegov sin Belšacar sta imela pri tem tako pretresljivo pričevanje od Boga kot morda nihče drug. Oba je Bog

stehtal nepričakovano, v trenutku, ko tega sploh nista pričakovala. Kako pa gre vam s tem, dragi prijatelji?!

Veste tudi, da ne smemo prešuštovati. Prešuštvo je gnusen greh. Tukaj v Južni Afriki je to med belci zelo negativno ocenjeno, pa vendar se vsak tretji zakonski par razveže. V velikem mestu Johannesburg pa po statističnih podatkih razpade vsaka druga družina. Toda najbolj žalostno je, da to velja celo za vernike. Pastorji različnih cerkva so mi povedali, da imajo družine, kjer imajo otroci različne priimke, ker je bil prvi otrok od prvega moža, drugi ima priimek drugega moža, tretji otrok pa ima priimek tretjega moža. Tako grozne stvari se dogajajo tukaj v Južni Afriki!

Toda Jezus, po čigar imenu se imenujemo, gre v tej zadevi dlje od naših predstav o prešuštvu. Prešuštnika imenuje celo tistega, ki samo poželjivo pogleda žensko in si jo v mislih poželi. (Mt 5,28) Razumeš to, mož? Samo enkrat moraš pogledati drugo žensko z nečistimi mislimi, in si se v Gospodovih očeh že ločil in postal prešuštnik!

Kaj, preveč fanatično?! Je pot preozka za hojo? Je gora prestrma za vzpon? In ali je to sploh mogoče?! Potem je bolje, da se sploh ne poročiš, kot da se poročiš! Točno to so rekli učenci, ko jim je Jezus govoril o tem ... Torej, dragi prijatelji, kako gre to vprašanje v vašem življenju? V času prebujenja je Božja beseda živa in ostra, resnično ostrejša od vsakega dvoreznega meča. In ta Beseda bo za nas odločilna na sodni dan. Ne bomo šli mimo tega, prijatelji! Ne, ne bomo šli mimo! Ne bomo ubežali tej Besedi! Dohitela nas bo! Navsezadnje so to besede samega Jezusa Kristusa in torej Božja merila!

A to še ni vse. Kaj na primer pravi Božja beseda o zlonamernosti, klepetanju in obrekovanju? O tem vprašanju nam bo Sveto pismo povedalo, da: »če bo tvoj brat grešil zoper tebe, pojdi in ga na samem oštej ... « (Mt 18,15) Če pa ne gremo k njemu, ampak se o njegovem grehu pogovarjamo s kom drugim, potem gre grešnik v pogubo, a tja z njim gremo tudi mi; ker ne le, da mu nismo pomagali, ampak smo o njem tudi govorili, ga poniževali in

zaničevali v očeh drugih. To je Božje merilo za tiste, ki ne ravnaajo v skladu z Njegovo Besedo.

Na žalost vedno pozabljamo, da če Gospod deluje, vedno začne pri nas, kristjanih. Mi pa smo strokovnjaki, ki pravimo, da Njegovo delovanje ne bo usmerjeno proti nam, ampak proti drugim. Toda pogledjmo, kaj nam bo Jezus rekel o tem: »In zakaj gledaš drobca, ki je v očesu tvojega brata, toda ne preudarjaš o brunu, ki je v tvojem očesu? ... Ti hinavec, najprej vrzi bruno iz svojega očesa in tedaj boš razločno videl vreči ven drobca iz očesa svojega brata.« (Mt 7,3)

Poglejte, kaj nam pravi Sodnik vseh sodnikov, tisti, ki bo sodil ves svet na sodni dan! Po naših pojmi in po našem mnenju so naše lastne napake in grehi trske. Napake, grehi in pomanjkljivosti naših bližnjih pa so bruna, o katerih toliko govorimo in razmišljamo. Bog pa vidi ravno nasprotno, saj nas imenuje hinavce, ki moramo najprej odstraniti bruno iz lastnega pokvarjenega srca in iz svojega nepravičnega življenja.

Obstajajo ljudje, ki samo razmišljajo in govorijo o grehih drugih. Med takimi pogovori pijejo celo kavo ali čaj s piškoti. Ob tem pa iz roga izobilja švigne novica: »Ste že slišali, da je ta in ta naredil to in to?! Veste, kaj je naredil ta in ta otrok?!« Takšnim ljubiteljem tračev želim nekaj povedati. Preden govorite o sosedovih otrocih, najprej govorite o svojih otrocih! Če ste pošteni, niste hinavci in ste pravi kristjan, potem preden govorite o grehih drugih ljudi, najprej spregovorite o svojih grehih! Ali razumete, o čem govorim? Nikoli v prihodnje tega ne pozabite, saj nas to uči Sveto pismo! Če tega ne želimo videti zdaj, potem se bomo morali zbuditi na sodni dan; na dan, ko bo že prepozno, da bi karkoli popravili, ker bo prišla večna poguba – neskončen čas peklenskih muk.

Morda boste zdaj razumeli, zakaj ljudem zelo pogosto rečem, naj dobro premislijo, preden začnejo moliti za prebujenje. Ali veste, kaj pomeni, ko Božja beseda postane odločilna in učinkovita, ko je

resnično »da« in »amen«? Potem preprosto ne boste mogli nadaljevati svojega grešnega življenja kot prej! Takrat se boste res morali obrniti k Bogu in si popolnoma urediti svoje življenje! Pravite, da to ni lahko?! Seveda. Toda ravno v tej luči moramo hoditi – v luči Božje besede!

Ste deležni Gospodove večerje? Veste, da nam Božja beseda pravi, da se moramo, preden vzamemo kruh in vino, resno preveriti in preiskati? Prvo pismo Korinčanom 11,27 pravi: »Zato kdorkoli bo ne vredno jedel ta kruh in pil to Gospodovo čašo, bo kriv Gospodovega telesa in krvi.« Če torej jeste kruh večerje in pijete vino zaveze ne vredno, potem sami sebi delate sodbo. Ni zaman zapisano dalje: »Zaradi tega razloga so mnogi med vami slabotni in bolehni in mnogi spijo. Kajti če bi sodili sami sebe, bi ne bili sojeni.« (1 Kor 11,30–31)

Večkrat sem že povedal zdravnikom v Južni Afriki, naj ne le pregledujejo svoje paciente, ampak jih tudi vprašajo, ali so sprejeli Gospodovo večerjo. To morajo imeti v mislih vsi zdravniki, ne glede na to, ali so verni ali ne. To morajo še posebej dobro vedeti zdravniki, ki so kristjani. Prav zato je med Božjimi otroki veliko slabotnih, šibkih in bolnih, ker Gospodovo večerjo sprejemajo ne vredno. Veliko nas je, a kruh je en, zato moramo biti enotni. Kakšno je stanje s tem v vaših skupnostih? Je med brati in sestrami enotnost?! Ali imate enotnost v mislih?

Vino je za nas simbol Kristusove krvi, ki je ne smemo poteptati z nogami. Z Njim smo odrešeni in smo Gospodova last! Se tega zavedamo?! Ko pijemo iz keliha Kristusovega trpljenja, ali res razmišljamo o tem, kar o tem pravi Njegova beseda: »Ne morete piti Gospodove čaše in čaše hudičev. Ne morete biti udeleženci Gospodove mize in mize hudičev.« (1 Kor 10,21) Kaj pravite na to, prijatelji? Ali pijete iz dveh čaš: iz čaše tega sveta, in iz čaše krščanstva in bogoslužja? Ali sedite za dvema mizama? Če je tako, potem si ne drznite uživati Gospodove večerje, ker vas bo to vodilo v pogubo.

Lahko rečete, da že dolgo jemljete Gospodovo večerjo z zagrenjenim srcem in nezmožnostjo odpuščanja drugemu, vendar se še nič ni zgodilo. Toda ali veste, da si s tem sami, z lastnimi rokami, nataknete vrv okoli vratu?

Kolikokrat ste molili tole molitev: »Odpusti nam naše dolge, **kakor tudi mi odpuščamo** svojim dolžnikom.« Vedite, da vam bo Bog odpustil prav toliko, kot odpustite vi! Nič več! In če vi nekomu ne odpustite, potem tudi Bog, ki je v nebesih, vam ne bo odpustil! Sami mu dajete to pravico, ko mu rečete, naj vam odpusti tako, kot odpuščate vi!

Ali pa ne poznate prilike o človeku, ki mu je njegov gospodar odpustil zelo velik dolg, vendar se ni hotel usmiliti svojega prijatelja, ki je bil njegov dolžnik. A dolg, ki ga je ta zloben človek zahteval od svojega bližnjega, je bil le neznamenit del tistega, kar je bilo odpuščeno njemu samemu. Spomnite se, kaj je storil njegov gospodar, ko je slišal za tako dejanje! Mar se ni razjezil nanj, rekoč: »Hudobni služabnik! Zlobni služabnik, ves ta dolg sem ti odpustil, ker si me prosil. Ali naj ne bi tudi ti prav tako imel sočutje do svojega soslужabnika, prav tako kakor sem jaz imel usmiljenje do tebe?« (Mt 18,32–33) Ko je to rekel, je gospodar hudobnega sužnja izročil mučenju, dokler mu ne povrne vsega dolga. Tako je krutost tega človeka pripeljala do tega, da je gospodar od njega izterjal celoten dolg, ki mu je bil prej odpuščen.

Na koncu te prilike nas Gospod nagovarja: »Prav tako bo moj nebeški Oče storil tudi vam, če iz svojih src ne odpustite vsak svojemu bratu njihovih prekrškov.« (Mt 18,35)

Kot vidite, Sveto pismo ni knjiga pravljič in nisem tisti, ki bi dvomil o tem. Prepričan sem, da je Božja beseda še danes v celoti veljavna! Gorje torej tistemu, ki misli, da mu je Gospod odpustil grehe, ne odpusti pa bližnjemu, ki se je pregrešil zoper njega! Gorje njemu!! In če vi trdite, da ste na poti v nebesa, potem tega ne bom verjel, ker mi je pomembno, kaj pravi Sveto pismo, in ne, kaj si ljudje mislijo. Vsak človek je lažnivec, Gospod pa je resnica, zato

zaupam v to in gradim samo na tem, kar pravi Gospod, saj bomo vsi pretehtani na tehtnici Njegove Besede.

Dragi prijatelji! Ste predstavniki različnih cerkva in različnih skupnosti. Kako vam gre s tem? Ne, ne v vaši cerkvi, ampak osebno vsakemu izmed vas? Ali se tehtate na tehtnici Božje besede? Ali živite v skladu s tem, kar govorite? Morda drugim pridigate o prebujenju, da mora med njimi delovati Sveti Duh in da mora priti Božje kraljestvo? In čigavo kraljestvo spodbujate? S kakšnimi silami imate opravka?! Morda govorite o spiritualizmu, o silah črne magije in ne veste, da ste sami v »črni« roki, ker v svojem življenju prenašate stvari, ki niso sad Svetega Duha!!

Ste prepričani, da imate večno življenje?! Potem poiščite v Svetem pismu, ki je resnica, in le-to vam bo povedalo, ali boste dobili večno življenje ali ne! Hudo je, če nekdo živi z upanjem, da bo prejel odrešitev in večno življenje, pa na koncu svoje poti ugotovi, da temu sploh ni tako! Zato moramo vedno znova preverjati in preizkušati sebe in svoje življenje v luči evangelija in to nenehno na vsej naši poti hoje za Gospodom.

Pred kratkim smo imeli poučen dogodek. Neki človek, po rodu Nemeč, čigar predniki so pred mnogimi leti prišli v Južno Afriko, je imel visok položaj, avtoriteto, veliko bogastvo in je v svoji skupnosti veljal za dobrega kristjana. Nenadoma je zbolel in ko je šel k zdravniku in so ga pregledali, je slišal nekaj strašnega. Zdravnik je dejal, da mu žal ne more več pomagati, saj ima zelo hudo obliko raka in je njegovo stanje brezupno. Lahko si mislite, kakšen šok je bilo to sporočilo!

Eden od naših sodelavcev je obiskal tega bolnika, ki mu je povedal naslednje: »Odkar sem izvedel za bolezen, se mi dan za dnem dogaja nekaj nenavadnega. Dan za dnem se pred mojimi očmi kot film odvija moje celotno življenje, od otroštva naprej. Tako sem se spomnil, da sem nekoč davno nekemu možu nekaj obljubil in tega nisem izpolnil. Takoj sem poklical svojega sina, naj me z

avtom pelje k njim. Ko sem prišel tja, sem jim povedal, da se moje življenje bliža koncu in da me je Gospod, ko mi je razkril vse, kar je bilo v mojem življenju narobe, spomnil tudi na to krivdo – moj dolg do njih. S tem sem spoznal, kakšen velik prevarant sem bil, in da bi se nekako odkupil, sem vzel čekovno knjižico in jim napisal veliko vsoto ... « »Brat moj!« se je ta bolnik obrnil k tistemu možu. »Ne govori mi o politiki – za to nimam več časa! Ne govori mi ničesar o tem, kaj se dogaja v svetu, in ne govori mi ničesar o denarju! »Na žalost je bilo vse to prej moj cilj in moje življenje, a zdaj za to nimam časa! Moram se pripraviti na večnost! Konec vsega! Vse moje misli, besede, dejanja in ravnanja so zdaj pred menoj, in oh, kako obžalujem, da sem tako živel!« Tako se je ta bolnik približeval svojemu koncu, vendar je bil to zanj še vedno čas milosti.«

Dragi prijatelji! Preizkusimo se že danes, medtem ko je naša prihodnost še pred nami! Konec koncev ne vemo, koliko časa ima vsak od nas! Ni zaman molil Mojzes: »Zaradi tega *nas* úči šteti naše dneve, da bomo *naša* srca lahko nagnili k modrosti.«⁹ (Ps 90,12) Nekega dne se bomo morali pojaviti pred Gospodom, ne glede na to, ali smo prepričani v svoje odrešenje in pridobitev večnega življenja ali ne. Vedno moramo računati na to, da bo Bog nekega dne vstopil v naše življenje. Takrat bo prišel s svojo tehtnico in stehtani bomo! Gorje nam, če se izkažemo za prelahke!

Lahko se zgodi, da Bog ne bo prišel po nas, ko bomo na kolenih ali stali na prižnici, ampak ko bomo gledali pornografijo ali ko bomo z vlačugo. Morda nam bo izkazal usmiljenje, da hkrati ne bomo zboleli za strašno boleznijo aidsom, (*Saj mora vsak prešuštnik zdaj računati s takšno možnostjo, ker je takšen Božji srd nad nepravičnimi, in naj to sliši ves svet!*) Toda četudi bo naše telo ostalo zdravo, kaj nam bo to koristilo, če bo duša odšla v podzemlje! Gospod nas lahko presodi v trenutku, ko zavidamo, se

9 V nemškem Svetem pismu se te besede Mojzesove molitve iz Psalma 89,12 v dobesednem prevodu glasijo takole: »Nauči nas razmišljati o tem, da moramo umreti; da bi, ko razmišljamo o tem, pridobili modro srce.«

jezimo, v trenutku, ko imamo zle misli ali ko se v svoji ošabnosti povzdiguje nad druge! Da, ne vemo, kakšen bo ta trenutek za nas in kje nas bo dohitel.

V Ameriki je živela zelo lepa mladenka, ki je bila punčica očetovega očesa in diamant za svoje starše. Izstopala je izmed vseh in se dvignila nad vse, saj ji je bilo že iz šolskih let rečeno, »da je prva«. Kasneje, med študijem na univerzi, je bila izbrana za lepoto kraljico in vsi so jo občudovali. Starša sta bila izjemno ponosna, da sta svetu podarila tako neprekosljivo lepotico. Na dan njenega kronanja za lepoto kraljico so pripravili veliko slavnosti. Ob pogledu na svojo hčer, okronano s čudovito krono, sta bila srca očeta in matere polna veselja in radosti. Toda potem se je zabava končala in ljudje so začeli odhajati. Takoj ko sta se starša, ki sta se poslovila od hčerke, vrnila domov, je nenadoma zazvonil telefon. Ko je dekličina mama dvignila slušalko, je zaslišala zaskrbljen glas zdravnika: »Takoj pridite! Vaša hči je na oddelku za intenzivno nego! Prišlo je do nesreče in njeno stanje je zelo resno!«

Ko sta starša prispela v bolnišnico in vstopila v sobo, kjer je ležala njuna hči, mati ni mogla prepoznati svoje lepote. Njen obraz je bil iznakažen in pohabljen. Ležala je v posebni viseči postelji, saj je imela zlomljeno hrbtenico in zmečkane noge. Naokoli so bila stojala za infuzijo in razne naprave, naokoli so ležale injekcijske brizge in medicinski instrumenti.

Mati je tiho pristopila in se usedla. Deklica je bila še pri zavesti in je začutila njeno prisotnost. »Mama!« je tiho zašepetala, ko je odprla oči. »Mama, prišel je dan moje smrti ... Mama, naučila si me, kako se mora mlada deklica ličiti. Naučila si me tudi, kako lepo prižgati cigareto in kako dvigniti kozarec vina, da zazveni. Mama, naučila si me, kako se moram oblačiti, vendar me nisi naučila, kako moram umreti! ... In zdaj umiram! Povej mi, kaj naj zdaj naredim?!« A mati je molčala. V grlu je imela cmok, iz oči pa so ji v neprekinjenih potokih vrele solze. »Mama, pohiti, umiram! Kaj

naj storim?!« Toda mati ni mogla reči ničesar. Tako je ta mladenka umrla. Stehtali so jo na tehtnici in ugotovili, da je zelo lahka.

Povejte mi, prijatelji! Če bi zdaj umrli, kakšen bi bil ta trenutek za vas?! Kako bi bilo to videti v vašem življenju?! Bi bili tudi vi prelahki? Ali živite v skladu s Svetim pismom? Ali lahko Božja beseda to potrdi? Ali vam bo Jezus lahko rekel: »Dobro narejeno, *ti* dobri in zvesti služabnik. Zvest si bil nad malo stvarmi, naredil te bom za vladarja nad mnogimi stvarmi; vstopi v radost svojega gospodarja.« (Mt 25,21)

Ste pripravljeni na to? Smo pripravljeni na to? Razmislite o tem! Poglejte to v luči večnosti, ki neizogibno prihaja! Ne pridiga vam Erlo Stegen! Pozabite mene! Navsezadnje sem prišel in bom odšel! Ne govorite o meni drugim, ker boste s tem samo škodili mojemu služenju in mojemu poslanstvu! Govorite o Jezusu in bodite zvesti Jezusu! Uredite svoje življenje! Vaše življenje bi moralo slediti Svetemu pismu, kako pa je to videti za vas v resnici? Oh, da bi Gospod dal, da bi Njegova sveta navzočnost v vašem življenju povzročila to, kar se je zgodilo tukaj v Južni Afriki!

X. poglavje

Vstani in priznaj svoje grehe!

V Jozuetovi knjigi, v 7. poglavju, najdemo opis ene od zgodb izraelskega ljudstva o tem, kako so bili poraženi in prisiljeni pobegniti pred svojim sovražnikom. Nesreča je doletela Božje ljudstvo zaradi tatvine, ki jo je zagrešil Ahán. V tem poglavju, v vrsticah od 6 do 9, beremo: »Józue je pred Gospodovo skrinjo raztrgal svoja oblačila in padel na svoj obraz k zemlji do večera, on in Izraelove starešine, in na svoje glave so si posuli prah. Józue je rekel: ›Ojoj, oh Gospod Bog, čemu si to ljudstvo sploh privedel čez Jordan, da nas izročiš v roko Amoréjcev, da nas uničijo? Bog daj, da bi bili zadovoljni in prebivali na drugi strani Jordana! Oh Gospod, kaj naj rečem, ko Izrael obrača svoje hrbte pred svojimi sovražniki! Kajti Kánaanci in vsi prebivalci dežele bodo slišali *o tem* in nas bodo obkrožili naokoli in naše ime iztrebili z zemlje; in kaj boš storil svojemu velikemu imenu?« (Joz 7,6–9)

V odgovor na ta krik je Bog rekel Jozuetu: »Dvigni se, zakaj tako ležiš na svojem obrazu? Izrael je grešil in prav tako so prekršili mojo zavezo, ki sem jim jo zapovedal, kajti vzeli so si celó od preklete stvari in tudi kradli in tudi prikivali *so* in *to* so si postavili celó med svoje stvari. Zato Izraelovi otroci niso mogli obstati pred svojimi sovražniki, *temveč* so obrnili *svoje* hrbte pred svojimi sovražniki, ker so bili prekleti. Niti jaz ne bom več z vami, razen če ne uničíte prekletega izmed vas. Vstani, posvétí ljudstvo in reci: ›Posvetite se za jutrišnji dan,‹ kajti tako govori Gospod, Izraelov Bog: ›V vaši sredi *je* prekleta stvar, oh Izrael. Ne moreš stati pred svojimi sovražniki, dokler izmed sebe ne odstraníte preklete stvari.« (Joz 7,10–13)

Dragi prijatelji! Tukaj, v praksi življenja, vidimo, kakšen je naš Gospod in kaj pomeni hoditi z Bogom. Vidimo Božje ljudstvo po

največji zmagi, ko je pred njimi padlo zidovje Jerihe. O, kako so takrat slavili in hvalili Gospoda, zavedajoč se, da to ni njihova zasluga, ampak prikaz Božje moči! In ko so doživeli to čudovito zmago, je Božji mož Jozue, ne vedoč ničesar o tem, kaj se je zgodilo Ahánu, poslal naprej izvidnike s polnim zaupanjem v prihajajočo novo zmago.

Oh, mi pastorji in pridigarji! Kako pogosto nimamo pojma, kaj se dogaja v naših cerkvah in skupnostih! Ob nedeljah vidimo ljudi v cerkvi in skoraj vsi, z nekaj izjemami, so navzven podobni angelom. In tako, ko stojimo pred njimi, pridigamo o veliki Božji ljubezni in usmiljenju, da je Bog umrl za nas in smo po Njegovi smrti na Golgoti prejeli odrešenje in odpuščanje naših grehov. Ko to slišijo, jim seveda ni težko verjeti! Saj tako vsakdo brez posebnega truda pride v raj! Ampak, dragi moji, naša naloga je, da jim najprej povemo, da ne morejo videti Gospodovega obličja, dokler ne opustijo svojih grehov, vsaj dokler ne prenehajo lagati in krasti! S tem ne mislim reči, da bi morali ljudem nenehno govoriti, da bodo šli v pekel. Če pa stojimo s Svetim pismom v rokah ob grobu pokojnika, potem smo vsaj še živim dolžni reči, naj se pokesajo, če ne želijo končati v strašnem kraju večnih muk!

Tako je Jozue po veličastni zmagi nad Jeriho, misleč, da je še vedno vse v redu, poslal izvidnike v mesto Aj, da bi ga raziskali. Ko so se vrnil, so sporočili, da je ljudi, ki živijo v tem mestu, malo in da bi bilo dva ali tri tisoč bojevnikov dovolj, da jih premagajo. Po posvetu je bilo odločeno, da se tja pošlje tri tisoč mož. S polnim zaupanjem v bližajočo se zmago je ta vojska zapustila svoj tabor, da bi zavzela mesto in njegovo prebivalstvo.

Vendar so se dogodki odvili povsem drugače. Zgodilo se je nekaj, česar nihče ni pričakoval. Sovražnik se je izkazal za premočnega in Božje ljudstvo je bilo prisiljeno pobegniti, tako da je na neslavnem bojišču umrlo šestintrideset mož. Ko je Jozue izvedel to novico in videl beg Božjega izvoljenega ljudstva, medtem ko so pogani z

veseljem proslavljali zmago, je od žalosti raztrgal svoja oblačila, padel na obraz na tla pred Gospodovo skrinjo in vzdiknil: »Oh Gospod Bog, čemu si to ljudstvo sploh privedel čez Jordan, da nas izročiš v roko Amoréjcev, da nas uničijo? Bog daj, da bi bili zadovoljni in prebivali na drugi strani Jordana! ... Kajti Kánaanci in vsi prebivalci dežele bodo slišali *o tem* in nas bodo obkrožili naokoli in naše ime iztrebili z zemlje in kaj boš storil svojemu velikemu imenu?« (Joz 7,7.9)

Tako je molil ta veliki Božji mož skupaj s starešinami svojega ljudstva, zavedajoč se, da zdaj nimajo več moči, da bi se uprli sovražniku, da je hudič postal premočan in da Božje ljudstvo, poraženo in premagano, leži na tleh. Ves dan do večera so klicali k Bogu, dokler jim ni odgovoril, in se obrnil k svojemu služabniku, ter mu strogo rekel: »Vstani! Zakaj si padel na obraz?!« V jeziku našega časa bi to zvenelo takole: »Nehaj moliti! Kaj mi bo to?!«

Strinjajte se, prijatelji, da v krščanstvu dvajsetega stoletja veliko govorijo o molitvi in potrebi po več molitve. Kako pogosto lahko slišimo: »Zakaj naše duhovno življenje zamre? Zakaj nimamo prebujenja? Zakaj ni duhovne rasti? Oh, morda moramo več moliti! Veliko dni in noči moramo preživeti v molitvi! Moramo se tudi več postiti! ... Zakaj iz nas ne tečejo potoki žive vode?! Zakaj se danes v svetu dogaja tako malo Božjih čudežev? Zakaj svet slavi in hudič dosega zmago za zmago?! Zakaj?! Oh da, res moramo moliti čim več in čim bolj goreče!« In ker se s tem strinjamo, se zbiramo na molitvenih srečanjih in molimo, molimo, molimo ...

Vendar se vrnimo k temu primeru. Ko so Jozue in starešine nekaj časa molili in vpili h Gospodu, se jim je prikazal sam Bog in rekel: »Dovolj, nehajte!« Ko se obrne k svojemu služabniku, mu reče: »Zakaj si padel na obraz in zakaj tako vpiješ?! Kaj mi bo to? Vstani! Kajti med moj narod je vstopil greh, ki ga je treba izkoreniniti!«

Vidite, dragi prijatelji! Molitvene skupnosti nimajo smisla, če pri tem ne očistimo svojega življenja grehov. Pogosto ljudje pridejo k nam in vprašajo, kako gledamo na post. In takrat jim rečem, da je

po mojem mnenju bolje, če se ljudje ne postijo za želodec, ampak za svoje grehe. Bolje je normalno jesti, ne da bi s tem hranili greh, kot pa se postiti in nadaljevati z grehom.

Verjemite, da telesni post nima nobenega smisla, če nas greh še naprej obvladuje. Kakšen smisel ima, če se postimo, a je naš obraz potr, mi sami pa smo mračni, neprijazni, jezni in nestrpni? Mislite, da je tak post všeč Gospodu?! Ne, to ni nič drugega kot nekaj človeškega, kar pred Gospodom nima smisla in pomena. Poznam nekega kristjana, ki se je zelo pogosto in dolgo postil, a kot pričajo njegova žena in otroci, je bil prav v teh dneh tako imenovanega posta za okolico še posebej neznosen.

Vendar pa je to vprašanje telesnega posta nekoč zanimalo tudi farizeje, na kar jim je Jezus odgovoril takole: »Ali lahko primorate otroke svatovske sobe, da se postijo, medtem ko je z njimi ženin? Toda prišli bodo dnevi, ko bo ženin odvzet od njih, in tedaj, v tistih dneh, se bodo postili.« (Lk 5,34–35)

Torej, kot vidite, če je ženin med nami, potem ni posebne potrebe po postu; če pa ga ni, potem smo se seveda prisiljeni postiti.

Torej, Gospod reče Jozuetu: »Vstani! Zakaj si padel na obraz?! Izrael je grešil in prestopil je Mojo zavezo, ki sem jim jo zapovedal!«

Dragi prijatelji! Vi, ki imate molitvene sestanke! Ali slišite te Gospodove besede?! On tudi zdaj pravi: »Zakaj toliko molite? Zakaj ste padli na obraz?!« Jezen na svoje odrešeno ljudstvo Gospod reče svojemu služabniku: »**Ne bom več z vami, če ne iztrebite iz svoje srede prekletega!**«

Veliko pridigarjev pravi, da bo Gospod z nami do konca sveta, in če smo Božji otroci, nas ne bo nikoli zapustil. Ne morem razumeti, kako lahko govorijo take neumnosti! Navsezadnje je Gospod Jezus isti včeraj, danes in vekomaj! On se ne spreminja! Bog Stare zaveze je tudi Bog Nove zaveze! In ta Bog Jozuetu pravi: »**Ne bom več z vami, če ne iztrebite iz svoje srede prekletega!**«

Seveda so to grozne resnice, vendar ne glede na to, ali nam je to všeč ali ne, si moramo to vzeti k srcu! Sicer je vse naše krščanstvo le gledališče, naš »Bog« pa samo malik, ki smo si ga ustvarili po željah in kapricah svojega srca. To ni svetopisemski Bog, ampak le fikcija našega uma in naše domišljije! Prvo pismo Korinčanom 10,11 pravi: »Torej vse te stvari so se jim zgodile za zglede. Napisane pa so v svarilo nam, nad katere so prišli konci teh vekov.« Ta zgodba je zapisana tudi v Svetem pismu in ima velik pomen za nas, ki živimo v poslednjem času.

Kot je razvidno iz tega primera, je molitev tistih, ki so klicali k Bogu, prekinil sam Bog in jim rekel, naj nehajo moliti, ker je med njimi nekaj, kar je treba spraviti v red, saj je Izrael grešil.

Morda te besede »Izrael je grešil« težko razumemo. Kako to? Navsezadnje ni grešil Izrael, ampak samo ena oseba – Ahán! Zakaj je Gospod jezen na ves izraelski narod?!

Poglejte, kako Bog gleda na stvari! Iz Izraelovih vrst je grešil samo en človek, Gospod pa govori o vsem narodu.

Dragi prijatelji! Trdnost verige, sestavljene iz posameznih členov, je odvisna od trdnosti njenega najšibkejšega člana. To pomeni, da če je v celotni verigi le en šibek obroč, potem celotna veriga ne bo vzdržala več kot ta šibek del. Enako velja tudi v krščanski skupnosti. Vsakdo, ki je v naših vrstah, je tako rekoč eno z nami, mi pa postanemo neločljivi z njim, zato greh enega člana prinaša prekletstvo nad vso skupnost. Šele ko bo hudobija razkrita in kaznovana ali ko bo oseba, ki je zagrešila greh, izključena iz te skupnosti, bodo vsi ostali postali svobodni. Tako je bilo tudi v tem primeru. Ko je izraelsko ljudstvo iz svoje srede odstranilo tistega, na katerem je ležalo prekletstvo, je Bog spet začel prebivati med njimi. Samo takrat in ne prej!

Naj opozorimo še na eno stvar. V trenutku, ko je Gospod nenadoma spregovoril Jozuetu, so vsi, ki so se zbrali pri šotoru, prenehali moliti. Ni zaman, da nam Božja beseda pravi »bedite in molite«, pri čemer je

beseda ›bedite‹ na prvem mestu. Na žalost je pri nas kristjanih pogosto ravno nasprotno. Molitev postavljamo na prvo mesto, budnost pa na drugo ali celo zadnje mesto ali pa na to kar pozabimo.

Bog, ki se obrne k Jozuetu, mu odpre oči za to, na kar med molitvijo in vpitjem v nebo sploh ni pomislil, a ravno to je bilo vzrok za njihov poraz in Božjo jezo.

Ali se ne dogaja tako zdaj pri nas, dragi prijatelji? Kakšen smisel ima moliti za prebujenje in duhovno zmago Božjega ljudstva, če je v njegovi sredi greh?! Če se imenujemo Kristusova Cerkev in želimo, da Gospod prebiva med nami, potem se moramo očistiti. Navsezadnje sam Gospod pravi: »Vi bodite svéti, kajti jaz, Gospod, vaš Bog, *sem svét.*« (3 Mz 19,2) Ko nekaj nečistega in nesvetega prodre v našo sredo, se Gospod odmakne ali pa nas popolnoma zapusti, ker ne more biti čistega občestva z nečistim in svetega s prekletim. Če želimo, da Bog prebiva v naši sredi, moramo uničiti tisto, kar je prekleto, ali iz naše srede izgnati tistega, ki se je povezal z grehom in se ne želi ločiti od greha. Če tega ne storimo, Božje ljudstvo ne more doseči zmage.

Točno to je storil Jozue. Poklical je ves narod, ki se je zbral okoli njega, kakor je rekel Bog – po rodovih in družinah. Tako je bil izpostavljen Ahán, čigar greh je bil vzrok za poraz Izraela. »Józue je rekel Ahánu: ›Moj sin, izkaži, prosim te, slavo Gospodu, Izraelovemu Bogu, in mu naredi priznanje in povej mi torej, kaj si storil. *Tega ne skrivaj pred menoj.*‹ Ko je Ahán spoznal, da je bil razkrinkan, je končno priznal: ›Zares, grešil sem zoper Gospoda, Izraelovega Boga, in tako in tako sem storil. Ko sem med pleni zagledal lepo babilonsko obleko in dvesto šeklov srebra in klin iz zlata, težak petdeset šeklov, potem sem zahlepel po njih in jih vzal. Glej, skriti *so* v zemlji, v sredi mojega šotora, in srebro pod tem.« (Joz 7,19– 21) Tako je bil odkrit ta storjeni greh.

Upoštevajte, prijatelji, da je Ahán svoj greh razkril šele, ko je nanj opozoril sam Bog. Priložnost za to je imel že prej, a je ni hotel

izkoristiti. Ko je storil greh, ga je prikril in skril, tako da nihče od preostalih ni vedel zanj. Vendar pred Bogom ni nič skrivnega in vidite, kako Vsemogočni gleda na to, kar je bilo storjeno.

Kristjani v takšnih primerih najpogosteje preprosto rečemo: »O, Gospod, odpusti nam in usmili se nas grešnikov,« podobno kot slepi človek, ki je zavpil: »Jezus, Davidov sin, usmili se me!« Na ta vzklik ga je Kristus poklical k sebi in ga vprašal: »Povej mi, kaj hočeš, da ti storim?« Nato mu je slepi človek povedal o svoji slepoti, nakar se je Gospod dotaknil njegovih oči.

Ali razumete, prijatelji, zakaj govorim o tem? Vedno moramo tako rekoč »zgrabiti bika za roge«. Molitev, kot je: »Gospod, odpusti mi, usmili se me«, ne bo pomagala. S tem le prikrivamo svojo duhovno nečistost. Ko je Bog razkril Ahánov greh in ga izpostavil, je jasno povedal, da je med njegovim ljudstvom nekaj prekletega, da je bila storjena tatvina, a jo krivec skriva in s tem zavaja druge. Ko je Jozue Ahána spodbudil k priznanju, je ta priznal, da je dejansko vzel zakleto stvar in jo zakopal v svojem šotoru. Ljudje, ki so bili tja poslani, so takoj izkopali, kar je bilo skrito, in to prinesli ter to vsem postavili pred oči. Po tem dogodku so Ahána in njegovo celotno družino kamenjali. Njihova trupla, skupaj z živino in premoženjem, so zažgali z ognjem in nanje nasuli ogromen kup kamenja v opomin, da Gospod ne dopušča greha.

Ko razmišljamo o tem primeru, se morda vprašamo: »Toda zakaj so bili Ahánova žena, sinovi in hčere kamenjani skupaj z njim? Konec koncev, Sveto pismo pravi, da nihče ne bo nosil kazni za grehe drugega?« Na žalost nam Sveto pismo tega ne pove; lahko pa domnevamo, da so Ahánova žena in drugi družinski člani vedeli za njegovo dejanje, vendar so o tem molčali, bodisi iz nevednosti bodisi namerno.

Seveda bi rad vprašal Ahánovo ženo, zakaj ni takoj stekla k Jozuetu in mu povedala o moževem nezvestem dejanju ter ga razkrila. Navsezadnje bi tako rešila svoje življenje, življenje svojih

otrok in morda celo življenje svojega moža! Zakaj žena ni stopila v to vrzel?! Zakaj sinovi niso vstali in rekli: »Oče, Bog tega ne prenaša!«

Žal se pogosto zgodi, da se ljudje združijo v grehu in prikrivajo zlo. To počnejo možje, ko vidijo greh svojih žena. Zelo pogosto to počnejo žene, ko njihovi možje grešijo; pa tudi starši, ki z molkom prikrivajo greh svojih otrok. Tako se ljudje združujejo med seboj v grehu, namesto da bi se postavili na Božjo stran, rekoč: »Gospod tega ne bo dopustil, zato tudi jaz ne morem biti zraven!« Torej je v tem primeru molk Ahánovih družinskih članov postal razlog, da so delili njegovo usodo in bili usmrčeni.

Na primeru te zgodbe Gospod vsem nam, ki smo poklicani po Njegovem imenu, kaže, da je nemogoče napredovati, če je greh v naši sredi. Zdaj razumete, prijatelji moji, zakaj so stvari takšne, kot jih vidimo v naših cerkvah in skupnostih. Navsezadnje je Bog, ki je nekoč delal takšne stvari, danes isti. In če takšnega srečanja z Njim še niste imeli, potem vedite, da bo prišla ura, ko boste to vendarle doživeli! Tudi če ne na tem svetu, ampak v prihodnosti, vendar se bo to enkrat zgodilo! Tedaj bo Gospod postal resničnost in takrat bo resnica prišla na dan pred nebom in pred zemljo. To je neizogibno, ne glede na to, ali to verjamemo ali ne!

In rad bi vas opozoril še na eno točko. Ko se Bog osebno obrne na Jozueta, mu reče: »Ne bom več z vami, če ne iztrebite prekletega izmed vas!« Ko je to slišal, bi verjetno lahko vzkliknil: »Gospod, kaj imam jaz s tem?! Zakaj si me zapustil?« Saj je grešil drug človek iz tvojega ljudstva! Jaz sem ti bil zvest!« Toda pravi Božji služabnik tega ne stori. Besede: »Izrael je grešil« so bile zanj dovolj in to mu je povedalo vse. Neločljiv je od ljudstva in z njimi sprejema njihovo krivdo in njihovo kazen. Premislite o tem, pastorji Božjega ljudstva! Resno razmislite o tem!

Obrnimo se zdaj k Novi zavezi, da bi dobili še več jasnosti o teh zadevah. V Prvem pismu Korinčanom 5,11, nam Božji Duh po apostolu Pavlu sporoča: »Toda sedaj sem vam napisal, da se ne

družite, če je katerikoli človek, ki se imenuje brat, spolni nemoralnež ali lakomnik ali malikovalec ali obrekljivec ali pijanec ali izsiljevalec; s takšnim niti ne jejte.« S takšnimi ljudmi morda ne le sedimo za isto mizo, ampak z njimi celo jemo sveto Gospodovo večerjo!

Kaj bomo rekli na to zdaj, ko stojimo pred lučjo Božje besede!? Kdo je postal Bog za nas?! Kaj se je zgodilo s krščanstvom?! Kaj nam danes pomeni Sveto pismo?! Če je že izgubilo pomen za nas, potem ga vrzimo v ogenj!! Če pa je Božja beseda, zakaj ji potem nismo poslušni?! Ali smo res pozabili, da je neposlušnost in upornišтво v Gospodovih očeh enako grehu čarovništva, upiranje pa je enako kot malikovanje! Ali lahko zdaj razumete, zakaj so mnogi kristjani kot začarani, nemočni, zapleteni v hudičeve mreže, ne poznajo miru ponoči, nimajo miru v srcu, imajo obliko pobožnosti, a zanikajo Božjo moč!

To je vse zato, ker Svetega pisma ne jemljemo resno. To je za nas postalo nekaj podobnega knjigi pravljic! In če je še vedno Beseda živega Boga, kdaj jo bomo končno sprejeli s strahom in trepetom kot resnično Božjo besedo!? Mar ni prerok Izaija rekel, da Bog živi v tistih, ki se bojijo Gospoda in trepetajo pred Njegovim imenom!? Kaj danes počnemo z Božjo besedo? Sodobni teologi Božjo besedo dobesedno trgajo na koščke, češ da ne pomeni tega, ampak nekaj drugega! Da, in mi sami! Kristjani smo! Kaj sami počnemo z Božjo besedo? Morda jo že teptamo z nogami in jo imamo za umazanijo in gnoj. Ni nas sram sedeti za isto mizo s človekom, ki trdi, da je spreobrnjenec, kristjan in Božji otrok, vendar je nevoščljiv, pohlepen, poželjiv ali razuzdano živi z mladim dekletom ali poročeno žensko! In vse to toleriramo, češ da je treba več slaviti in hvaliti Gospoda, pa tudi več moliti! Oh, kakšna tema!! V času, ko bi morala naša luč svetiti najmočneje, smo sami v temi!

»Jozue! Vstani! To ni čas za molitev in ležanje na obrazu! Z Božjim ljudstvom nekaj ni v redu! Vstani, moj služabnik! Naj se ljudstvo posveti. Dokler je prekleto v vaši sredi, ne računajte na

Mojo prisotnost in Mojo pomoč in Moj blagoslov. Ne morem živeti s takšnim ljudstvom in ostati v njem!«

Tako se je Gospod nekoč oddaljil od Izraela in obstajali sta samo dve možnosti: ali očistiti to zakleto stvar izmed sebe ali pa izgubiti Gospoda. Toda hvala Bogu, da je bil ta mož, Jozue, pripravljen storiti vse, ne glede na ceno, da bi bil le Bog z njimi! Kaj pa mi? Smo pripravljeni na isto?! Ali smo pripravljeni iz svoje srede in iz lastnega življenja odstraniti tisto, kar je prekleto v Gospodovih očeh? Ali smo pripravljeni narediti vse, da bi naše molitve in naše darove Gospod uslišal in sprejel?

Veste, če gremo na molitveno srečanje tukaj na misijonski postaji, ga ne začnemo, preden ne vprašamo vseh, ali nas kaj ločuje in ali je v kateri duši kaj, kar še ni spravljeno. Dokler tega ne storite, nima smisla moliti, sicer bi bilo to preprosto nerazumno. Enostavno izgubljam čas, če klečimo in molimo, medtem ko nekaj stoji med nami, kar nas ločuje! Dokler tega ne odstranimo in očistimo, je najbolje, da molitvenega srečanja sploh nimamo. Morda bi bil svet videti povsem drugačen, če bi kristjani manj molili, kajti če molimo in naše življenje ni urejeno, potem smo kot odprta vrata, skozi katera zlahka vstopi Satan. Molitev brez budnosti in nečisto življenje je dobra priložnost za hudiča. To lahko preverite na primerih številnih lažnih nauk in sekt. Mnoge od njih so se začele prav z molitvijo.

Dragi prijatelji! Ponovno želim ponoviti besede Jezusovega govora na gori: »Zatorej, če prineseš svoj dar k oltarju in se tam spomniš, da ima tvoj brat kaj zoper tebe, pusti svoj dar tam pred oltarjem in pojdi svojo pot; najprej se pobotaj s svojim bratom in potem pridi ter daruj svoj dar.« (Mt 5,23–24)

Vidite, Gospod ne dopušča, da pridete k Njegovemu oltarju in molite, ne da bi sklenili mir s svojim bližnjim, s svojim bratom, sestro, možem ali ženo. Navsezadnje taka molitev nima nobenega pomena! Kako je z vami?! Koliko ne-spravljenih kristjanov hodi po

svetu! Koliko zla, žalitev, obrekovanja in nestrinjanja! In s takšnimi srci se priklanjate in molite, da bi nekaj prejeli od Gospoda!

Kako je s tem pri vas doma? Božja beseda pravi možem: »Prav tako, vi možje, prebivajte z *njimi* glede na spoznanje in dajajte čast ženi kot šibkejši posodi in kakor ste skupaj sodediči milosti življenja, da vaše molitve ne bodo ovirane.« (1 Pt 3,7) Torej, mož, če nimaš pravega odnosa do svoje žene, če živi grenkoba proti njej v tvojem srcu, potem tvoja molitev nima pomena, ker je Gospod ne bo uslišal.

Imamo brata, ki se ga je Gospod usmilil in mu odprl oči v tej zadevi. Povedal je, da je med molitvijo ponavadi poskušal tako glasno kričati »aleluja«, da so ga lahko slišali sosedje, ki so živeli tri hiše stran. Zdelo se mu je, da bi tako moral izpovedovati Gospoda, ne da bi se tega sramoval pred ljudmi. Vendar pa se je hkrati nenehno, vsak dan, prepiral s svojo ženo in nanjo rjovel kot lev. Pomislite sami, ali bi lahko njegove molitve in ta igra »svetih besed« takšnega življenja vplivala na druge ljudi?!

Dragi prijatelji! O tem vam moram povedati, ker me k temu nagovarja Gospod in moram mu biti zvest! Njegov služabnik sem in dolžan sem storiti, kar mi zapoveduje. Nočem, da bi se nekega dne o meni govorilo, kar je sam Bog nekoč rekel o prerokih: »Njegovi stražarji *so* slepi. Vsi so nevedni, vsi *so* nemi psi, ne morejo lajati; spijo, legajo, radi dremajo.« (Iz 56,10) Kot lahko vidite, bi moral biti pridigar in prerok kot pes, ki laja in opozarja na nevarnost.

Toda vrnimo se še enkrat na kratko k zgodbi o Ahánu. Ko je Bog razkril njegov greh, je vsa njegova nečista dejanja, ki jih je storil, poimenoval s pravim imenom, rekoč, da ta človek ni le vzel od prekletega, ampak je tudi prelomil zavezo, prikrival, lagal in zanikal. S tem hočem povedati, da ne bomo deležni pomoči, odpuščanja in odrešitve, če bomo pri spovedi površni. Ko priznate greh, morate priti do njegove korenine in jo izpuliti skupaj s korenino. Nič ne bo pomagalo, če mu bomo odtrgali samo vrh. Če ste ukradli, potem ne smete reči: »Sam ne vem, kako je do tega

prišlo. To je bila samo moja napaka. To sem hotel potem vrniti ... « in tako naprej. Pri spovedi odkrito povejte, da ste tat. Tudi ne recite, da imate nečiste misli, ko vidite to ali ono žensko; raje recite pred živim Bogom, da ste prešuštnik in nečistnik. Navsezadnje je vsak človek to, kar misli. Človekove misli so prava slika, saj prihajajo iz njegovega nečistega in neposvečenega srca.

Prijatelji, ne dvomim, da je med vami veliko duš, ki si iskreno želijo urediti svoje življenje in prinesiti svoje grehe in svojo duhovno nečistost na luč pred Gospodom, zato bi rad vsem takim osebam povedal naslednje. Če po spovedi ugotovite, da njena skrivnost ni bila ohranjena, potem nikoli več ne pojdite k tistemu, ki je bil edina priča med vami in Bogom. Ponavljam: nikoli več ne pojdite k taki osebi! Kajti bil je nezvest in Bog mu bo sodnik! Nihče drug naj ne vstopi v skrivnost vaše spovedi; samo vi, Bog in ta Božji služabnik, katerega lastno življenje mora biti prav tako temeljito očiščeno.

Gospod je Jozuetu naročil, naj zbere ljudstvo, da se bodo lahko očistili prekletega. Brez tega očiščenja Bog ne bi mogel več prebivati med njimi. Ali zdaj razumete, prijatelji, kaj morate storiti, če želite imeti prebujenje? Ali veste, kaj potrebujete, če želite, da iz vas tečejo reke žive vode? Opustite molitev! Pozabite na post! To zdaj ni potrebno! Opravite z grehom v svojem življenju! Pojdite k sosedom in se jim opravičite! Ali je z njimi vse v redu? Spomnite se svoje preteklosti! Je v njej vse očiščeno? Ste se pomirili z vsemi? In če se želite pobotati zdaj, potem ne pojdite k nekemu drugemu in recite: »V tem ste se zmotili in tukaj ste naredili napako,« in tako začnete dokazovati svoje stališče in se prepirati. Če je tako, potem sploh ne bi smeli iti! Raje ostanite, kjer ste, skupaj s svojo umazanijo in svojimi grehi! Spravite se lahko le, če greste po poti samoponiževanja! Kdor se ne poniža, ne more biti povišan! Kdor svojega življenja ne izgubi zaradi Gospoda, ga ne dobi! To je Božja pot!

Mnogi molijo za prebujenje in tistim želim zdaj nekaj povedati. Čeprav nisem prerok ali celo prerokov sin, lahko **to** trdim z absolutno gotovostjo. Lahko molite za prebujenje vse svoje življenje, do same smrti, vendar ga ne boste dočakali, če ne storite tega, kar pravi Gospod: »Vstani in izkorenini tisto, kar je prekleto! Vsak naj očisti svoje življenje – in tako bo očiščena vsa cerkev! Bodite sveti, ker jaz sem svet!«

Dragi prijatelji! Če hočemo imeti med nami živega Boga, potem se moramo izogibati grehu in se ga očistiti! V kaj se je danes spremenil odrešen Božji narod?! Kaj se je zgodilo z vojsko Kristusovih bojevnikov v našem zadnjem času?! Kje je duhovni Izrael?! Kje je Sion?! ... « Preberite preroka Izaija in razmislite o teh besedah: »Tvoja svéta mesta so divjina, Sion je divjina, Jeruzalem opustošenje.« (Iz 64,10)

Prva cerkev v Jeruzalemu je bila polna Božje prisotnosti! Greha ne samo, da ga niso dopuščali, ampak so ga nemudoma kaznovali s smrtjo, da bi enkrat za vselej pokazali, da nobena hudobija ne more priti med Božje ljudstvo! Kaj je zdaj s to cerkvijo?! V kaj se je spremenila?! Kaj je postala v mišljenju ljudi?!

Za nekatere je koncept cerkve ta, da si krščen, jo obiskuješ za veliko noč in božič, potem si tam prisoten na poročni dan in končno, zadnjič, na lastnem, tako imenovanem »krščanskem« pogrebu. Po mnenju takih ljudi, če sprejmeš Jezusa, že postaneš Božji otrok. Po tem lahko živite, kakor hočete. Ni važno, kako. Dovolj je, da se imenujete Božji otrok. Toda Bog, ki je isti včeraj, danes in vekomaj, nespremenljivi Bog, nam zdaj pravi, kakor je nekoč Jozuetu: »Ne bom več z vami, če ne iztrebite iz svoje srede prekletega!« Kdor ima ušesa, naj posluša!

XI. poglavje

Kaj me je Bog naučil preko Zulujev

V Prvem pismu Korinčanom beremo: »Kajti čeprav sem osvobojen vseh *ljudi*, sem sebe zaslužnjil vsem, da bi jih lahko več pridobil. In Judom sem postal kakor Jud, da bi lahko pridobil Jude; tem, ki so pod postavo, kakor pod postavo, da bi lahko pridobil te, ki so pod postavo; tem, ki so brez postave, kakor brez postave (ne brez postave Bogu, temveč pod Kristusovo postavo), da bi lahko pridobil te, ki so brez postave. Slabotnim sem postal kakor slaboten, da lahko pridobim slabotne. Storil sem vse stvari vsem *ljudem*, da bi jih vsekakor nekaj rešil. In to počnem zaradi evangelija, da bom lahko z *vami* udeleženec le-tega. Mar ne veste, da tisti, ki tečejo na tekmi, vsi tečejo, toda eden prejme nagrado? Tako tecite, da jo lahko dosežete. Vsak pa, ki si prizadeva za nagrado, je zmeren v vseh stvareh. Torej oni *to počno*, da dosežejo propadljivo krono; toda mi nepropadljivo. Zatorej tako tečem, ne kakor negotovo; tako se borim, ne kakor nekdo, ki tolče zrak; temveč potlačim svoje telo in *ga* privedem v podložnost, da ne bi bil na kakršenkoli način, ko sem oznanjal drugim, sam zavržen.« (1 Kor 9,19–27)

Dragi prijatelji, iz srca se zahvaljujem Gospodu, da sem po Njegovi odločitvi lahko postal misijonar pri temnopoltih, ker mi je prav to prineslo velik blagoslov. Po svoji človeški naravi se belci zelo razlikujemo od temnopoltih, ne le po barvi kože, ampak tudi po življenjskem slogu, obnašanju, običajih, navadah in še marsičem. Tako na primer s tem, ko vstanemo naproti nekomu, ki vstopa, pokažemo spoštovanje do njega. V tem primeru temnopolti še naprej sedi. Po njihovih predstavah je vstajanje sramota za osebo, ki prihaja. Pri pogovoru temnopolti sogovornika nikoli ne gledajo v oči, saj pri njih to velja za arogantnost. Tudi njihov družinski način

življenja je videti povsem drugačen. Med tistimi, ki ostajajo zvesti svojemu poganstvu, je poligamija še vedno pogosta. Čudni in neobičajni pa so za belce tudi odnosi med člani njihovih velikih družin. Zelo strogo se upošteva starešine in različna pravila o pravnem statusu družinskih članov. Seveda to ni vse, kar bi lahko povedali o njihovem življenju, in navedel sem le nekaj primerov, ki kažejo na veliko razliko, ki obstaja med nami, predstavniki različnih ras.

Vendar kljub temu, da so si vsa plemena in ljudstva, ki prebivajo na zemlji, med seboj zelo različna, smo kristjani vendarle poklicani, da smo vsem v blagoslov in resnični Gospodovi učenci. In Jezus je rekel, da ne moremo biti Njegovi učenci, če se ne odpovemo sebi. Nemogoče je postati blagoslov za bližnje, ne glede na raso in narodnost, če se ne naučimo spoštovati drugih bolj kot sebe. Ker se imenujemo Gospodovi služabniki, se moramo biti sposobni odreči sebi, še več – umreti sebi; pri tem pa to ne smejo biti le lepe besede na naših ustnicah, ampak naše življenje. Drugače je to nemogoče! Ni zaman, da apostol Pavel v zgornjih vrsticah pravi, da ukroti in podjarmi svoje telo. In to je zagotovo nekaj vredno.

Če nismo pripravljeni umreti s svojim »jazom« in s svojim mesom, potem ne moremo postati Kristusovi učenci, kar pomeni, da ne moremo postati blagoslov za druge – kar je pravzaprav naše poslanstvo! Toda po Svetem pismu bi morali biti v blagoslov ne le svojim bližnjim in ljudem okoli sebe, ampak tudi ljudem, med katerimi živimo, in celo vsemu svetu! Ne verjamete? Poglejte v Božjo besedo in našli boste potrditev v besedah samega Jezusa, ki pravi: »Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsakemu ustvarjenemu bitju« (Mr 16,15) in na drugem mestu: »Pojdite torej in učite vse narode, krščujoč jih v ime Očeta in Sina in Svetega Duha, učeč jih obeleževati vse besede, katerekoli sem vam

zapovedal. In glejte, jaz sem z vami vedno, *celó* do konca tega veka. Amen.« (Mt 28,19–20)

Toda pomislite, ali lahko druge učimo spoštovati Gospodove zapovedi, če jih sami ne izpolnjujemo? Ali lahko druge delamo za Kristusove učence, če sami nismo takšni? Kako naj drugim rečemo: »Ne kradi«, medtem ko smo sami nepošteni?! Kako naj druge učimo ponižnosti, sami pa smo arogantni in se ne znamo ponižati! Preprosto nimamo moralne pravice, da jih pozivamo, naj se spremenijo v podobo Kristusa, če v nas ne vidijo Jezusa in če se slava Kristusa ne odraža v našem življenju.

Nekoč je na predavanju slavni pridigar in evangelist Spurgeon rekel svojim študentom: »Ko govorite o nebeških stvareh, naj vaši obrazi sijajo in v vašem življenju naj odseva nebeška slava! Ko pojdete o nebeških stvareh, bi vaši glasovi morali zveneti kot glasovi angelov! Če govorite o peklu, potem lahko vaši obrazi ostanejo takšni, kot so, in to bo dovolj.«

Vidite, prijatelji! Pogosto iz ljudi ne moremo narediti Kristusovih učencev, ker sta v nas samih vidna samo peklo in hudič. Če v svojem življenju ne ravnamo tako, kot nas uči Sveto pismo, potem nismo Jezusovi učenci, ampak Satanovi učenci. Seveda smo po imenu lahko Kristusovi učenci, a to je žal samo po imenu. Kako pogosto srečamo ljudi, ki se imenujejo kristjani, vendar, če pogledamo njihovo življenje, se prepričamo, da je njihov učitelj hudič in nikakor ne Jezus.

Ker me je Gospod poslal k temnopoltim, sem se od njih veliko naučil. Navsezadnje se lahko veliko naučimo od naših bližnjih. Kdor vedno govori: »Jaz vem«, je bedak in v resnici največkrat nič ne ve. To niso moje besede, to nam govori Sveto pismo. Vedno se moramo učiti, tudi od tistih okoli nas. Tukaj v Južni Afriki ljudem pogosto rečem, da imamo veliko prednost, da živimo v državi, kjer je zbranih veliko ras, plemen in narodnosti. To bi nam moralo koristiti, saj nam daje dobro priložnost, da se drug od drugega

veliko naučimo. Veliko dobrega se lahko naučimo celo od otrok in moram reči, da se od njih res lahko veliko naučimo. Ni čudno, da je Jezus, ko je poučeval svoje učence, nekoč vzel otroka, ga postavil mednje in rekel: »Razen, če se ne spreobrnete in ne postanete kakor majhni otroci, ne boste vstopili v nebeško kraljestvo.« (Mt 18,3)

Kmalu po začetku prebujenja sem imel trenutek, ko sem v duši občutil močno težo in začutil notranjo potrebo, da jo z nekom razbremenim v skupni molitvi. Po premisleku sem se odločil, da naslednje srečanje zaupam drugemu bratu, sam pa grem v samoti molit v gore. V svojem spominu sem šel skozi vse kristjane, ki sem jih poznal, in med njimi izbral najbolj duhovno družino, s katero bi lahko delil svoje molitveno občestvo. Torej, ko sem se odločil, sem šel na pot. Ko sem z avtom prepotoval nekaj kilometrov in se nato povzpel visoko v gore, sem končno prišel do kraja, kjer so ti ljudje živeli.

Ko so me zagledali, njihovemu veselju ni bilo meja. Moj obraz je v tistem trenutku izražal zbranost in resnost, kajti po mojih tedanjih predstavah na dan posta in molitve ne moreš biti veselo razpoložen in si obraz narediš čim bolj kisel. Vendar so bili lastniki v nasprotju z mano veseli kot otroci in njihovi obrazi so kar žareli.

»O! Kakšno presenečenje je to za nas!« so vzkliknili. »Povejte nam, kaj vas je spodbudilo, da ste prišli k nam?«

»Veste,« sem odgovoril, »rad bi ves dan posvetil postu in molitvi.«

»V redu! Toda preden bomo molili, vam bomo najprej pripravili nekaj za pod zob.«

Mimogrede, ljudje plemena Zulu so zelo gostoljubni. Nemogoče je vstopiti v njihovo hišo in oditi, preden ne poješ. In skodelica čaja ne šteje. Zulujski na splošno ne razumejo, kako je mogoče dovoliti gostu oditi, ne da bi ga nahranili. Tudi če so revni,

mu bodo ponudili vse, kar imajo. In če imajo samo enega piščanca na svojem dvorišču, potem bodo tega piščanca pripravili.

Torej, ko so moji prijatelji začeli govoriti o hrani, sem kategorično protestiral in izjavil, da danes sploh nimam časa za hrano in pijačo, ker želim ves dan preživeti v postu in molitvi. V odgovor na to so se začeli veselo in iskreno smejati. »Kaj?!« so mi rekli skozi smeh, »ali ne želiš, da nam Jezus nekega dne reče: ›Žejen sem bil, pa mi niste dali piti, lačen sem bil, pa mi niste dali jesti.‹ Ne, seveda tega ne bomo dopustili in te ne bomo poslušali! Zato prosim, vstopi v našo hišo.«

Tako mi ni preostalo drugega, kot da sem vstopil v njihovo kočo in se usedel, oni pa so šli loviti kokoš ... Tudi ujetu kokošu ne moreš takoj začeti kuhati, treba jo je še zaklati, oskubiti in odstraniti drobovje. Tako sem sedel in sedel ... Zdelo se mi je, da ne čakam ure, ampak celo večnost. Zanimivo je, da se nam belcem iz neznanega razloga vedno nekam mudi. Vedno nam primanjkuje časa. Nenehno se nam mudi in želimo, da je vse čim hitreje. Mimogrede, ravno to je najkrajša pot v psihiatrično bolnišnico ali vsaj do nevroze. Temnopoltim se nikamor ne mudi. Vedno imajo čas.

In ko sem sedel in čakal, da se pripravi hrana, sem si rekel: »O Bog, kako sem zapravil ta dan, ki bi moral biti Gospodov dan! Kakšno nepopravljivo napako sem storil! O, bolje bi bilo, če ne bi prišel sem! Navsezadnje bi lahko molil z drugimi! Koliko bi lahko danes naredil! A zdaj je ves dan izgubljen! Dan, ki bi moral biti dan posta in molitve, je minil v pričakovanju hrane! Ali nisem ravnal neumno?!«

Tako sem preklinjal samega sebe in še naprej sedel ter neprestano gledal na uro. Čas pa je tekel ... Bil je že čas kosila, jaz pa sem še vedno čakal na hrano. Končno so mi prinesli hladno pijačo, nato pa skodelico čaja. Nato so pogrnlili mizo, ki je dobesedno pokala od obilice hrane. Česa tam ni bilo! Piščanec,

razne vrste drugega mesa, riž, krompir, solate, zelenjava, sadje ... Bil je pravi kraljevski obrok in za to mizo sem sedel sam. *(Po zulujskih običajih častni gost ostane sam za mizo. Pred začetkom obeda gostitelji zapustijo sobo, da se gost med jedjo počuti popolnoma svobodnega.)*

Gostitelji so prosili za blagoslov in začel sem jesti. Kljub temu, da je bil krožnik, ki so ga postavili pred mano, nenavadno velik, je bil tako poln, da ni bilo nič več prostora, da bi nanj položil vsaj malo hrane, ki so mi jo pripravili. Mož in žena sta me tako obilno pogostila, da sem jima nazadnje rekel, da se temu ne reče več jesti, ampak žreti. Komaj sem se spopadel s svojim prepolnim krožnikom, so mi prinesli še desert in nekakšno pijačo. Po tem so prinesli še Coca-Colo ... »Moji prijatelji!« sem prosil. »Enostavno ne morem več! Greh je, če se tako prenajedam in napijam!« »V redu, v redu!« so rekli. »Zdaj bomo samo pospravili posodo, potem pa bomo molili.« »O!« sem skoraj zastokal. »Kako naj zdaj molim s tako polnim trebuhom!« *(Vidite, takrat so moje molitve še vedno prihajale iz želodca, ne iz srca!)*

Ko je bila miza pospravljena, smo končno pokleknili in začeli moliti. Niti dve minuti še nista minili, ko so se tla pod nami začela tresti ... Nisem mogel razumeti, kaj se dogaja. Zgrabil sem se za glavo, jokal sem in neprestano ponavljal: »Gospod, ne poznam Te! Kako je to mogoče?! Kakšen si?! O, resnično Te ne poznam, moj dragi, ljubeči Gospod!«

Tako sem popolnoma na novo začel spoznavati Boga, spoznavati ga na način, ki ga prej nisem poznal. Poznal sem ga iz pripovedi, risal sem ga s svojo domišljijo kot sliko in z umom sem ga gradil kot malika. In to, žal, ni bila samo moja napaka, ampak tudi napaka mnogih, mnogih ljudi, ki so si skozi stoletja in tisočletja, z nauki in knjigami, ustvarjali Božjo podobo, si delali malika s svojimi rokami in svojimi mislimi. Lahko trdimo, da je Bog tak in tak; da se v služanju Njemu vse dogaja samo tako, kot se

dogaja pri nas; in če pridemo k Njemu, potem naj bo to videti točno tako in nič drugače. In ko ravnamo na tak način, sploh ne opazimo, kako strašno grešimo. Saj si ne smemo ustvarjati malikov! Ne smemo izdelovati podob! Ne smemo služiti božanstvom!

Pogonom lahko rečemo, da častijo tuje bogove, hkrati pa imamo največjega malika, ki ga je ustvarila naša lastna domišljija. **Tisti »Bog«, ki je tak, kot si ga predstavljamo, ki nam daje vse, kar si želimo, in dela točno to, kar od Njega pričakujemo, ni nič drugega kot malik našega uma in naše domišljije!** To ni živi in pravi Bog!

Zato sem takrat jokal kot otrok, moje srce je bilo zdrobljeno zaradi grenkega spoznanja, kateremu »bogu« sem pravzaprav služil vsa ta pretekla dolga leta. Tako se mi je Gospod vedno znova razodeval skozi te temnopolte ljudi, razkrival se je tako drugače, kot sem si predstavljal, da dneve, tedne in mesece nisem nehal ponavljati: »Gospod, sploh Te ne poznam! Oh, moj Bog! O, kako drugačen si!«

Zato, dragi prijatelji! Ko bo na prihodnji sodni dan vse preizkušeno z ognjem, nas bo veliko v njem zgorelo. Marsikaj se bo spremenilo v prah in pepel. Veliko tega, kar je bilo za nas dragocenega tukaj na zemlji, potem ne bo imelo nobenega pomena. To so samo človeške šege in obredi, plod našega uma in idej – vse, kar mora v nas umreti.

Točno to se mi je takrat zgodilo. Vse, kar so me naučili, vse moje pojme in predstave sem moral pokopati in začeti znova. Takrat sem bil kot majhen otrok, ki se je prvič učil ABC duhovnega življenja. Ker sem bil v tem položaju, nisem mogel več ničesar narediti sam. Nisem se več mogel zanesti na svoj um, zato sem se moral popolnoma zaupati Gospodu in mu slediti, kakor me je vodil. To je bilo zame nekaj povsem novega, česar prej nisem poznal, a zato zdaj lahko rečem, da je življenje v Duhu življenje v povsem drugem svetu. In če tega ne vemo in ne živimo v tem, če ne

pristanemo na to, da postanemo popolnoma nadzorovani s strani Gospoda, potem nima smisla moliti za prebujenje.

Naše staro življenje in naše duhovne mehove je treba popolnoma prenoviti, sicer, tudi če nam Gospod da polnost svojega Duha in nas napolni s svojim novim vinom, to ne bo imelo posebnega pomena, ker se bo kmalu izkazalo, da smo vse to izgubili. V tem primeru se lahko celo zgodi, da se bodo ravno tisti ljudje, ki niso prejeli Svetega Duha, znašli na višji duhovni ravni od tistih, ki so imeli v življenju čudovito pričevanje. Sveto pismo nam pove, da Njegove misli niso naše misli in naše poti niso Njegove poti. Zato ne more biti življenja z Bogom in nenehne hoje z Njim, če za to nismo pripravljene žrtvovati svojih misli in svojih poti, rekoč: »Gospod, ne moja, ampak Tvoja volja naj se izpolni!«

Neizmerno sem hvaležen Bogu, da sem se lahko toliko tega naučil od Zulujcev, ki so bili tako drugačni od mene – osebe druge rase. Ko sem opazoval njihova življenja, ko sem videl njihovo otroško zaupanje in poslušnost, da so hodili za Gospodom in mu bili zvesti, sem lahko marsikaj premislil in z Božjo pomočjo marsikaj popravil v svojem življenju.

Kot sem že rekel, značilnost belcev je, da se nam vedno mudi in da nenehno nekam hitimo. Temnopolti ljudje v tem pogledu niso podobni nam. Običajno so mirni in ne hitijo. Treba je priznati, da so na splošno vsi ne-beli narodi takšni po naravi.

Srečal sem človeka, ki je bil evangelist in pastor zelo velike skupnosti. Bil je tudi pripadnik nebele rase. Nekega dne je med najinim pogovorom rekel: »Veste, to je zelo čudno; ko obiščem cerkve belcev, presenečen opazim, kako izčrpani in utrujeni so tamkajšnji pastori in pridigarji. Če ima cerkev nekega voditelja tri tisoč članov, ta nima absolutno nobenega časa. Težko ga je najti, ker je vedno zaseden in se mu vedno kam mudi. Večkrat sem slišal, da so se mnogi zaradi prevelikega bremena duhovnega dela morali zateči k zdravstveni pomoči zaradi bolezni, ki so se razvile zaradi

skrajne preutrujenosti. To sam osebno težko razumem,« je nadaljeval sogovornik, »naša cerkev ima trideset tisoč članov, vendar imam vedno čas in se lahko ure in ure pogovarjam z nekom.«

Vidite, dragi prijatelji! Toda med belci ni veliko cerkva s tri tisoč člani. Pogosto so to skupnosti z le nekaj sto ali celo nekaj deset ljudmi, ki potrebujejo duhovno oskrbo, vendar je tudi takšno število za pastore preveč in se hitro utrudijo. To se najverjetneje dogaja prav zato, ker imajo napačen pristop k delu, pa tudi zato, ker se jim nenehno mudi in hitijo. Takšni očitno še niso vstopili v Jezusov počitek in niso vedeli, kaj to pomeni. Spomnite se dogodka, ko je bil Kristus med nevihto v čolnu s svojimi učenci, ki so prevzeti od strahu in groze trepetali pred nevihto, medtem ko je njihov Učitelj mirno spal. Spal je v popolnem miru, ker ga je imel v sebi ...

Da bi razumeli pomen in globino pomena teh besed o miru, se vrnimo še k enemu primeru notranjega miru, vendar ne pri Bogu v mesu, ampak pri navadnem človeku. Prvi človek Adam se ni obremenjeval s svojo ženo, tako kot zdaj mnogi mladi, ki že pri dvanajstih ali trinajstih letih razmišljajo o dekletih ali fantih. Kako pogosto ob misli na to izgubijo mir in preživijo neprespane noči! Pri nekaterih gre to tako daleč, da postanejo depresivni. Med njimi so celo takšni, ki zaradi tega naredijo samomor, preprosto zato, ker jim zadeve v tej zadevi ne gredo tako, kot bi si želeli. Toda narediti samomor je nekaj groznega! Samomorilcu ostane samo ena pot – v večno pogubo! Zato dobro premislite o tem, preden bi sploh razmišljali o čem takšnem!

Neki katoliški duhovnik je nekoč rekel: »Bolje je ubiti nekoga drugega, kot ubiti sebe. To ni tako nevarno kot samomor, kajti če ubiješ drugega, imaš še vedno možnost, da se pokesaš in ti bo odpuščeno. Če pa usmrtiš samega sebe, potem kesanje in odpuščanje nista več mogoča! Seveda s tem, ko navajam te besede,

ne trdim, da so absolutno pravilne, a glede vprašanja morilčevega kesanja in pridobitve odpuščanja takšna možnost resnično obstaja.

Torej, v času, ko je Gospod pripravljaj ženo za Adama, je bil ta v stanju popolnega miru in je trdno spal. Ta globoki spanec mu je bil poslan od zgoraj. Sam Bog je videl, da ni dobro, da Adam ostane sam, in se je tega lotil.

Zanimivo dejstvo je, da je Adama pred tem dejanjem preizkusil Bog, ki je pred njega pripeljal vse živali in mu ponudil, da bo vsaki od njih dal svoje ime. (*V Stari zavezi je ime vedno označevalo bistvo in značaj določenega bitja*). Tako so vse živali prešle mimo Adama in z darom razlikovanja je lahko vsako od njih označil in ji dal ustrezno ime. Ko je na primer šel mimo pavijan, mu ni rekel človek. Prav tako opice ni imenoval človek, kljub njeni veliki podobnosti z njim. Četudi številni znanstveniki našega časa ne morejo videti razlik med človekom in opico, je Adamu to uspelo hitro in natančno. Prav tako ne dvomim, da je bila njegova sposobnost razločevanja neprimerno večja kot pri nas, sodobnih kristjanih, ki v duhovnem življenju pogosto prepoznavamo opico za človeka, imenujemo neodrešene za vernike in imamo za duhovne tiste ljudi, katerih življenje o tem sploh ne pričuje.

Adam pa je znal razlikovati in zato med vsemi živimi bitji, ki so šla mimo njega, ni našel pomočnice. Takrat ga je Bog spravil v globok spanec, da bi mu v tem času pripravil ženo. Kot lahko vidite, Adam ni imel neprespanih noči, ni sanjal ali razmišljal o prijateljici in življenjski sopotnici, ni skrbel za svojo prihodnost, ampak je vse to prepustil Bogu. Navsezadnje samo Gospod ve, kaj zares potrebujemo in česa ne.

Torej obstaja življenje v miru in miru z Bogom. Ni zaman, da Gospod pravi, da človeku ne koristi, če je zaskrbljen in vznemirjen. S tem si ne moremo niti povečati postave niti spremeniti barve las. Kdor veliko skrbi, veliko greši, zato nam Sveto pismo kaže, da

obstaja možnost življenja v miru in stalnega notranjega miru, tako za mlade kot za starejše.

In zdaj se vrnimo k pogovoru o tem, da smo pogosto nepotrpežljivi in prenagljeni. V Božji besedi pogosto srečamo izraza »tisti, ki čakajo na Gospoda« in »tisti, ki zaupajo v Gospoda.« Tistim, ki v zaupanju v Gospoda znajo potrpežljivo čakati, da se zgodi Njegova volja, je rečeno, da dobijo novo moč. Tudi Sveto pismo nam neposredno in povsem jasno pove, da se tistim, ki verujejo, nikamor ne mudi; in takšni so lahko samo tisti Božji otroci, ki znajo čakati na Gospoda in zaupati Vanj.

Lahko smo zatirani z vseh strani, doživljamo življenjske nevihte in viharje, vendar imamo kljub temu v svojem srcu mir in spokojnost. Ni zaman zapisano: »In Božji mir, ki presega vse razumevanje, bo varoval vaša srca in misli v Kristusu Jezusu.« (Flp 4,7) Če je ta Božji mir v naših srcih moten, potem je z nami nekaj narobe. Ko se nam kaj zgodi, moramo le pogledati v svoje srce in preveriti, ali tam še prebiva Božji mir. Če ga ni, potem je to zanesljiv znak, da je Satan že vstopil tja. Je kot rdeča luč na semaforju, opozorilni signal, ki nam pove, da je v naša srca in življenja vstopilo nekaj, česar tam ne bi smelo biti. Takrat se morate nujno ustaviti in se vrniti na točko, kjer je bil ta notranji mir izgubljen. Prav tako moramo vedno ravnati, če se želimo ponovno približati Gospodu.

Spomnite se, da v knjigi Razodetje, ko se Gospod obrača k cerkvi v Efezu, ki je izgubila svojo prvo ljubezen, Gospod ne pravi, naj molijo in prosijo za več ljubezni in več ognja v služenju. Ne, On pravi: »Spomni se torej, od kod si padel, in se pokesaj ter opravljaj prvotna dela ... « (Raz 2,5) Torej se tudi vi zdaj spomnite časa, ko ste se prvič pokesali in se spreobrnili. Se spomnite, kaj ste takrat občutili in doživeli? Enako je treba storiti zdaj. Vsak, ki je izgubil svojo prvo ljubezen do Boga, ki v svojem srcu nima več ognja in čigar gorečnost se je ohladila, se mora pokesati in se vrniti h

Gospodu, kot je storil na začetku, ker se je v času svoje duhovne ohladitve ponovno spremenil v pogana.

Gospod ne pravi brez razloga: ›opravljaj prvotna dela«, torej tista dela kesanja, ki ste jih delali na začetku. To pa pomeni vrniti se tja, kjer ste grešili. V tem primeru vam ni treba moliti za več ljubezni, le pokesati se morate in se spreobrniti. In ko bo to storjeno, bo Božji ogenj spet zasvetil. Za nas je glavno, da pomislimo in se spomnimo, kje je bil naš padec, in ko se vrnemo tja, da to uredimo. Svojega duhovnega življenja ne smemo graditi na prahu in pepelu – to je na grehu – ker taka zgradba ne bo obstala in se bo zagotovo podrla. Graditi moramo na edinem pravem temelju – na Gospodu Jezusu, zato je treba odstraniti vso umazanijo in duhovno nečistost! Brez tega ne bomo mogli napredovati v svojem duhovnem življenju.

Greh ima škodljiv vpliv ne le na dušo, ampak tudi na naše telo, zato je toliko ljudi bolnih in telesno trpi. Gospod dobro ve, kaj je za človeka dobro in kaj mu škodi. Tisti, ki ne poznajo Boga, ko so pijani, ne mislijo, da je to greh, ampak njihovo meso ve za to in trpi. Prav tako ne vedo, da kajenje ni dobro, vendar njihovo telo čuti, kako škodljivo je. Prav to se dogaja v našem duhovnem življenju. Ko dopuščamo greh in smo nezvesti Gospodu, nas obsoja naša vest, trpimo in se mučimo v duši, kar se kasneje škodljivo odraža na našem zdravju.

Vidite, Božji zakoni in zapovedi so od stvarjenja sveta vpisani v nas, v naše meso, in če jim nasprotujemo, gremo najprej proti sebi in škodimo samemu sebi. Zato bomo notranji mir in spokojnost dobili šele takrat, ko bomo poslušni Gospodu. Takrat bo Božja beseda za nas postala kot zdravilo, ki nam bo v marsičem pomagalo.

Temnopolti Zulujski to vedo. Dobro razumejo, da zaupanje v Gospoda prinaša globok mir v srcu in duševni mir. In zato so v čakanju zelo potrpežljivi. Od njih sem se lahko naučil, kaj pomeni ›čakati na Gospoda« in da čas čakanja na Boga ni izgubljen čas.

Če gredo Zulujski k svojemu kralju, vstanejo zelo zgodaj zjutraj. Že ob sončnem vzhodu morajo biti pri njem. Ko pridejo tja, potrkajo čisto drugače, kot običajno to storimo mi. Stojijo na cesti ali pri vratih in svoj prihod naznanijo tako, da hvalijo svojega kralja in mu pojejo hvalne pesmi, v katerih pravijo, da mu ni enakega med vsemi kralji, da je on vladar, lev in gospodar vseh narodov. Ta hvalnica kralju in govorjenje z jezikom je njihovo trkanje. Tako stojijo zunaj, dokler kralj ne pošlje k njim svojega služabnika z ukazom, naj vstopijo. Toda tudi po tem oseba še ne vstopi v kraljevo hišo, ampak se le približa njenim vratom. In šele nato ga sam kralj, ki ga osebno nagovori, povabi, naj vstopi.

Srečal sem ljudi iz plemena Zulu, ki so ure in ure stali pred kraljevo hišo in čakali na njegovo dovoljenje za vstop. Včasih sem pristopil do take osebe in jo vprašal, ali je prepričana, da je kralj vedel za njegovo prisotnost. Na to mi je mirno odgovorila pritrdilno.

»Kaj ti je rekel?« sem še naprej spraševal.

»Ničesar ni rekel.«

»Kako, ničesar?!« Nisem razumel. »Kje je zdaj? Doma?«

»Ne, odpeljal se je z avtom.« *(Izkazalo se je namreč, da ga je kralj, ko se je zbudil in zapustil hišo, videl in se obrnil, odšel plavat, se preoblekel in zajtrkoval. Nato je sedel v avto in se odpeljal mimo, ne da bi mu rekel besedo).*

»Kdaj se bo kralj vrnil?« sem presenečeno vprašal.

»Ne vem,« je temnopolti mož skomignil z rameni.

»Kaj potem počneš tukaj?«

»Čakam ga.«

»In kako dolgo ga boš čakal?«

»Dokler se ne bo vrnil.«

»O!« Nisem si mogel pomagati in sem vzkliknil. »Kakšen zloben človek je vendarle ta kralj! Kako je mogoče, da je tiho šel mimo tebe in odšel!! Ne, na tvojem mestu bi že davno odšel!«

»Kaj praviš, belec?!« me je ogorčeno prekinil Zulu. »Kako lahko tako razmišljaš?! Navsezadnje je on moj kralj! Če zdaj odidem od tu, bo to enako, kot da bi ga udaril in mu pljunil v njegov obraz! Gorje meni, če me kralj, ko se vrne, ne najde na tem mestu! Navsezadnje me je videl in zato zdaj nimam druge izbire! Čakati ga moram, dokler se ne vrne! In to delam z veseljem, ker je on moj kralj, moj gospodar! S tem, ko počne stvari drugače, kot mi je všeč in si želim, mi pokaže, da je moj gospodar. Če bi »plesal po moji piščalki« in izpolnjeval moje želje, ne bi bil moj kralj, ampak bi mi bil enak! Vendar je moj gospodar in zatorej ni on tisti, ki me mora ubogati, ampak moram biti jaz njemu v vsem pokoren!«

Tako temnopolti Zulu čaka na svojega kralja. Pri tem ni jezen, ne ogorčen, ne razdražen. Potrpežljivo čaka, dokler se kralj ne vrne in govori z njim. Zato, če takim ljudem rečeš, da je Gospod naš Kralj in naš Gospodar in da ga moramo čakati, potem je to zanje popolnoma razumljivo in samoumevno. »Seveda,« bodo rekli, »saj kralj je kralj!« Božja beseda nam ne pravi brez razloga, da tisti, ki potrpežljivo čakajo na Boga, dobijo novo moč: »toda tisti, ki čakajo na Gospoda, bodo obnavljali *svojo* moč, vzpenjali se bodo s perutmi kakor orli, tekli bodo, pa ne bodo izmučeni; hodili bodo, pa ne bodo oslabeledi.« (Iz 40,31)

Duhovni padec belega človeka in njegovega krščanskega življenja je v tem, da se mu vedno preveč mudi. Zanj se mora vse zgoditi hitro. In prav zato, ker nam nenehno primanjkuje časa, ga nimamo za Gospoda in za naše bližnje. Vse v našem življenju se vrti samo okoli nas in sami sebi smo maliki. Vse mora biti tako, kot si želimo. Celo Bog mora delati, kar si mi želimo! Vse mora potekati po naših zamislih in naših načrtih! Sami sebi smo že postali bogovi! V takšnih zadevah imajo temnopolti zelo drugačen način

razmišljanja in način življenja od načina razmišljanja in načina življenja od nas belcev; in veliko stvari o krščanstvu razumejo temnopolti veliko bolje kot mi.

Belci izvolimo svoje voditelje in svoje vladarje, ki morajo delati, kar želi ljudstvo. Če pa ravnajo drugače ali počnejo nekaj drugega od tistega, kar pričakujemo od njih, potem jih ponovno izberemo ali odstavimo. Naši voditelji vladajo štiri, pet ali več let, nato pa z glasovanjem izberemo druge. Temnopolti tega ne počnejo. Zanje je vodja vodja vse dni svojega življenja, dokler ne umre. On je kralj in zato vlada, tako, kakor hoče in kot se mu zdi prav. Vsa oblast je v njegovih rokah in samo on je pooblaščen za reševanje vseh vprašanj. Samo on lahko vlada, vsi drugi pa se morajo pokoriti njegovi volji.

Danes se toliko govori o volitvah, o volilni pravici, o človekovih pravicah do tega ali onega. Temnopoltim Afričanom so ti pojmi popolnoma tuji. Verjamemo, da mora vsak človek imeti volilno pravico. Oni pa pravijo, da ima to pravico le ena oseba – tista, ki je kralj ali vodja plemena. Pri njih je res tako in zato ne morejo razumeti, kako je mogoče, da lahko naše vlade vladajo z opozicijo ob sebi. V njihovem razumevanju je lahko samo en pogovor s sovražnikom in nasprotnikom – ubiti ga je treba z udarcem s sulico v srce. Drugih pristopov k reševanju tovrstnih vprašanj nimajo. Sovražnika je treba uničiti za vsako ceno! V Božji besedi je zapisano, da če je katera koli hiša ali kraljestvo ali narod razdeljen sam proti sebi, potem ne more obstati. Temnopolti to dobro razumejo.

Ta vprašanja seveda sodijo na področje politike, jaz pa nisem politik in ne morem reči, ali je tak pristop na področju politike pravilen ali napačen. Prav tako ne želim reči, da je to, kar imajo temnopolti, pravilno in popolno. Ko pripovedujem o vsem tem, želim poudariti le to, da če belci prenašamo svoje ideje o vladanju v naše duhovno življenje, potem to prihaja naravnost iz pekla. In kar počnejo temnopolti v svojih političnih vprašanjih, moramo kristjani izvajati v našem duhovnem življenju. Samo Jezus nam lahko vlada!

Samo On bi moral biti Gospodar in Kralj, prvi in zadnji! Hkrati ne sme biti mesta za nikogar drugega ali karkoli drugega! V življenju kristjana ne bi smelo biti nobenega nasprotovanja Gospodu! Jezus mora biti za nas edini in vse!

Zato je tako dobro oznanjati evangelij med pogani. Če jim poveš, da je Jezus Kralj, Gospod in Bog, potem vedo, da se morajo, ko se mu predajo, to storiti enkrat za vselej; da od tega trenutka dalje nihče in nič drugega ne bo smelo kraljevati in vladati v njihovih življenjih in da morajo sedaj v celoti živeti samo za Kristusa, ne da bi dopuščali kakršne koli kompromise. Ni jim treba reči, da odslej ne morejo več služiti dvema gospodarjema. Sami to dobro razumejo in pravijo: »Da, seveda, Bog je Kralj in samo On vlada vsemu; in mi mu moramo vedno ostati zvesti, do smrti.« Glede na to jim ni težko čakati na Gospoda in upati Vanj. Razmišljajo takole: »No, zdaj, ko smo svoje potrebe predložili Gospodu, jih lahko prepustimo Njemu in On bo ukrepal ob svojem času. Mi pa moramo zdaj samo gledati Njega, slediti Njemu in živeti zanj!«

Dragi prijatelji! Povedal sem vam, kako temnopolti kristjani pristopijo k najpomembnejšim duhovnim vprašanjem. Kako pa je pri nas? Kako pogosto se nam zdi čakanje naporno, kajne?! Kako pogosto nam čakanje postane neznosno in postanemo nervozni, ker ne moremo več zdržati. Ampak zakaj?! Nekateri menijo, da je to celo znak visoke duhovnosti, a žal je ravno nasprotno – prej kaže na to, da smo še vedno telesni. Ljudje, ki nenehno tekajo sem ter tja, pravzaprav ne delajo veliko. Mislijo, da delajo veliko, v resnici pa je to zanemarljivo malo. Če pa potrpežljivo čakamo na Gospoda, potem je vse videti povsem drugače. Navsezadnje je za Gospoda en dan kot tisoč naših let in v enem dnevu lahko naredi toliko, kot bi zahtevalo tisoč let trdega dela. To sem doživel v lastnem življenju.

Pred začetkom prebujenja sem bil nenehno zaposlen. Moje evangelizacije so trajale od osem do deset ali celo dvanajst

mesecev, pogosto z dvema srečanjema na dan. Tako kot Peter, ki je celo noč neuspešno lovil ribe, tudi meni ni uspelo ujeti ničesar, čeprav sem se trudil z vsemi močmi. Premagala me je utrujenost in ker nisem mogel več tako nadaljevati, sem se odločil vse pustiti. Po dvanajstih letih takšnega brezplodnega služenja, ko sem že popolnoma obupal, se je prikazal Gospod in mi rekel: »Erlo, pojdi v globino.«

Nekoč je iste besede izrekel Petru, ki mu je odgovoril: »Učitelj, vso noč smo garali, pa nismo nič ujeli. Vendar bom na tvojo besedo to mrežo spustil dol.« (Lk 5,5) In prav zato, ker je Jezus izrekel te besede in ker ga je Peter ubogal, se je v kratkem času v mrežo ujelo toliko rib, da se je mreža začela trgati, preobremenjeni čoln pa se je komaj obdržal na gladini. Torej, če delamo po mesu, potem lahko to počnemo vse življenje, dokler ne umremo, a doseženega bo zelo malo ali celo nič. Če pa delujemo po Duhu, potem na videz, ne da bi storili kaj posebnega, dosežemo veliko več.

Potem, ko se je prebujenje začelo, je bilo veliko dni v mojem življenju, ko sem lahko rekel: »Danes sem Gospodu prinesel več sadu kot v vseh mojih prejšnjih dvanajstih letih!« In to je bilo res. Dvanajst let trdega, intenzivnega dela se ne more primerjati z enim samim dnevom! Toda za to se je bilo treba naučiti zaupati Gospodu in mu biti poslušen in pokoren ter delati samo to, kar je On ukazal. Potem se je v mojem služenju začelo izpolnjevati marsikaj, kar lahko doseže le Bog, in takrat je postalo mogoče teči in teči naprej, ne da bi se utrudil ali oslabel. Hkrati je bilo potrebno le biti v nenehni povezavi z Gospodom, ne da bi žalil ali ugasnil Njegovega Svetega Duha.

Stalno bivanje pri Jezusovih nogah je najpomembnejše v našem duhovnem življenju. Sveto pismo nam govori, naj molimo brez prestanka. To seveda ne pomeni, da bi morali celo življenje preživeti na kolenih z zaprtimi očmi. Te besede Svetega pisma pomenijo našo nenehno povezanost z Bogom, neločljivost našega odnosa z Njim skozi ves čas. Oh, kako pomembno je, da je naše

življenje popolnoma podrejeno Gospodu, kar potrjuje, da je resnično naš Gospodar in Kralj. Navsezadnje po tem od Njega prejemamo blagoslove in novo moč.

Tako kot temnopolti Zulujec čaka na svojega kralja, dokler ta ne pride, tako moramo mi to početi v svojih molitvah. Zelo pomembno je, da tudi mi čakamo na svojega Gospoda in ne bežimo od Njega, čeprav smo čakali pol dneva, teden, mesec, leto ali celo več. Navsezadnje se na žalost tako pogosto zgodi, da po nekaj časa čakanja pobegnemo tik, preden Gospod pride k nam, kot to vidimo pri Savlu, ki je izgubil vse svoje blagoslove samo zato, ker ni našel v sebi moči, da bi počakal na prihod Samuela, in je storil tisto, česar ne bi smel storiti.

Ah, ta naša človeška naglica in hitenje! Koliko škode nam povzroča in kako pogosto sem to prej doživljal! »Hitro!« sem se priganjal. »Moram pohiteti na sestanek! Ne smem zamuditi!« V tej naglici sem lahko celo pustil človeka, ki je bil v veliki stiski. In kaj se je zgodilo ... Ko smo prispeli na pravo mesto ob dogovorjeni uri, smo ugotovili, da se ljudje še niso zbrali in se bo bogoslužje zato začelo kasneje. V takih primerih smo bili prisiljeni tam sedeti in čakati. »Vidiš, Erlo!« mi je pri tem rekel Gospod: »Nisi mi dovolil, da bi te vodil Jaz, nisi bil v Duhu ... «

Seveda se tudi zgodi, da smo prepočasni in zato zamujamo, kot neki pridigar, ki je prišel na srečanje, ko se je občestvo že razšlo. Naslednjič je prišel – in spet je bilo prepozno. Zmeden je to delil z bratom, ki je bil kmet, in ga prosil, naj moli z njim, da bi mu Gospod pokazal, kaj je narobe. Želel je vedeti, kaj mu Bog s tem želi povedati. Potem mu je ta kmet rekel: »Ali res ne razumete, da morate zjutraj preprosto prej vstati?!« Zato je bilo Lotu in njegovi družini naročeno, naj pohitijo, da bi šli iz Sodome, a njemu se ni mudilo.

Torej, glavno je, da je naš odnos z Gospodom dober in da smo mu v vsem poslušni. Takrat nas bo vodil sam Bog, saj On najbolje ve, kdaj moramo pohiteti in kdaj je bolje počakati. Če postanete

nervozni in nestrpni, vedite, da to prihaja naravnost iz pekla. To je Satanov duh, ne pa Božji duh počitka in miru, v katerem moramo ostajati. Na ta način škodimo tako sebi kakor Božji stvari.

Žal s svojo nervozo in naglico mnogi misijonarji naredijo tudi veliko napak. Kot sem že rekel, so temnopolti ljudje po naravi zelo počasni. Če naj bi se srečanje začelo ob 11. uri, potem zagotovo pridejo kasneje. Seveda obstajajo tudi drugi razlogi za to, na primer: mnogi med njimi nimajo ročnih ur, nekateri morajo priti od daleč itd. In če misijonarji pridejo na srečanje ob dogovorjenem času, pa še ni ljudi, začnejo postajati nervozni, kar pomeni, da grešijo. Tako gredo stvari od enega greha do drugega in vsi blagoslovi so izgubljeni. Namesto da bi bili živčni, ali ne bi bilo bolje, da se vprašate: »Zakaj sem tukaj?« Konec koncev je namen obiska oznanjevanje evangelija. Kakšna je torej razlika, ob kateri uri bo to opravljeno – ob 11. ali 12. uri? Glavno naj ostane glavno, vse drugo pa naj bo postranskega pomena. Če ostanemo v miru in dopustimo, da Božji mir vlada v naših srcih, nas to varuje pred zlom in grehom ter nam pomaga, da potrpežljivo čakamo na to, kar je Gospod določil.

Da, ljudem je težko čakati. Lahko izgubimo mir, če nas nekdo, ki pozabi na točnost, pusti čakati 10 ali 15 minut. Za nas je to preprosto grozno! Toda če ste pri tem živčni in jezni, ali ni to grozno?! Mar ni to strašno?! »Nisem se mogel zadržati,« pravijo, »postal sem živčen« ... »Kaj je tu posebnega? To se lahko zgodi vsakomur!« To je neumnost! Tako nerazumni smo lahko! Tako slepi! In hkrati imamo videz pobožnosti!

Dragi moji! Ne smemo grešiti! Kristus ni naključno rekel ženski, ki je bila obtožena prešuštva: »Pojdi in ne greši več.« Tudi, če drugi grešijo, nam to ne daje pravice, da mi grešimo. Če naši bližnji ravnajo narobe, moramo mi vseeno ravnati prav. In če so meseni, potem moramo biti mi vseeno duhovni. Naše življenje in hoja naj bosta v Duhu. Gospod je Duh in naša povezava z Njim mora biti neprekinjena. Če živimo po mesu, smo s tem v sovraštvu z

Bogom, kar pomeni, da ne moremo biti eno z Njim. Vse to so tako imenovane ›malenkosti‹, ki pa sploh niso malenkosti, in vsega tega me je Gospod naučil ravno prek Zulujcev. Da, veliko sem se moral naučiti od njih in se vedno znova učiti.

Če pogani sprejmejo evangelij, potem se morajo preprosto spremeniti. Hkrati za njih postane vse drugače. Ampak, veste, enako je treba reči tudi v zvezi z nami, krščanskimi narodi. Tudi mi se moramo popolnoma spremeniti, če pride v naša življenja živi evangelij. Mi, belci, se moramo spremeniti tako kot temnopolti, ker imajo oni grobo in temno poganstvo, mi pa imamo sicer bolj uglajeno in pobeljeno, a tudi poganstvo – tako rekoč krščansko poganstvo. In prav to ›krščansko poganstvo‹ moramo prinesti in ga položiti k Jezusovim nogam, potem pa mora vse naše življenje potekati pod nenehnim nadzorom in nenehnim vodstvom Svetega Duha. Veliko tega, kar se imenuje ›božje‹, prihaja naravnost iz pekla. Če pa Svetemu Duhu dovolimo, da neovirano deluje v našem življenju, nas popolnoma spremeni in nas naredi za resnične Božje otroke.

Lahko gremo do Judov, Grkov, Arabcev in drugih narodov in tam bomo videli, kakšna velika razlika je med nami ljudmi. Kaj naj jim rečemo, ko komuniciramo z njimi? »O, vi ste popolnoma drugačni! Vaši koncepti in pogledi, vaš način življenja so tako drugačni od našega ... Kakšni čudni ljudje ste! ... Kako lahko tako razmišljate!« Toda pomislite, ali bi bilo to pravilno z naše strani? Ali naj pričakujemo, da se bodo spremenili, da bodo postali kot mi!? Na žalost je prav to napaka, ki jo najpogosteje delamo. Toda naša naloga sploh ni narediti druge podobne sebi, ampak da jih pridobimo za Gospoda. Spomnite se, kaj je o tem rekel apostol Pavel: »Judom sem postal kakor Jud, da bi pridobil Jude; tistim, ki so pod postavo, kakor bi bil pod postavo, čeprav sam nisem pod postavo, da bi pridobil tiste, ki so pod postavo. Tistim, ki so brez postave, kakor bi bil sam brez postave, čeprav nisem brez Božje postave, ampak sem pod

Kristusovo postavo, da bi pridobil tiste brez postave. Slabotnim sem postal slaboten, da bi pridobil slabotne. Vsem sem postal vse, da bi jih nekaj zagotovo rešil.« (1 Kor 9,20–22)

Mislim, da razumete, kaj želim povedati s temi besedami. Res je, obstajajo tudi kristjani, ki pri tem vprašanju drvijo v drugo skrajnost. Neki pridigar je nekoč obiskal naš misijon in rekel: »Ko sem med odvisniki od mamil, potem tudi sam jemljem mamila. Če sem s kadilci, potem tudi sam kadim, da jih pridobim za Gospoda.«

Seveda je takšen pristop v osnovi napačen. Tudi če navzven postanemo šibki, moramo biti znotraj duhovno trdni in močni. Navsezadnje apostol Pavel o tem pravi takole: »Tistim, ki so bili tujci, sem bil kakor tujec po postavi, postava pa mi ni bila tuja pred Bogom, ker Kristusova postava ostaja v meni.« Seveda pri tem ne smemo biti hinavci, a glavno je, da se znamo odreči sebi in zapustiti svoje, da pridobimo druge duše za Gospoda. Podoben pristop je treba uporabiti v zvezi z duhovnimi vprašanji. Seveda to ne pomeni, da bi morali delati karkoli narobe, če ljudje, med katerimi smo, ravnajo duhovno narobe. Kljub temu pa se moramo znati ponižati in dati Bogu priložnost, da takim ljudem sam pokaže pot do resnice.

Na primer, med Božjimi otroki obstaja vprašanje, ki povzroča veliko razprav in nesoglasij. V Prvem pismu Korinčanom beremo: »Torej obstaja raznolikost darov, toda isti Duh. In obstaja drugačnost služenj, toda isti Gospod. In obstaja raznolikost del, toda to je isti Bog, ki dela vse v vseh. Toda manifestacija Duha je dana vsakemu človeku, da s tem koristi. Kajti enemu je po Duhu dana beseda modrosti; drugemu po istem Duhu beseda spoznanja; drugemu vera po istem Duhu; še drugemu po istem Duhu darovi ozdravljanja; drugemu delanje čudežev; drugemu prerokba; drugemu razpoznavanje duhov; drugemu številne vrste jezikov; drugemu razlaga jezikov. Toda vse to počne ta en in točno isti Duh, ki vsakemu človeku razdeljuje, vsakemu posebej, kakor hoče.« (1 Kor 12,4–11) Kasneje v 29. in 30. vrstici apostol Pavel pravi: »So

vsi apostoli? *So vsi preroki? So vsi učitelji? So vsi delavci čudežev? Imajo vsi darove ozdravljanja? Ali vsi govorijo z jeziki? Ali vsi razlagajo?*« (1 Kor 12,29–30)

Obstajajo kristjani, ki trdijo, da bi morali vsi govoriti v drugih jezikih. Drugi menijo, da je to napačno, ker se ne ujema s tem, kar pravi Sveto pismo, ki nas uči, da Sveti Duh deluje, kot hoče, in razdeljuje darove Božjim otrokom, kot se mu zdi primerno. Vse to se ne zgodi po vnaprej določeni shemi, ampak po Božji volji. V tem primeru nekdo prejme en dar, drugi – drugega in tretji – tretjega.

Tako sta se srečala dva človeka z različnimi pogledi na vprašanje drugih jezikov. Eden je rekel, da bi morali vsi brez izjeme govoriti v drugih jezikih. Drugi je to zanikal in na podlagi zgornjih odlomkov Svetega pisma skušal sogovornika prepričati, da je dar jezikov eden od mnogih darov Svetega Duha in zato izjawa, da naj bi vsi govorili v jezikih, ni skladna z naukom Svetega pisma.

Tako sta, sedeč za mizo, razmišljala. Vsak je dokazoval svoje, in tisti, ki je res govoril resnico, se je nenadoma začel jeziti. Nato mu je sogovornik, ko je to opazil, rekel: »Če imaš prav in je resnica na tvoji strani, zakaj si potem nervozen in jezen?« Prvi brat dolgo ni mogel pozabiti teh besed in je prosil: »O, Gospod, odpusti mi! Drugim govorim, da sam govorim resnico, da imam prav in da razglašam čist, neizpodbiten evangelij, sam pa sem živčen, se prepiram in jezim!«

Vidite, dragi prijatelji, kako hudo je to! V vseh okoliščinah moramo ohranjati mir v svojih srcih, imeti intimen odnos z Gospodom in hoditi v Njegovem Duhu ter pričevati za resnico ne z našim jezikom, ampak s svojim življenjem. Sicer je naše krščanstvo brez vrednosti. Če postanemo živčni, razdražljivi, nepotrpežljivi, nerazpoloženi in jezni, nas lahko kdorkoli pogleda, pokaže na nas in reče: »Poglejte ga in on se ima za kristjana!« Ali res mislite, da lahko s takšnim obnašanjem še koga pridobite za Gospoda? Seveda ne! Toda kako pogosto, na žalost, kristjan poskuša to storiti! Kako pogosto se zgodi, da odpremo usta in začnemo govoriti, namesto da

bi v srcu molili in ponižno vprašali Gospoda, kakšna je Njegova volja in kaj trenutno pričakuje od nas. Kako pomembno je v takem trenutku vprašati nebeškega Očeta: »Bog, kaj hočeš, da storim?« ali »Kaj naj zdaj rečem?« In če nam Gospod o tem ne reče ničesar, potem moramo molčati in ne reči ničesar.

Torej ne moremo pridobivati duš in biti blagoslov za druge, če se nismo pripravljene odpovedati sebi in opustiti svojih pravic, imeti druge za višje od sebe in postati za vsakogar to, kar je on. Šele, ko se s tem strinjamo, bomo lahko v svojem življenju izpolnili to, o čemer je pisal apostol Pavel: »In Judom sem postal kakor Jud, da bi lahko pridobil Jude; tem, ki so pod postavo, kakor pod postavo, da bi lahko pridobil te, ki so pod postavo ... slabotnim sem postal kakor slaboten, da lahko pridobim slabotne. Storil sem vse stvari vsem ljudem, da bi jih vsekakor nekaj rešil.« (1 Kor 9,20.22) Naj nam Gospod pomaga doseči takšno duhovno stanje, v katerem se nam ne bo težko odpovedati sebi. Navsezadnje nas le tako lahko Bog uporabi pri delu odrešitve drugih duš!

Pavel je o sebi govoril, da je bil po postavi brezmadežen in da je živel vzorno življenje; kljub temu pa se je bil pripravljen odreči vsemu, odreči se samemu sebi. Vedel je, kaj to pomeni, in zato je lahko rekel: »Vsak dan umiram.« (1 Kor 15,31) Le tako smo lahko, vsak dan umirajoči, križani s Kristusom in ponižno nosimo svoj križ. Ta križ je težak in nima nič skupnega s tistim križcem, ki ga nekateri nosijo okoli vratu. Tisti križec okoli vratu je zelo lahek in enostaven za nošenje. Toda pravi križ ni tako lahek in ni tako prijeten. Ko je Jezus nosil svoj križ, ga ni mogel nositi ves čas in je padel pod njegovo težo, tako da mu je morala druga oseba pomagati nositi njegovo breme.

Tudi kristjanov križ ni nekaj majhnega. Ko ga nosite, ne morete hoditi naravnost, z visoko dvignjeno glavo, ampak se morate pod njim globoko skloniti. Kdor resnično nosi svoj križ, je ponižen in sklonjen človek. To je znak, da nosi svoj križ in da je Jezus v njegovem srcu. Če pa je človek aroganten in ponosen, če se ima za

boljšega in pametnejšega od svojega bližnjega, potem hudič živi v njegovem srcu. Ko to pravim, se ne motim, kajti samo hudič nam lahko v srce položi ponos in ošabnost. Tega ne more storiti Jezus, ki nam pravi, da se: » ... učite od mene, ker sem krotak in ponižen v srcu« (Mt 11,29). Oseba, ki ima resnično Kristusa v svojem srcu, je krotka, prijazna in nežna do drugih. Ne more biti nesramna in brezčutna do bližnjega, ker Gospod še nikoli ni bil tak.

Oh, kako pomembno je za nas, da se naučimo nositi svoj križ! In tisti, ki nosi križ, se ne more braniti. Ko ga tepejo, si ne upa odgovoriti z ničemer, saj nosi križ, kar pomeni, da je obsojen na smrt. Tak človek nima več pravic. Nič več mu ne pripada. Postane v posmeh svetu, ki počne z njim, kar hoče. Pribit je na križ, hkrati pa lahko dela le eno – moli za tiste, ki ga križajo, tako kot je nekoč molil Jezus: »Oče, odpusti jim, kajti ne vedo, kaj delajo.« (Lk 23,34)

Nositi vsak dan svoj križ, ponižno prenašati psovke in graje – to je sestavni del življenja nekoga, ki se imenuje kristjan. Ne vem, ali se človek sploh ima pravico imenovati kristjan, če ne nosi svojega križa. Takšen človek morda že dolgo spada med tiste, o katerih je apostol Pavel žalostno pisal: »Kajti mnogi živijo, o katerih sem vam pogosto povedal in vam sedaj govorim jokaje, *da so* sovražniki Kristusovega križa.« (Flp 3,18)

Torej, lahko se imenujete kristjan, v resnici pa ste sovražnik Kristusovega križa, ker mu nasprotujete. Kdor se noče odpovedati sebi, kdor nenehno obtožuje druge in išče opravičila zase, ne more biti privrženec in prijatelj tistega, ki je brez pritoževanja nosil svoj križ na Golgoti. Oh, kako strašno je, ko drugim pridigaš o Bogu, sam pa si zavržen, ker ne nosiš svojega križa in se nočeš odreči sebi. In kakšna škoda, če se vse življenje imenujemo kristjani in smo prepričani, da smo res taki, na koncu poti pa se izkaže, da je bilo vse to zaman in je naša usoda večna obsodba.

XII. poglavje

Kako postati uporabna posoda

Dragi prijatelji! Če naokrog ne gledate s slepimi, temveč z resnično odprtimi očmi, se lahko zgrozite ob tem, kako je videti današnji svet.

Še posebej žalostno je dejstvo, da se je v zadnjih 50 letih skupno število ljudi, ki pripadajo krščanstvu, zmanjšalo skoraj trikrat, medtem ko se druge nekrščanske veroizpovedi in ateizem vse bolj širijo. Skoraj v vseh cerkvah, z redkimi izjemami, je obisk bogoslužij vse manjši, in zato morajo tisti, ki imajo še vsaj malo duhovnega življenja, vpiti h Gospodu in ga prositi, naj se nas usmili in ustavi to gibanje navzdol.

Ne morem razumeti tistih kristjanov, ki ostajajo zadovoljni s sedanjo situacijo. Ozrite se okoli sebe in pogledajte okoli sebe! Ali ni res, da ste lahko zgroženi nad tem, kar vidite in slišite zdaj! Toda samo Bog ve, kaj nam še lahko prinese prihodnost. Zato nam zdaj preostane le še ena rešitev – pravo, duhovno prebujenje, ki je popolnoma skladno s Svetim pismom in ki ga Gospod daje s tem, da začne delovati po svojem Duhu. Če ne bomo doživeli resničnega prebujenja, bomo padli pod drug vpliv in se pustili zavesti lažnemu toku. Druge možnosti preprosto ni!

Zato mora biti vsak vernik goreč kristjan s srcem, ki gori za Gospoda. Vsakogar, ki je le mlačen, lahko imenujemo izdajalca nebeškega kraljestva! In zato, če taki Božji otroci izgubijo zaupanje v odrešenje, se lahko tega le veselimo in čim prej se to zgodi, tem bolje! Moja molitev k Bogu je, da bi se takšni kristjani čim prej prebudili iz svojega duhovnega spanca. Daleč sem od ideje, da bi pomiril in tolažil vernika, ki je duhovno daleč od meril, ki jih od njega pričakuje Gospod.

Če mi kdo reče, da je prebujenje tukaj v Južni Afriki nekaj neresničnega, nekaj nečistega ali ne-svetopisemskega, potem mu rečem: »Brat, če veš kaj boljšega, mi to pokaži, namesto da prihajaš s praznimi besedami in videzom pobožnosti, pri tem pa se odrekaš moči z nebes.« Evangelij in beseda o križu morata biti Božja moč, ki je sposobna obrniti in postaviti na noge današnje formalno krščanstvo in storiti z njim isto, kar se je nekoč zgodilo v Jeruzalemu!

Vsak kristjan bi moral biti goreča priča Jezusa Kristusa! Vsi, brez izjeme, mladi ali stari, moški ali ženske, samski ali poročeni! V naši sredi ne moremo več prenašati tistih, katerih srce noč in dan ne bije za Gospoda in jim Božje delo ni na prvem mestu! Mi, ki se imenujemo kristjani in sledilci Jezusa Kristusa, moramo živeti tako, da je On za nas prvi in zadnji, naše življenje in naš vsakdanji kruh!

Prišel je čas, ko se nihče ne sme sramovati Gospodovega imena in ko mora biti krščanstvo vsakogar očitno vsem! Svet dela vse za zmago hudiča – kdaj pa bomo torej mi, kristjani, to končno začeli delati za našega Odrešenika?! Svet se bori za Satanovo oblast, hudičevi služabniki delajo vse za njegovo slavo in za njegovo oblast nad dušami ljudi! Koliko bolj bi torej morali mi, kristjani, to storiti za našega nebeškega Kralja in Gospoda!

Ne smemo pozabiti, da je časa zelo malo, ker se vse bliža koncu. Živimo prav v takem času, o katerem je napisano: »Védi tudi to, da bodo v poslednjih dneh nastopili nevarni časi ... ljudje ... imajo podobo pobožnosti, toda zanikajo njeno moč.« (2 Tim 3,1.5) Prav o njih nam piše apostol Pavel: »Od takšnih se odvrni proč.« Torej, izogibajte se vsakemu tako imenovanemu kristjanu, ki ima le obliko pobožnosti, vendar zanika Božjo moč! Preizkusite se tudi vi sami, ali morda niste tudi vi takšni?

Poglobite se v te besede, prijatelji, in razmislite, ali ni prišel čas, da začnemo resno jemati Božjo besedo? Kako dolgo bomo še šepali na obeh kolenih?! Ali ni že prišel trenutek, da bi resnično častili našega Boga in da bi naše življenje postalo zvesto pričevanje, da je samo On

Resnica, Sveto pismo pa vodnik k Njemu? Končno mora priti ura, ko bo Gospod postal naša zadnja beseda, kar je odločilnega pomena!

Ko Bog deluje, dela tako, kot hoče; in ne vem, zakaj, ampak vedno deluje skozi nas, ljudi. Gospod potrebuje človeške posode in zato se postavlja vprašanje – kako postati posoda, primerna za uporabo v Njegovih svetih rokah? S tem vprašanjem se moramo soočiti povsod. Kristjani se sprašujejo: »Kaj moramo storiti, da nam Bog podeli duhovno prebujenje? Kaj je za to potrebno? Kako postati posoda, ki je vseč nebeškemu Vladarju?«

V drugem pismu Timoteju beremo: »Kljub temu Božji temelj trdno stoji in ima ta pečat: ›Gospod pozna te, ki so njegovi.‹ In: ›Naj se vsak, kdor imenuje Kristusovo ime, odreče krivičnosti.‹ Toda v veliki hiši niso samo posode iz zlata in iz srebra, temveč tudi iz lesa in iz ila; in nekatere v čast, nekatere pa v nečast. Če se človek torej očisti od le-teh, bo postal posoda v čast, posvečena ter primerna za gospodarjevo uporabo *in* pripravljena za vsako dobro delo.« (2 Tim 2,19–21)

Tu nam Božja beseda pove, kakšne vrste posod obstajajo v Božji hiši in za kaj se uporabljajo. Najbolj izjemna stvar pri tem odlomku Svetega pisma pa je, da te besede ne končajo misli Božjega Duha, temveč nas pripeljejo do glavne stvari: »Če se človek torej očisti le-teh, bo postal posoda v čast, posvečena ter primerna za gospodarjevo uporabo *in* pripravljena za vsako dobro delo.« (2 Tim 2,21)

Dragi prijatelji! To je odgovor na vsa zastavljena vprašanja. Tukaj nam Gospod po besedah apostola Pavla pove, kako pomembno je, da naše duše in naše meso očistimo vsakršne umazanije in da je ta proces očiščenja absolutno nujen in obvezen pogoj, da nas Bog sprejme v Svojo last. Brez tega ne moremo postati orodje v Njegovih rokah in ne moremo postati posoda, ki bi jo uporabil za svojo slavo.

Nekateri ljudje pravijo: »Kaj naj naredim, če sem se rodil tak! Takšen je moj značaj. Tudi moji starši so bili taki. Očitno sem le

glinena posoda, ki je ne more uporabiti za Božjo slavo, in žal tega ni mogoče spremeniti!« Toda hvala Bogu, da to ni res in da sploh ni treba ostati tak! Tudi če ste glinena posoda, posoda, ki ni vredna časti, in je bilo vaše prejšnje življenje Bogu v nečast, se to lahko spremeni. In ne tako, da začneš študirati teologijo ali obiskovati svetopisemsko šolo, (čeprav nočem reči, da je to narobe.) A vse to ne bo pomagalo, če ne očistimo svojega življenja. Navsezadnje je po Božji besedi očiščenje na prvem mestu.

V mnogih letih smo se vedno znova lahko prepričali, da Bog ni pristranski in da se resnično ne ozira na osebe. Naj bo moški ali ženska, mlada ali stara, vsaka duša, ki se očisti in dela dobro, je všeč Gospodu in bo prej ali slej postala Njegova koristna posoda. V tem primeru ni pomembno, kdo je ta oseba: ali je izobražen ali popolnoma nepismen, moški ali ženska, ali je služitelj v cerkvi ali preprost, navaden član. Glavno je, da ima čisto srce in dostojno življenje, saj le tako lahko v njem deluje Božji Duh. Če pa v življenje takšne osebe vstopi greh, se Sveti Duh razžalosti in se Njegovo delovanje ustavi, kar traja, dokler ni vse očiščeno in spravljeno v red.

V zgoraj prebranem besedilu so tudi te besede: »Kljub temu Božji temelj trdno stoji in ima ta pečat: »Gospod pozna te, ki so njegovi.« in: »Naj se vsak, kdor imenuje Kristusovo ime, odreče krivičnosti.« (2 Tim 2,19)

Vidite, dragi prijatelji, **da** je v Gospodovih očeh trden temelj, na katerem moramo graditi. Ne smemo graditi na drugem temelju, ker bomo potem gradili na pesku. Ne smemo graditi na dobrem oznanjevanju, ne smemo graditi na človeški modrosti. Prav tako ne bi smeli biti utemeljeni na določenem nauku, ampak samo na enem Božjem temelju, ki nam ga nakazuje Božja beseda – »Naj se vsak, kdor imenuje Kristusovo ime, odreče krivičnosti.« Bog je svet in ne more tolerirati nobene nepravčnosti. To ne pomeni nepravčnosti v življenju tujcev, ampak nepravčnosti v mojem lastnem življenju.

Ne greh mojih bližnjih, ampak moj lastni greh je tisti, ki žalosti Svetega Duha, ki živi v meni.

Za potrditev povedanega bi rad navedel vsaj en primer iz življenja Božjih otrok. Toliko jih je, tistih, ki jih Gospod uporablja v svojem kraljestvu in o katerih bi lahko govorili več dni. Toda zdaj mi je na srcu želja, da vam povem o neki temnopolti ženski, da pokažem, v kakšni veliki moči lahko Gospod deluje skozi najpreprostejšo žensko. Navsezadnje On zmore vse. Lahko govori, kakor hoče in prek kogar hoče. V Svetem pismu je celo primer, ko je Bog govoril skozi oslico, ker je bil prerok v tistem trenutku slep. Ob spominu na to zgodbo lahko le z obžalovanjem rečemo, da se podobno dogaja znova in znova. In zdaj, v našem dvajsetem stoletju, se pogosto zgodi, da je prerok slep in ne vidi tega, kar bi moral videti. Takrat mora spregovoriti ›oslica‹, da preroku reši življenje.

Ženska, o kateri bo pripovedovala moja zgodba, je živela v takem kraju, v taki družini in v taki hiši, kjer je bilo res zelo, zelo težko. Že v prvem tednu po poroki je dobila prve udarce s palico po glavi. Njen mož je bil strašno zloben človek, ki je hitro izgubil živce. Bil je alkoholik in je znal preklinjati in psovati kot le malo kdo. Kljub temu da je imel službo, mu ni bilo prav nič mar za preživljanje žene in otrok, zaradi česar so njuni trije otroci umrli od lakote. Mož ni samo zapil vsega, kar je zaslužil, ampak je vsak dan uporabljal tudi bič ali palico. Telo te ženske je še danes posuto z brazgotinami od pretepanja. Na enak način ima skoraj vsak njen otrok enake strašne sledi na telesu. Zaradi tega so morali žena in otroci pogosto spat na ulici. To je bilo res grozno življenje. *(Zanimivo je, da Gospod velikokrat deluje prav tam, kjer so okoliščine najslabše, zato so besede te pesmi tako resnične: »Čim temnejša je noč, tem svetlejše so zvezde ... « Prav v globoki temi luč sveti še posebej svetlo. Če prižgete svečo na jasen dan, bo njena svetloba skoraj neopazna, če pa isto svečo prižgete v gluhi noči, bo njena svetloba še posebej izrazita.)*

Družine Zulu vedno živijo skupaj, kar pomeni, da snahe živijo s svojimi taščami. A v primeru, o katerem govorim, je bilo skupno življenje pravi pekel, saj je bila poleg vsega tašča še izjemno zlobna ženska. Zato ni presenetljivo, da je bilo v takšni družini veliko preprirov in preteпов. Otroci so rekli, da se bodo, ko bodo odrasli, najprej spopadli s svojim osovraženim očetom, in so mu želeli samo smrt.

Tako so stvari stale in to se je nadaljevalo, dokler se ta ženska ni pokesala. Bilo je leta 1963, a še do danes ne morem pozabiti njenega kesanja. Spomnim se, da je nekega dne po srečanju prišla k meni in prinesla svojo žalost in potrebo. Kaj mislite, da je rekla? Da ne bo skrivnost, vam povem, da je to storila na enak način, kot to počnejo, na žalost, mnoge ženske: »Oh,« je potožila, »tako mi je težko z mojim možem! Tako je krut! Je nevernik in strašen pijanec. Živi z drugo žensko. Strašno preklinja in se grdo izraža.« Ko je povedala vse o njem, je nato prešla na svojo taščo in jo opisala z najbolj neprimernimi besedami.

Ko je z vsem tem končala, sem jo vprašal: »Prosim, povej mi, kako je videti pri tebi, v tvojem duhovnem življenju?« (*Bila je tako imenovana kristjanka in celo mladinska voditeljica v svoji lokalni skupnosti.*) Ker ni razumela, zakaj sem z njo začel govoriti o tem, je zmedeno vprašala:

»Zakaj govoriš o meni?! Težava navsezadnje ni v meni, ampak v mojem možu. On je vzrok vseh naših družinskih težav!«

»V redu. Toda poglejva, kaj o tem pravi Sveto pismo. Pomisli, morda je to tvoje misijonsko področje! Ali ni tvoja prednost, da si v kraju, kjer vlada nepredirna tema? Konec koncev, ravno v takšnih razmerah lahko tvoj krščanski ogenj še posebej gori in sveti!«

»Oh, to je zame grenka tableta!« je rekla razburjena ženska.

»Ja, zdravilo je lahko pogosto grenko, vendar to ni tako pomembno, če pomaga.«

Kot smo že rekli, ko gre za prebujenje, ne smemo pozabiti, da se začne pri vas osebno, gospa, in ne pri vašem možu. Začne se pri tebi, dragi mož, in ne pri tvoji ženi, in pri tebi, hči in sin, in ne pri tvojih starših. Gospod začne svoje delo prav s tistim, ki moli in prosi za Božje delovanje. Zato je bilo tudi tej kristjanki rečeno: »Pozabi zdaj na svojega moža, pozabi na zlobno taščo, ki te sovraži, in pomisli na svoje lastno življenje! Ali je vse v redu? Si ga očistila pred Gospodom?«

Tako je Božji Duh začel svoje delo v njenem srcu. In takrat je razumela, da je tudi sama grešila, da ni bil kriv samo njen mož, ampak tudi ona sama, in da ni bila zlobna samo tašča, ampak je tudi v njenem srcu živela taka grenkoba, da ni bila sposobna odpustiti. V tistem trenutku, ko se je vse to razkrilo njenim notranjim duhovnim očem, je prestrašeno vzkliknila:

»Kaj naj zdaj storim?«

»Očisti svoje življenje! Uredi ga in premagaj zlo z dobrim.«

Ko je Sveti Duh začel svoje delo očiščevanja v njenem življenju, se je ta ženska postopoma spreminjala in postajala posoda, ki jo je Gospod potreboval za svojo rabo. Začela je tako, da je sama šla do moža in mu rekla: »Dragi mož, odpusti mi!« Vendar mu ni rekla, da je on, tisti, ki jo je varal in nečistoval z drugo žensko. Ne, priznala je, da je sama grešila: »Nisem bila takšna žena, kot uči Sveto pismo!« Rekla je: »Nisem ti bila poslušna in nisem imela ljubečega srca do tebe! Jezna in besna sem bila nate, ker nisem mogla prenesti, ko si pil ali preklinjal! Oh, kako malo potrpljenja sem imela! Odpusti mi za to, moj mož! Prosim, odpusti mi!« Potem je odšla do tašče in uredila odnos z njo. Naslednji dan, ko se je vrnila iz službe, je šla v trgovino in, ko je zbrala vse svoje skromne prihranke, ji je kupila štruco kruha.

Tako je z dobrimi deli zbirala goreče oglje na glavah teh ljudi. In kmalu za tem je Sveti Duh začel delovati skozi njo z veliko močjo.

Najprej se je k Bogu obrnil njen prvi otrok, nato drugi. Za njima se je njena tašča pokesala in verovala v Gospoda. Minilo je zelo malo časa in očarani od njene ljubezni sta se njeni svakinji in bližnji sosedi spreobrnili. Bilo je kot verižna reakcija in tako se je nadaljevalo, dokler se vsi ljudje, ki so živeli na tem območju, niso predali Jezusu. Pokesali so se eden za drugim, pa ne zaradi pridig, ampak zaradi živega pričevanja življenja te ženske. Če je človekovo življenje v skladu s Svetim pismom, potem imajo njegove besede moč in niso le prazno klepetanje, ki jim nihče ne posveča veliko pozornosti.

Dragi prijatelji, želim poudariti, da smo se že večkrat prepričali o dejstvu, da takoj, ko človek začne čistiti in urejati svoje življenje in svoje odnose z Bogom in ljudmi, takoj začne delovati Sveti Duh, s čimer potrjuje, da je ta duša na pravi poti. Takšne duše zelo hitro postanejo močno orodje v Božjih rokah, posode, primerne za Gospodovo uporabo. Vendar, če ti kristjani, ki so postali posode za Njegovo uporabo, dopustijo, da greh ponovno vstopi v njihova življenja, postanejo ponovno neprimerni za Gospoda in Sveti Duh preneha delovati skozi njih.

Vsak od nas ima ta privilegij – postati posoda, primerna za Gospodarja, potem ko očisti svoje življenje in začne zvesto služiti Gospodu. Služiti z zvestobo v najmanjših in nepomembnih stvareh in živeti življenje, ki se mu resnično lahko reče življenje v Gospodu. V Zulu jeziku rečemo tole: »Gospod daje prebujenje, Gospod blagoslavlja in deluje skozi dejstvo, da človek živi življenje, ki ga Gospod od njega pričakuje.« Pri tem je zelo pomembno, da takšno življenje ne živimo le občasno in od časa do časa, ampak nenehno, dan za dnem, ker šele takrat Bog podeli svoj blagoslov.

Prav to se je zgodilo v primeru te temnopolte žene. Šele ko je pristala na to pot, jo je Gospod blagoslovil. Še danes jo uporablja kot svojo dragoceno posodo, še bolj kot kdaj koli prej. Vendar pa je treba tudi povedati, da je bila v teh preteklih letih več kot enkrat soočena s tem, kar se je morala naučiti. Vedno, ko je hodila v Duhu,

je bil Bog z njo, a takoj, ko je začela delovati v mesu, se je Gospod umaknil in Sveti Duh ni več stal na njeni strani. Če je bila v ponižnosti zvesta Gospodu, ji je mož omogočil, da je hodila na sestanke, toda takoj, ko je začela ravnati po mesu, se jezila in razburjala in če je na njegove psovke in obtožbe odgovarjala, je hudič spet dobil moč in mož ji je spet prepovedal obiskovanje bogoslužij. Ko se je to zgodilo, je prišla k nam v stiski in rekla:

»Ne morem biti z vami. Mož mi je spet prepovedal obiskovanje bogoslužij.«

»Res?! Zakaj?! Kaj se je zgodilo?!«

»Oh, nisem mogla več zdržati! Nisem več zdržala, zato sem mu povedala svoje!«

»Misliš, da je bilo to od Božjega Duha ali od mesa?«

»Ne, ni bilo po Božji volji, ker nisem govorila v ljubezni in ne v krščanskem duhu ponižnosti.«

»Potem pa pojdi in to uredi!«

»Ampak to je vendar pod mojim dostojanstvom! Ne morem iti s tem k svojemu možu, da bi ga ponovno prosila za odpuščanje!«
(Na žalost to velja za mnoge ženske. Lažje jim je prositi za odpuščanje drugega moškega kot lastnega moža.)

A Gospod tej ženski ni dal miru, in ker ni imela druge izbire, se je ponižala, šla k možu in rekla: »Odpusti mi! V tem sem ravnala narobe. Gospod ne dopušča takšnega ravnanja.« Šele ko je to storila, ji je Gospod spet odprl vrata in naslednjič je bila spet na bogoslužju.

To, kar se je zgodilo z njo, je bilo za vse nas lekcija in pomembno spoznanje, iz katerega smo se tudi mi naučili, da ne smemo ravnati po mesu, ampak po Duhu. Jeza, zamera, razdražljivost in živčnost niso nič drugega kot dela mesa, od katerih se je treba očistiti in, ko se ponižamo, moramo postati takšni, da bo Sveti Duh lahko deloval in da ga nič satanskega v nas ne pogasi.

Minilo je nekaj časa in mož te ženske se je pokesal, nato pa je sam mnoge pripeljal h Kristusu, o čemer bi se dalo veliko povedati. Vendar ne vem, zakaj, vendar čutim, da moram še posebej govoriti o tej ženski. Morda zato, ker so med vami tudi žene, ki bi jih Gospod rad uporabil in jih po zgledu te ženske naučil in pripravil na to.

Drage sestre! Želim vas opozoriti, da se je mož te ženske začel spreminjati šele takrat, ko je v svojem srcu rekla: »Gospod! Pripravljena sem se ponižati in hoditi po Tvoji poti, delati samo tisto, kar Ti želiš! Če je Tvoja volja, da imam takšnega moža do konca svojih dni, potem to sprejemam z veseljem. Samo podari mi milost, da Ti bom vedno ostala zvesta!« Prav zaradi tega se je Gospod takrat dotaknil srca njenega moža. Ker ni mogel razumeti spremembe, ki se je zgodila v njej, ji je rekel: »Poslušaj, saj te poznam! Vem, kako si trmasta in kako težko se pokoravaš. Kaj se ti je zdaj zgodilo! Postala si tako drugačna, da te ne morem prepoznati!«

Tako je ta preprosta temnopolta ženska postala luč, ki je druge duše vodila h Kristusu. In takrat so se v njenem življenju izpolnile besede, zapisane v Evangeliju po Janezu 7,38: »Kdor veruje vame, **kakor je zapisano v Pismu**, iz njegove notranjosti bodo tekle reke žive vode« (*dobeseden prevod te svetopisemske vrstice v jeziku plemena Zulu.*) Potrebno bi bilo veliko časa, da bi podrobno opisali vse, kar je Gospod storil zanjo in kako jo je blagoslovil s tem, da so se pokesali vsi njeni ostali otroci in njeni starši. Ko se je pokorila Bogu, jih je vse pridobila Zanj. Čas je tekel, otroci so odraščali in vsi brez izjeme so postali delavci na misijonskem področju. Potem so se pojavili vnuki, ki so prav tako sledili Gospodu. Eden od njih – mali Kvaazi, ki je bil star štiri leta, je znal ljudem tako govoriti o Bogu, da so odrasli jokali in se začeli kesati.

Kot lahko vidite, dragi prijatelji, je ta ženska postala koristna posoda, ker se je strinjala, da očisti in uredi svoje življenje. Rad bi, da bi vam ta preprost življenjski primer služil kot spodbuda, ki bi vam pomagala pri odločitvi za isto. Verjamem, da je takšen vaš

korak lahko začetek nečesa, česar si morda niti ne predstavljate. Kdo ve, morda je rešitev duš vaših najdražjih, sorodnikov, prijateljev in znancev odvisna od tega, ali se strinjate, tako kot ta temnopolta ženska, da očistite in uredite svoje življenje.

Toda Božji načrt odrešenja ni omejen na tiste, ki jih poznate in imate radi. Pred nami je ves svet in Gospod, ki nas nagovarja, pravi: »Pojdite in oznanite evangelij vsemu stvarstvu«, kar pomeni na tisoče in milijone drugih ljudi. Saj še nikoli v vsej zgodovini človeštva ni bilo toliko poganov kot danes! Kaj se bo zgodilo, če nam bo Gospod nekega dne pripisal odgovornost za smrt teh duš!? Zato mora vsak kristjan Gospodu na široko odpreti vrata svojega srca in mu dovoliti, da v njem stori, kar si On že dolgo želi. **Šele potem, ko bodo naša srca in življenja očiščena, bomo lahko postali posode, primerne za Gospoda, da jih uporabi.** Takrat bo lahko deloval skozi nas, kot to lahko stori samo On.

Upam, da še niste pozabili moje zgodbe o tem, kako sem nekoč na začetku prebujenja, ko sem čutil veliko težo v duši, želel preživeti dan v postu in molitvi in iskal druženje z ljudmi, ki so bili v mojih očeh najbolj duhovni. Seveda se spominjate tudi, kako so me sprejeli kristjani, h katerim sem takrat prišel, in kako sem skozi to srečanje z njimi spoznal Gospoda, kakršnega prej nisem poznal, in doživel posebno tesno občestvo z Njim. Ti kristjani so bili prav ta temnopolta ženska, skupaj z možem in njuno družino. Ko je ta majhna cerkev pokleknila in začela moliti, se je v dveh do treh minutah nebo odprlo in kraj se je stresel. Kaj mislite, kaj je bila njihova skrivnost in zakaj je Gospod tako hitro uslišal njihovo molitev in nam odgovoril? Bistvo je v tem, da so ti ljudje očistili svoja življenja, in zato so njihove molitve prihajale iz čistega srca.

Prijatelji moji! V tem je vsa skrivnost! Zato se očistimo! Iz svojih src in življenja izkoreninimo vsak greh, vsako nečistost in vsako neprimernost! Prosim Gospoda, naj razkrije in pokaže vse, kar mu ni všeč v naših srcih in našem življenju. Delo Svetega Duha je, da nam

pokaže naše grehe, mi pa mu moramo dati to možnost in prositi Boga za moč, da bomo lahko uredili tisto, na kar nas bo opozoril. Prav tako želim povedati, da nam ni treba biti potrti in obupani, ko bo Gospod začel opravljati svoje delo in razkrival tisto, kar žalosti Svetega Duha. Nasprotno, biti moramo veseli in mu biti hvaležni za to milost.

Božjo besedo uporabimo tudi kot ogledalo zase. Saj je tako pomembno, da je vse v našem življenju v skladu s Svetim pismom in da ga imamo ne le na papirju, ampak tudi v svojem srcu, v svojih mislih, v svojih dejanjih in delih! Prizadevajmo si, da bodo drugi, ko bodo gledali naše življenje, v njem lahko brali Sveto pismo! Šele takrat bomo postali posode, primerne za Gospodovo uporabo, in šele takrat nas bo Sveti Duh uporabil, kakor mu je všeč.

Oh, kako sem hvaležen Gospodu, da resnično ne dela razlik med ljudmi! In naj se usmili, da bi se tukaj na tem mestu našla taka srca, ki bi bila pripravljena postati posode, primerne Zanj! Samo zapomnite si, prijatelji moji, da vas Bog potrebuje točno tam, kjer ste. Sploh vam ni treba na Japonsko, Kitajsko, v Korejo ali Južno Afriko! Živite za Gospoda tam, kjer ste, ker se mora Božje delo začeti prav tam, kjer ste! Če nismo primerni tam, kjer smo, tudi drugje ne bomo koristni! Gospod ni zaman ukazal svojim učencem, naj ostanejo v Jeruzalemu. Tam se je vse začelo in od tam se je evangelij razširil po vsem svetu!

Torej, kdor se očisti grehov, bo postal koristna posoda – posoda časti, posoda v Božjo slavo! Gospod bo takšno posodo zagotovo uporabil po svoji presoji. Današnji svet morda ne potrebuje toliko pridigarjev in evangelistov, ampak bi bilo boljše, da bi vsak od nas postal posoda, primerna Gospodu za Njegovo uporabo. Če bomo sposobni postati blagoslov za druge duše, nas bo Bog zagotovo vzel v svojo last in začel opravljati svoje delo tam, kjer smo. Ne vidim druge poti. To je edina rešitev za nas, naše družine, naše sorodnike, znance in tudi za ves naš narod v teh zadnjih časih! O, da bi dal Gospod, da bi bili tukaj med vami ljudje, ki bi to sprejeli z vsem srcem!

XIII. poglavje

Pot, ki je sveta pot

Dragi prijatelji! Zdaj pa želim prebrati celo poglavje iz Svetega pisma in upam, da vam pri tem ne bo dolgčas. Torej, knjiga preroka Izaija, 35. poglavje:

»Divjina in samotni kraj bosta vesela zaradi njih in puščava se bo razveseljevala in cvetela kakor vrtnica. Ta bo obilno cvetela in se razveseljevala, celo z radostjo in petjem. Dana ji bo slava Libanona, odličnost Karmela in Šaróna. Gledali bodo Gospodovo slavo *in* odličnost našega Boga. Ojačajte šibke roke in okrepite slabotna kolena. Recite tistim, *ki so* boječega srca: »Bodite močni, ne bojte se. Glejte, vaš Bog bo prišel z maščevanjem, *celó* Bog s povračilom; prišel bo in vas rešil. Potem bodo oči slepega odprte in ušesa gluhega bodo odmašena. Potem bo hromi poskakoval kakor jelen in jezik nemega bo prepeval, kajti v divjini bodo izbruhnile vode in vodotoki v puščavah. Izsušena tla bodo postala ribnik in žejna dežela izviri vodá. V prebivališču zmajev, kjer vsak leži, *bo* trava s trstjem in ločjem. Tam bo glavna cesta in pot in ta bo imenovana »**Pot svetosti**«; nečisti ne bo šel preko nje, temveč *bo* ta zanje same. Popotniki, čeprav bedaki, ne bodo zgrešili *na njej*. Tam ne bo nobenega leva niti katerakoli sestradana zver ne bo šla nanjo, tam je ne bo najti; temveč bodo *tam* hodili odkupljeni. Vrnili se bodo Gospodovi odkupljenci in prišli k Sionu s pesmimi in večno radostjo na svojih glavah. Dosegli bodo radost in veselje, bridkost in vzdihovanje pa bosta zbežala proč.« (Iz 35,1–10)

Ta odlomek opisuje veličastno stanje Božjega ljudstva in nam pove, kako čudovito bo nekega dne v Izraelu, ko bo Bog tamkajšnjo puščavo spremenil v vrt. Takrat se bodo tisti, ki jih je Gospod odrešil, z zmago in veseljem vrnili na Sion. A ta Beseda za nas nima

le tega pomena, kajti če Gospod o nečem govori, potem vedno, brez izjeme, misli najprej na duhovno. Vzemimo na primer vprašanje ozdravljenja. Ko govorite o slepih ali gluhih, ne pomislite najprej na mesene oči, mesena ušesa ali mesene ustnice. Telesno je meso, ki ga bodo nekoč pojedli črvi, kljub temu da je bilo tempelj Svetega Duha. Pomembno je, da je vse v našem razumevanju v pravilnem vrstnem redu. Tisočkrat bolje je biti Lazar, bolan od glave do peta, a duhovno zdrav, kot biti zdrav, a duhovno hrom. Deset tisočkrat bolje je biti slep v mesu, medtem ko imaš odprte duhovne oči, kot imeti odličen vid, a ostati duhovno slep vse življenje.

Nekoč so na našo misijonsko postajo pripeljali slepega moškega. K meni je prišel eden od zaposlenih in rekel: »Erlo, osebno te želi videti.« »Trenutno sem zelo zaposlen,« sem odgovoril, »prosim, ti se pogovori z njim.« Vendar se je sel spet vrnil k meni z besedami: »Ne, ta slepi človek hoče govoriti prav s teboj.« »Povej mu,« sem mu spet rekel, »da imam trenutno veliko opravkov in da se trenutno ne morem srečati z njim, naj ti mirno pove vse, kar mu je na srcu.«

Toda slepi človek ni poslušal. Navsezadnje obstajajo ljudje, ki preprosto nočejo poslušati in jim je nesmiselno kar koli reči. »No,« sem se odločil, »kaj bi bil smisel, če sem enako neposlušen. Se bom pač podredil. Saj me ne bo nič bolelo.« *(Seveda je to lahko zelo težko za nekatere ljudi. Raje bi se zlomili kot uklonili. Ljudje na tem svetu so lahko tako trmasti.)*

Tako sem pustil vse, prišel do tega slepega človeka in ga vprašal, kaj želi.

»Vidite, jaz sem slep. Molite zame, da bom spregledal.«

»Kje pa!« Bil sem presenečen. »Tega ne bom storil.«

V odgovor na to je postal strašno ogorčen: »Ali nisi Erlo Stegen?« me je jezno vprašal.

»Da, jaz sem.«

»V kraju, od koder sem prišel, živijo trije slepi možje, ki so spregledali, potem ko si molil zanje. Zakaj torej ne želiš moliti zame?!«

»Tega preprosto ne morem!« sem vzkliknil. »Ne morem, tudi če bi hotel! Navsezadnje si mi zvezal roke in noge!«

»Kako to?!« se je začudil slepi človek.

»Vse se začne z duhovnim,« sem pojasnil. Jakobovo pismo 5,16 pravi: »Drug drugemu priznavajte *svoje* napake in molíte drug za drugega, da boste lahko ozdravljeni.«

Bodite pozorni, prijatelji, kako nas Sveto pismo uči ravnati v takih primerih. Najprej se moramo spovedati in pokesati za svoje grehe in napake in šele nato moliti za ozdravitev. Pri nas se žal izkaže ravno obratno. Pozabimo na prvi del tega navodila in takoj začnemo z molitvijo, ki največkrat ne pomaga.

Ne želim izgubljeni časa z molitvijo, ki je Bog ne bo uslišal. Zato, če človek pride k meni in prosi za molitev za ozdravitev, ga najprej vprašam: »Povejte mi, kako je z vašim duhovnim življenjem? Ali ste ga očistili in uredili?« Če mi odgovori nikalno, potem mu predlagam, da najprej naredi to in šele nato spet pride k meni. Prijatelji moji, glavno mora ostati glavno. Najprej – duhovno, nato – fizično. Nima smisla moliti za ozdravitev osebe, katere srce je prizadeto z gobavostjo greha.

Verjemite mi, da najhujši rak ni tako nevaren kot najmanjši greh, kajti rak ubije samo telo, greh pa uniči dušo za vekomaj.

Ne morem razumeti tistih ljudi, ki pravijo, da imajo dar ozdravljenja in molijo za bolne, ne da bi jih skrbelo za njihove duhovne bolezni. Ampak teh bolezni imamo več kot dovolj! Zagrenjenost, sovraštvo, zavist, obrekovanje, zamere, nepotrpežljivost, razdražljivost, jeza, sumničavost, nečiste misli, pohlep, ljubezen do denarja in nečistost – to je samo kratek seznam tega, kar se dogaja v srcu kristjana in kar izvira naravnost iz pekla. In s takimi stvarmi se

pojavimo pred svetim Božjim obličjem in se tolažimo z mislijo, da bomo šli v nebesa! Toda povejte mi, kako bo to mogoče, če nam Božja beseda jasno pravi, da nič nečistega ne bo prišlo v nebeško kraljestvo! Mnogi so prepričani, da so kljub temu na poti v nebesa, samo kako jim bo uspelo tja priti – tega ne vem. Če bi jih Gospod spustil v raj, bi bila nebeška bivališča omadeževana in bi postala pekel.

»Ah!« bodo verjetno nekateri rekli: »Vsi grešimo in vsak izmed nas je nečist!« Da, to je res. Toda zato je bil križ Jezusa Kristusa postavljen na ta svet, iz katerega teče vir, ki je sposoben sprati in očistiti naše grehe ter nas narediti bolj bele od snega! To se zgodi z močjo Jezusovega vstajenja in zato, tako kot On prebiva v novem življenju, moramo biti tudi mi prenovljeni. Staro je minilo! S Kristusovo močjo, z močjo Njegovega križa in Njegovega vnebohoda lahko zdaj premagamo greh in napredujemo iz zmage v zmago!

Torej, ko sem slepega človeka povabil k sebi, sem ga vprašal:

»Povejte mi, ste že videli Boga?«

»Ne,« je odgovoril, »saj Boga ni mogoče videti!«

»Ste videli Jezusa, križanega na križu? Ste ugotovili, da je to tudi vaša krivda?«

»Ne!« Slepí Zulu se je zasmel: »Nismo mi, temnopolti, ampak vi, belci, tisti, ki ste ga križali!«

»Ste spoznali, da je Bog sveti Bog? Ali poznate Njegovo svetost?«

»Ne ... «

»Ste pomislili, da je bil Jezus križan za vas? Da je bil zaradi vaših grehov pribit na križ?«

Ko je slepi človek pozorno poslušal te besede, so se njegove duhovne oči nenadoma odprle in je vzkliknil: »Oh, zdaj se mi zdi, da razumem, kaj mi želite povedati!« In s temi besedami, še preden sem uspel še kaj povedati, je odprl svoje srce in priznal svoje grehe,

začenši od otroštva. Ne da bi se ustavil, je razkrival svoje grehe, enega za drugim, pri čemer je pogosto ponavljal: »O, Bog, kakšen strašen grešnik sem!«

In veste kaj se je zgodilo? Takrat, ko je ta slep človek takole našteval vse svoje grehe, je nenadoma skočil na noge in zavpil: »O, oči so se mi odprle! Zdaj vidim!! Vidim!!« Tako so njegove telesne oči prejele vid. Ampak sploh nisem molil zanj, nisem položil rok nanj ... Gospod ga je ozdravil brez vsega tega v trenutku, ko je prišel k Njemu s svojimi grehi v kesanju.

Ali vidite, dragi prijatelji, kaj potrebujemo, da bomo uslišani?! Pogosto si sploh ne predstavljamo, kako močno nas naši grehi ločujejo od živega Boga. O, kako grozen je ta grešni zid ločitve! Nekateri kristjani v Evropi so mi povedali, kako težak je občutek, ko moliš, a tvoja molitev ne doseže Boga. Ob tem doživite občutek, kot bi nad vami ležala odeja, težka kot lito železo. Ko je Billy Graham nekoč evangeliziral v Zahodnem Berlinu, mu je eden od njegovih sodelavcev zatem rekel: »Imel sem občutek, da se bo vsak trenutek začelo prebujenje, a ves čas je bila tam nekakšna ovira, podobna trdni steni.«

Kaj misliš, kaj je ta stena in kaj je ta pokrov iz litega železa? Nič drugega kot greh. To ni materialna blaginja ali bogastvo, ki seveda tudi lahko postane greh. Vendar to ni tisto, kar nas v prvi vrsti ločuje od Boga. Zato tukaj v Južni Afriki nenehno govorimo ljudem, da če nekdo pride k Bogu s kakršno koli potrebo, bodisi telesno ali duhovno, potem je prva stvar, ki jo je treba storiti, zagotoviti, da je ta molitev uslišana. Z drugimi besedami, s poti je treba odstraniti vse, kar bi lahko bilo Gospodu v oviro. Če se zberemo k molitvi, potem ne glede na to, koliko nas je, tudi če sta samo dva, moramo drug drugega vprašati, ali imamo kaj, kar bo postalo ovira med nami in Bogom. In če to obstaja, potem morate to najprej urediti in šele nato začeti moliti.

Če naši odnosi do Boga in bližnjih niso v pravem stanju, potem molitve nimajo smisla. Prav tako ni treba trditi, da imate tesen

odnos z Bogom, če nimate takšnega odnosa s svojim bratom ali sestro. Navsezadnje nam Sveto pismo v tej zadevi povsem brezkompromisno pove, da če nekdo pravi, da ljubi Boga, ne ljubi pa svojega brata, je lažnivec. Ljubezen do bližnjega je za nas Božja zapoved in brez njenega izpolnjevanja je nemogoče imeti bližino z Gospodom. V Evangeliju po Mateju je zapisano: »V kolikor ste *to* storili enemu najmanjšemu izmed teh mojih bratov, ste *to* storili meni.« (Mt 25,40) V našem duhovnem življenju velja ta zakon: čim bolj se približujemo Bogu, tem bližje smo svojemu bližnjemu.

Srečal sem ljudi, ki pravijo, da si je treba prizadevati za univerzalni mir, v katerem bodo vse religije na zemlji postale eno in bo prišlo do združitve kristjanov, muslimanov, budistov itd. Ne, to ni svet, o katerem je Kristus nekoč rekel: »Mir zapustim z vami, svoj mir vam dam. Ne kakor daje svét, vam ga jaz dam.« (Jn 14,27)

Nekega dne je do mene prišel mladenič in me vprašal, kaj si mislim o tem »splošnem miru«.

»O!« Na kratko sem mu odgovoril: »Vse to je hudičevo!«

»Kako to?!« se je začudil. »Dobro je imeti splošni mir!«

»Toda kaj ti pomaga ta splošni mir, če v tvojem srcu ni miru! Uredi si življenje! Priznaj svoje grehe tako, da prideš h križu, in le takrat boš prejel mir. Če greh ostaja v tvojem srcu, potem tam živi hudič! Takšno stanje ne odraža miru, ampak je le njegov ponaredek.«

Torej, najpomembnejše mora biti na prvem mestu. Vsekakor je na prvem mestu najprej duhovno, šele nato telesno. In tudi če človek ne prejme ozdravitve v telesu, ampak je ozdravljen duhovno, potem pridobi polno notranje življenje – življenje v izobilju. Hkrati ima v srcu veselje, mir in ljubezen. Tako lahko bolezen postane blagoslov za človeka, saj ga približa h Gospodu in ga drži blizu Njega. Ni zaman, da nam Božja beseda pravi, da »kdor je trpel v mesu, je prenehal z grehom.« (1 Pt 4,1)

Nasprotno pa, če je oseba ozdravljena v telesu, a ostane duhovno bolna, potem bo greh, ki živi v njenem srcu, dobil priložnost, da deluje in se manifestira v praksi. Na primer, nekdanji hromi ali paralizirani človek, ki bo začel normalno hoditi, se bo morda navdušil za ples, zapadel v prešuštvo in živel grozno življenje, ki se bo zanj končalo z večno pogubo. Tako se bo telesno zdravljenje posledično zanj spremenilo v prekletstvo. Zato pri molitvi za bolnike tega ne smemo pozabiti. Samo Bog ve, kaj je bolje za našo dušo – zdravje našega mesa ali bolezen; in ni na nas, ljudeh, da to določamo, ampak, da ponižno sprejemamo, kar je določeno z Njegovo voljo.

»Zdravilcev« in »čudodelnikov« je veliko, vendar moramo vse preizkušati, še posebej v zadnjem času. Ni naključje, da nam apostol Janez v svojem pismu pravi: »Ljubljeni, ne verjemite vsakemu duhu, temveč duhove preizkušajte, ali so od Boga, ker je mnogo lažnih prerokov odšlo v svet. S tem prepoznate Božjega Duha: »Vsak duh, ki priznava, da je Jezus Kristus prišel v mesu, je od Boga in noben duh, ki ne priznava, da je Jezus Kristus prišel v mesu, ni od Boga; in to je ta *duh* antikrista, o katerem ste slišali, da naj bi prišel; in je celó že sedaj na svetu.« (1 Jn 4,1–3)

Dragi prijatelji! Te besede Svetega pisma imajo globlji pomen, kot si včasih predstavljamo. To ne pomeni, da bi morali nekoga, ki je obseden s hudobnim duhom, vprašati ali verjame, da je Jezus prišel v mesu. Seveda obstajajo nekateri demoni, ki bodo neumno odgovorili: »Ne, ne verjamem,« vendar večinoma demoni verjamejo tudi v to. V Jakobovem pismu pravi, da: » ... tudi hudiči verujejo in trepetajo.« (Jak 2,19) Torej, kaj sploh pomeni, da je Jezus prišel v mesu in da je Duh, ki to priznava, Duh od Boga?

V Pismu Rimljanom 8,3 dobimo odgovor: »Kajti česar postava ni mogla storiti, ker je bila slabotna po mesu, je [storil] Bog, ki je poslal svojega Sina v podobnosti grešnega mesa in za greh [in] obsodil greh v mesu.« Posledično, kar je bilo za postavu nemogoče, je Bog storil po svojem Sinu, ki ga je poslal na svet v obliki

človeškega mesa. Postava na primer pravi: »Ne kradi, ne nečistuj, ne prešuštuj, ne laži, ne bodi ponosen itd.« Vendar nam samo poznavanje te postave ne pomaga. Kljub temu greh kraljuje nad nami. Zato nam je Bog poslal Jezusa v mesu, da obsodi greh; in kar je bilo postavi nemogoče storiti z nami, je storil Božji Sin.

Torej, tisti Duh, ki priznava, da nas Jezus lahko reši naših grehov in da bo greh v našem življenju obsojen, je Duh od Boga. To je Duh, ki priznava ozdravljenje in odrešitev od grehov! Razmislite o tem, saj je to za nas zelo potrebno in pomembno. V tem poslednjem času še posebej potrebujemo dar modrosti in dar razločevanja, kajti če se ne naučimo razločevati med duhovi, potem nas lahko zavedejo lažni nauki, ki se vedno bolj širijo.

To temo bomo nadaljevali malo kasneje, zdaj pa se spet vrnimo k zgoraj prebranemu 35. poglavju preroka Izaija: »Potem bodo oči slepega odprte in ušesa gluhega bodo odmašena. Potem bo hromi *človek* poskakoval kakor jelen in jezik nemega bo prepeval, kajti v divjini bodo izbruhnile vode in vodotoki v puščavah. Izsušena tla bodo postala ribnik in žejna dežela izviri vodá. V prebivališču zmajev, kjer vsak leži, *bo* trava s trstjem in ločjem. Tam bo glavna cesta in pot in ta bo imenovana »**Pot svetosti**«; nečisti ne bo šel preko nje, temveč *bo* ta zanje same. Popotniki, čeprav bedaki, ne bodo zgrešili *na njej* ...«

To poglavje nam natančno, do najmanjše podrobnosti pokaže, kaj se zgodi, ko se začne duhovno prebujenje. Obenem se izpolnijo besede v dobesednem pomenu: »Izsušena tla bodo postala ribnik in žejna dežela izviri vodá.« Tja, kjer je bilo nekoč suho in prazno, Gospod pošilja obilen dež svojih duhovnih in zemeljskih blagoslovov. V podporo temu vam želim čim bolj na kratko povedati, kako se je to poglavje, v dobesednem pomenu besed, izpolnilo v enem od krajev v Južni Afriki. Pravim na »enem od krajev«, ker je zdaj v naši državi veliko krajev, kjer je izpolnitev teh besed jasno vidna.

Na območju, imenovanem Tugela Ferry, je bilo zelo suho. To je bilo suho, puščavsko območje, kjer je bilo zelo malo dežja, duhovno pa je bilo še slabše. Sto let so misijonarji tam poskušali oznanjati veselo novico, vendar jim to ni uspelo, ker ljudje niso hoteli poslušati ali ničesar vedeti o evangeliju. To se je nadaljevalo, dokler Gospod v svojem velikem usmiljenju ni tja poslal prebujenja. In potem je na stotine in tisoče ljudi, ki so se obrnili k Bogu, steklo h križu. Potem ko so se tam začeli izlivati veliki duhovni tokovi, je Gospod nad njimi odprl svoje nebo, tako da zdaj tam že leta močno dežuje in ljudje z veseljem pravijo: »Odkar je med nami začel delovati živi Bog, dobivamo dež tudi na našo zemljo!«

Tako je Gospod skupaj z danim duhovnim blagoslovom tja poslal tudi zemeljski blagoslov. To je naš Bog! Njegovemu usmiljenju ni konca! Ko je ozdravil to zemljo, je ozdravil tudi tiste, ki so živeli na njej. Ljudje, ki so bili bolni v telesu, niso le spoznali svojega Odrešenika in začeli verovati Vanj in so bili duhovno prerojeni, ampak so prejeli tudi telesno ozdravljenje: slepi so začeli videti, hromi so shodili, nemi so začeli vzklikati in veselo prepevati. Kar je prerok nekoč napovedal, se je začelo uresničevati v resničnem življenju. Zdaj vam bom povedal več o tem, kako se je to zgodilo.

Nenadoma je tam zavladala velika lakota po Božji besedi in ljudje so začeli prihajati z vseh strani. Na stotine se jih je zbralo na mestu, kjer se je oznanjal evangelij, in po pridigi so mnogi ostali, da bi očistili in uredili svoje življenje. V tistem času nisem nikogar več pozival, naj se pokesa in spreobrne. Toda Božja beseda, ki je postala živa in dejavna, je sama prodrla v srca ljudi in v njih naredila, za kar je bila poklicana.

Ljudem nismo govorili, da morajo osebno priznati svoje grehe, niti jih nismo učili, kako to storiti. Toda Sveti Duh jih je sam spodbudil k temu, tako da jim je v srce položil, kaj in kako naj govorijo. Ko so pristopili, so nas s solzami prosili: »Prosim, dajte nam priložnost, da povemo vse. Ne moremo se vrniti domov takšni,

kot smo, dokler ne očistimo svojega življenja pred Gospodom.« Veliko ur so preživeli sami z osebo, v čigar navzočnosti so Bogu priznali svoje grehe, pri čemer so razkrili nečistost svojega življenja in vsak greh poimenovali po imenu. Kako potrti in obupani so bili, ko so več ur čakali na to priložnost, a kako so se potem otroško veselili, ko so to končno lahko storili! O, kako so takrat sijali njihovi obrazi in kako so jim žarele objokane oči! Tako je Bog opravil svoje delo, tako da je Cerkvi dodal tiste, ki so bili rešeni!

Nek konec tedna naj bi tam potekala tri večerna srečanja – v petek, soboto in nedeljo. Čeprav ob takšnih priložnostih naša srečanja običajno potekajo na prostem, smo ob tej priložnosti postavili velik šotor, ki pa je bil, kot se je izkazalo, premajhen, da bi sprejel vse. V petek zvečer sem med srečanjem videl mlado dekle, ki je ležalo na tleh tik pred nami. Povsod so bili ljudje, množice so se gnetle okoli šotora, toda to dekle je tam nepremično ležalo. Po srečanju sem se počutil zelo utrujenega in se obrnil na osebje ter jih prosil, naj me opravičijo, ker sem moral oditi, da bi se malo spočil. Hkrati sem jih prosil, naj se še naprej pogovarjajo z ljudmi, ki so v neprekinjenem toku prihajali k spovedi.

Čez nekaj ur so k meni prišli sodelavci in me prosili, naj grem z njimi. Povedali so, da so sprejeli že več sto ljudi, ki so želeli očistiti svoje življenje. Običajno imamo na teh srečanjih do 50 sodelavcev, ki delajo z ljudmi, ki se spovedujejo. Vendar pa pogosto niti takšno število ne zadošča, zato so prisiljeni neprekinjeno preživeti dolge ure v služenju, cele noči sedeti brez počitka, tako da jim oči postanejo rdeče in otekle. Pogosto se je zgodilo, da so morali ljudje čakati v vrsti po tri ali celo pet dni, preden so lahko prišli k spovedi in osebnemu pogovoru s kom od duhovnih vodij. Niso hoteli oditi, tudi če smo jih prosili. »Kaj koristi človeku,« so nam odgovarjali z besedami Svetega pisma, »če si pridobi ves svet, a izgubi svojo dušo. Ne, ne moremo oditi od tu, dokler ne uredimo svojega življenja z Bogom.«

Tako sem, na poziv prijateljev, prišel v šotor, kjer je bilo še vsaj dvesto ljudi, ki so bili bolni in so potrebovali ozdravljenje. Svoja življenja so že očistili pri spovedi in zdaj so želeli, da se zanje opravi molitev za ozdravitev. V takih primerih, ko je zbranih zelo veliko ljudi, ki so telesno bolni, molimo s polaganjem rok le za enega ali dva, največ pet odstotkov izmed njih. Za ostale pa molimo v skupinah po 5, 10, 20 in včasih tudi po 100 bolnikov, hkrati pa prosimo, da se sam Gospod dotakne vsakega od njih. In potem se to zgodi brez polaganja naših rok. Mnogi ozdravijo že s poslušanjem pridige. Gospod ozdravi še več bolnih, medtem ko jim uredi življenje. Hkrati se ne dotakne le njihove duše in jim da duhovno ozdravitev, temveč ozdravi tudi njihovo telo. To se zgodi, ne da bi kdo imel dar ozdravljenja. Navsezadnje to počne Bog, ki nam pravi »Jaz sem Gospod, vaš zdravnik« in te besede ostajajo veljavne tudi v našem dvajsetem stoletju.

Tisti večer mi je osebje povedalo, da je med to množico dvestotih bolnikov deset slepih, za katere so me prosili, naj zanje posebej molim s polaganjem rok, nato pa opravim skupno molitev za vse ostale. In veste, kaj se je zgodilo potem? Tisti večer je bil Gospod med nami v tako veliki mōči, da je vsak od teh desetih slepih spregledal, mnogi od njih celo brez polaganja rok. Takoj, ko so vstopili v sobo, da bi nad njimi opravili molitev, so se jim odprle oči in so lahko videli. Seveda se jim je to lahko zgodilo šele potem, ko so si s spovedjo uredili življenje.

A še bolj izjemen je bil naslednji dogodek. V petek je eden od naših zaposlenih vozil tovornjak z mnogimi ljudmi, ki so se tudi želeli udeležiti teh srečanj. Zuluji ne razumejo, da je vozilo morda preobremenjeno. Tudi če na vozilu ostane le prosta zaplata, tudi takrat pravijo, da je na njem še prostor. In tako, ko so bili že na poti, je avto ustavila neka temnopolta slepa ženska, ki je z majhno deklico stala tik ob cesti. Po izstopu iz tovornjaka je do nje pristopil sodelavec in jo vprašal, kaj želi.

»Slišala sem,« je rekla slepa ženska, »da greste na srečanje, ki bo štirideset kilometrov od tod! Lahko grem tja z vami?« »Lahko grem tudi jaz z njo?« je vprašala deklica, ki jo je spremljala.

»Na žalost je to nemogoče,« je odgovoril naš brat. »Vozilo je že močno preobremenjeno.« *(Ko je ženska slišala te besede, je začela bridko jokati.)*

»Verjemite mi!« je nadaljeval, »res nimam možnosti, da bi vas vzel! Edina možnost je, da se nekdo v avtu strinja, da izstopi in vam odstopi svoj sedež.« Vsi na tovornjaku pa so rekli, da tega ne morejo storiti, ker prihajajo od daleč in jim je to področje popolnoma neznano. Poleg tega tukaj nimajo ljudi, ki bi jih poznali in pri katerih bi lahko ostali. Tako so morali iti naprej, to jokajočo slepo žensko pa pustiti na cesti.

Vse to se je zgodilo v petek popoldne, v soboto okoli polnoči pa se je Gospod po svoji milosti dotaknil oči desetih slepih in jim dal vid. Ko so se v nedeljo po kosilu vsi ti ljudje na tovornjaku vračali domov, so ob cesti našli isto žensko, ki se je veselila in radovala.

»Spregledala sem!« jim je rekla. »Zdaj sem tudi jaz Kristusova učenka!«

»Ampak kako se ti je to zgodilo?!« so jo presenečeni vprašali.

»V soboto pozno zvečer so se mi odprle oči in začela sem videti!«

Ko so primerjali ure, se je izkazalo, da je bila ura popolnoma enaka. V tistem trenutku, ko se je Bog dotaknil tistih desetih slepih, se je usmilil tudi te ženske. Dotaknil se je njenih oči in ji dal vid. Tako velik je naš Gospod! Tako brezmejna je Njegova milost in Njegova moč! Nihče mu ni enak!

Tisto soboto pozno zvečer je pred nami še vedno ležalo isto paralizirano dekle. Tako kot prvič je bila popolnoma nepremična. Ko smo molili nad vsemi dvesto bolnimi, mi je osebje reklo:

»No, zdaj je ostala samo še ta paralizirana deklica. Leži v koči in tudi zanjo je treba moliti.«

»Kaj?!« sem bil presenečen. »Ampak kako lahko to storimo?! Saj ne more niti govoriti!«

To dekle je bilo nepokretno zadnje leto in pol, popolnoma paralizirano od glave do pet. Niti oči ni mogla odpreti. Le veke so se rahlo premikale, en prst na desni roki pa se je lahko komaj opazno premaknil. Bila je živo truplo. Starši tega dekleta so poskusili vse, kar je bilo mogoče. Odpeljali so jo v pet različnih bolnišnic, in ko zdravniki tej nesrečnici niso mogli pomagati, so jo začeli nositi od enega čarovnika do drugega. Ena izmed čarovnic je celo ocvrla žabe in jih vroče iz ponve položila na glavo dekleta, tako da so se ji takoj zažgali lasje in koža na glavi. Toda tudi to »konjsko zdravljenje« ni bilo uspešno. Nato jo je sestra te deklice, ki je bila učiteljica, pripeljala na naše srečanje in jo položila na tla tik pred pridigarjem.

»Pravite,« sem presenečeno nadaljeval in se obrnil k zaposlenim, »da moramo moliti zanjo! Toda ali je že očistila svoje življenje?«

»Ja, to je naredila,« so mi mirno odgovorili.

»Ampak to je nemogoče!« sem vzkliknil. »Kako vam je to uspelo?! Konec koncev sploh ni sposobna govoriti! Kako je lahko izpovedala svoje grehe?!«

»Naredili smo tako,« so pojasnili moji prijatelji. »Približali smo se njenemu ušesu in jo vprašali: »Ali si bila kdaj neposlušna svojim staršem?««

Sveto pismo pravi: »Spoštuj svojega očeta in svojo mater, da bodo tvoji dnevi lahko dolgi na zemlji ... « (2 Mz 20,12), in če tega ne storiš, grešiš. Nemogoče je, da bi bil človek, ki je poslušen Bogu, neposlušen svojim staršem. Še več, poslušnost staršem ne bi smela biti samo do polnoletnosti, ne le do 18. ali 20. leta, ampak ves čas, dokler so živi. Spoštovati očeta in mater pomeni izpolniti

Gospodovo zapoved, ki vključuje obljubo: »da bo lahko dobro s teboj in boš lahko dolgo živel na zemlji.« (Ef 6,3) Otrok, ki noče ubogati in spoštovati svojega očeta in matere, je hujši od pogana, četudi se imenuje kristjan! Ne živi za Božjo slavo, ampak za povelečevanje hudiča in njegovega satanskega kraljestva. Takšen otrok se mora pokesati ter urediti odnose s starši ter oba prositi za odpuščanje. V nasprotnem primeru ne bo mogel prejeti blagoslova od Gospoda. Zato je bilo prvo vprašanje tej paralizirani deklici prav vprašanje poslušnosti.

»Si bila že kdaj neposlušna očetu ali materi? Mogoče sta ti kaj povedala, pa nisi poslušala?«

V odgovor na to vprašanje je dekle nekoliko premaknilo veke in po tem gibu je bilo mogoče določiti »da« ali »ne«.

»Si bila neposlušna učiteljem v šoli? Si koga prevarala?«

In spet komaj opazen premik vek – »da«.

»Si že kdaj bila s fanti?«

Žal, danes to vprašanje še zdaleč ni pomirjujoče. Pogosto se dekleta poročijo, ko niso več nedolžna. To je žalostna slika! Ali veste, prijatelji, da pogani pregledujejo svoja neporočena dekleta. In če mlado dekle ni več devica, potem je izgnano. Tako ravnaajo ljudje, ki so jim naši predniki oznanjali evangelij! Kako pa zdaj kaže pri nas? Več kot enkrat sem slišal od brezmadežnih belopoltnih, ki ohranjajo svojo čistost, da so zaradi tega tudi zasmehovane. Povejte mi, ali ni to grozno?!

Veste, ko že govorimo o tem, bi rad povedal nekaj drugega o tem. V preteklih 23 letih prebujenja smo se morali večkrat prepričati, da če ima mlado dekle v mislih fante ali mladenič misli na dekleta, potem nista mogla biti posode, primerne za Gospoda, da jih uporabi. Večkrat smo bili tudi priča, kako je Bog uporabil enega od mladih s tako veliko močjo, da se je po njih na stotine in tisoče duš pokesalo in obrnilo h Gospodu. Toda ko so se v glavi takšnega

dekleta pojavile misli o fantu, je Božji Duh takoj prenehal delovati. Enako smo opazili pri mladih fantih.

Izjema so bili le tisti primeri, ko je bil izbor od Boga in ko ju je Gospod sam namenil drug za drugega. Toda potem se vse to dogaja v popolni čistosti in čednosti. Hkrati se mladi, katerih zvezo je predvidel sam Bog, ne samo ne poljubijo, ampak se niti ne držijo za roke. Ne dotikajo se drug drugega in nimajo tako imenovanih prijateljskih ali ljubezenskih znamenkov. S tem pravijo: »Na dan, ko pridemo pred Božji oltar, si bomo oblekli belo obleko, ki bo resnično čista in brezmadežna. Nočemo biti hinavci in umazani stati na beli svatbi.« Tako se poročajo naši kristjani in le tako lahko Gospod zakonca blagoslovi.

Nekoč sem se te teme dotaknil v svoji pridigi na srečanju v Nemčiji, in takrat je mladinski zbor takoj začel stavkati. Rekli so, da ne bodo nikoli več peli, če jim bom še enkrat pridigal. Oh, kako vesel sem bil takrat! Navsezadnje mi kot pridigarju ne morejo biti v pomoč. Takšni ljudje samo ovirajo Božjo besedo in Božje delo. Tudi zbor mora biti čist! Kaj lahko storiš za Gospoda z zborom nečistnikov in nečistnic?! Kakšno delo je mogoče opraviti z ljudmi, ki ne živijo čistega in svetega življenja?! – Nobenega! To je le nečista družčina, ki je Gospod ne more uporabiti za svoje delo!

Skromnost, čistost in nedolžnost so potrebne Gospodu tudi v našem zadnjem času! Vrnimo se torej nazaj k svetopisemskemu standardu! Poglejte v Sveto pismo in videli boste, da ko nam Gospod želi povedati, kako čista in brezmadežna mora biti Njegova Cerkev, daje zgled mlade neveste – čiste device. Apostol Pavel, ta duhovni velikan, mož, poln modrosti in Božjega spoznanja, nagovarja nas kristjane: »Kajti nad vami sem ljubosumen z bogaboječo ljubosumnostjo, kajti zaročil sem vas z enim možem, da *vas lahko kakor čiste device predstavim Kristusu.*« (2 Kor 11,2)

Poglejte, kakšni bi morali biti duhovno! Kot mlada neporočena deklica, ki je čista v mesu. To je duhovno merilo za nas in to je ABC našega duhovnega življenja.

Pogosto, ko se obrnem k ženam, jim rečem: »Pokaži mi s svojim življenjem in odnosom do moža, kakšen naj bo odnos nas kristjanov do Jezusa, kajti pisano je: ›Torej kakor je cerkev podrejena Kristusu, tako *naj bodo* v vsaki stvari žene svojim možem.« (Ef 5,24) Seveda v našem modernem času to ni več tako. Žene današnjega časa menijo, da pokoravanje in podrejanje možu omejuje njihove človekove pravice in ponižuje njihovo dostojanstvo. No, če tako razmišljamo, potem nam Sveto pismo ni več potrebno, saj govori neumnosti!

Povedal pa vam bom, da je resnično svobodna in srečna le tista ženska, ki se podreja svojemu možu in živi tako, kot uči Sveto pismo, in ne tista, ki vlada v domu. Če želite vi, žena, v svojih družinskih zadevah ›nositi moževe hlače«, potem mu lahko mirno daste svoje krilo. Naj nosi krilo namesto vas!

S tem mož nikakor ne želim razbremeniti odgovornosti. Mož mora biti mož v pravem pomenu Božje besede; mož, ki se izroči ženi, kakor se je Jezus izročil Cerkvi, da bi jo posvetil. Preberite si peto poglavje Pisma Efežanom. Ali se te besede ne nanašajo na nas, može: »Možje, ljubite svoje žene, prav tako kakor je tudi Kristus ljubil cerkev in dal zanjo samega sebe, da bi jo lahko posvetil in očistil z vodnim izpiranjem po besedi« (Ef 5,25–26) In kako je to videti pri nas v resnici! Kje so zdaj možje, ki se posvečajo svoji ženi?! Kje so možje, ki so svojim ženam dober zgled?! Kje so tisti, ki s svojim življenjem kažejo svoji ženi in otrokom pravo hojo pred Gospodom?!

Da ... V svetu je zdaj resnično popolna zmeda. Toda vedite, prijatelji moji, da dokler se vse ne postavi na svoje mesto, ne bomo mogli doživeti prebujenja. Najprej je treba vse postaviti v pravi red, da bo to, o čemer govori Sveto pismo, postalo naša resničnost in življenje.

In zdaj se bom spet vrnil k zgodbi o osemnajstletni paralizirani deklici. Sodelavci so mi rekli: »Torej je svoje grehe že izpovedala, in Jezus pravi, da če kdo prizna svoje grehe in jih opusti, mu bo On, ker je pravičen in zvest v svojih obljubah, odpustil in ga očistil vse krivice.«

In, ali verjamete? Ko so kristjani vsi skupaj začeli moliti za to dekle, ki je nepremično ležalo na postelji, se je Božja moč spustila nanjo s tako silo, da so se vse kosti v njenem telesu tresle in drgetale kot listje na drevesu v sunku močnega vetra. Nečloveške roke so jo dvignile iz postelje, jo postavile na noge in ona je stekla. Ob tem ni mogla obdržati ravnotežja, zato je omahnila kot trst in padla na levi bok. Nekaj ljudi, ki so stali tam, jo je ulovilo, jo dvignilo in ponovno postavili na noge. Nato je ponovno padla na nasprotno stran in ponovno so jo dvignili. Po tem je spet našla ravnotežje in hodila v krogu ter se veselila in slavila Gospoda.

Ura je bila okoli polnoči. Nenadoma se je, kot bi mignil, se je okoli nas zbrala ogromna množica ljudi. Od kod in kako so prišli v tistem trenutku, nihče ne ve. To je nerazložljivo, a med prebujenjem se zdi, kot da je zrak sam prežet in napolnjen z Božjo prisotnostjo. Ne fantaziram, saj se na kraju, kjer deluje Gospod, zbirajo popolnoma neverni ljudje, ki jim Sveti Duh razkrije njihove grehe, tako da se takoj pokesajo in se obrnejo k Bogu. Hkrati so ljudje tako prevzeti, da dobesedno čutijo prisotnost Boga v svojem telesu. Kdor tega še ni doživel, bo verjetno rekel, da je to samo fantazija in plod domišljije. Naj si vsak misli o tem, kar si hoče. Mi smo vendar trezni v svojih glavah in vse gre po Božjem redu. Če mi ne verjamete, potem pridite in se sami prepričajte.

Med to množico so bili trije popolnoma neverni ljudje, ki so delali v uradu tamkajšnjega mestnega glavarja. Prišli so do nas in vprašali: »Kje je ta ozdravljena deklica? Kje je Anagretta?« »Tukaj je,« smo pokazali nanjo. Nato so rekli: »Želimo biti sami z njo, brez

pridigarja in vseh drugih kristjanov. Moramo jo zaslišati sami, tako da poleg nje ni nikogar drugega.«

Ti ljudje niso mogli verjeti, kaj se je zgodilo. Navsezadnje na zemlji še vedno živi veliko ljudi, ki so podobni Tomažu, ki je nekoč rekel: »Če ne vidim na lastne oči in se ne dotaknem z rokami, ne bom verjel.« Tako so vsi štirje vstopili v ločeno sobo. Ko so po dolgem času spet odšli od tam, so se obrnili k ozdravljeni Anagretti in pred vsemi rekli: »Dekle, Bog, ki te je ozdravil, res more obujati mrtve in ubijati žive. Bodi mu zvesta do smrti!« To je bil njihov sklep. *(Danes je to dekle poročeno in je mati dveh otrok.)*

Naslednje jutro je več zaposlenih prosilo za dovoljenje, da gredo z Anagretto k njenemu očetu, ki je delal v drugem mestu kot paznik v zaporu. Ko so dobili odobritev, so se odpravili tja z njo. Zdaj je bilo to popolnoma normalno in zdravo dekle, ki je postalo osvobojen in srečen Božji otrok. Ko so prispeli do zapora, so šli do vrat in potrkali. Anagrettin oče je šel ven, da bi izvedel, kaj potrebujejo, in v istem trenutku je zagledal svojo hčer.

»O!!« je zavpil. »Je to tvoj duh ali si ti, Anagretta?!«

»Jaz sem, očka!« je odgovorila.

Takrat je planil k njej in pustil vrata zapora odprta, tako da so ga naši sodelavci morali opomniti, naj jih čim prej zapre, preden se vsi zaporniki razbežijo.

»Kako je to mogoče?!« je neprestano ponavljal pretresen oče. »Kako je to mogoče?!«

»Jezus mi je odpustil grehe!« mu je odgovorila hči, žareča od veselja. »Rešil je mojo dušo in ozdravil moje telo!«

Ko je slišal te besede, se je globoko priklonil in rekel: »Resnično, to je živi Bog, Ni drugega, ki bi bil podoben Njemu!«

Tako se je povelečevalo in slavilo ime našega Gospoda Jezusa Kristusa in tako je še danes slavljeno med temnopoltimi ljudmi v Južni

Afriki! O, kako resnično je napisano, da bodo zadnji prvi, prvi pa zadnji! Tega človeški um ne more dojeti! In ne gre samo za to, da bodo duhovno slepi spregledali, duhovno nemi spregovorili in duhovno hromi tekli. Te Izaijeve preroške besede se izpolnjujejo tudi v najbolj neposrednem, dobesednem pomenu – v telesu, in temu smo žive priče.

Vendar ob vsem tem še vedno ostaja glavno, kar je govoril prerok: »Tam bo glavna cesta in pot in ta bo imenovana ›Pot svetosti‹; nečisti ne bo šel preko nje ... «

Duše, ki stopijo na to sveto pot, doživijo popolno spreobrnjenje in začnejo živeti povsem drugačno, novo življenje. Toda gorje tistemu človeku, ki je enkrat spoznal resnico, a se je vrnil h grehu.

Nekoč se je v Tugeli Ferry pokesal stari čarovnik. Bil je slep, a ko se je pokesal in veroval v Gospoda, so se mu odprle oči in je spregledal. Le nekaj mesecev po ozdravljenju pa ga je spet potegnilo k staremu življenju. In ko se je odločil, da se bo znova lotil svoje satanske veščine, je šel na visoko goro nabirat zelišča in kopat korenine, ki jih je prej uporabljal za svoje čarovništvo. V trenutku, ko je našel potrebne korenine in jih začel izkopavati, mu je luč v očeh ugasnila in spet je oslepel. Ker ni bil sposoben samostojno sestopiti z gore, je začel glasno kričati in klicati na pomoč. Ko so slišali te krike, so ljudje prišli in ga odpeljali domov. Od takrat do danes ostaja slep.

Ni zaman rekel Jezus človeku, ki ga je ozdravil: »Glej, ozdravljen si. Ne greši več, da ne bi prišla k tebi hujša stvar.« (Jn 5,14) Prav to se je zgodilo v tem primeru. Takoj, ko se je nekdanji čarovnik vrnil k svojemu prejšnjemu življenju in začel grešiti, je ponovno oslepel.

Drugi Zulu, ki je bil star že 90 let, je bil paraliziran in je svoje telo le z veliko težavo vlekel po tleh na kolenih. Zgodilo se je, da je ta zagrizeni pogan nekega dne slišal odrešilno sporočilo evangelija in je verjel v Jezusa. Gospod se je usmilil njegove duše in čudežno

ozdravil njegovo telo, tako da je potem lahko povsem normalno hodil. Po dveh ali treh dneh, ki jih je preživel med nami, se je vrnil domov. Ko je vstopil v svojo kočo, so njegovi odrasli sinovi, pretreseni zaradi spremembe, ki se je zgodila v njem, vzkliknili:

»Oče, kaj se ti je zgodilo?!«

»Jezus me je ozdravil!«

»Jezus?! V redu ... Moramo pa se zahvaliti tudi duhovom naših pokojnih prednikov.«

Ko so to rekli, so takoj zaklali kravo, da bi jo žrtvovali. Na žalost ozdravljeni oče temu ni nasprotoval in jih ni ustavil. V trenutku, ko se je to zgodilo, ko je pritekla kri žrtvovane živali, se je starec pred očmi vseh ponovno spremenil v prejšnjega invalida, kmalu zatem pa je umrl in odšel v večnost.

Veliko resnico je nekoč izrekel prerok! Ta pot je res **sveta** pot.

Dragi prijatelji! Od mnogih v Evropi sem že večkrat slišal naslednje: »Ah, Erlo! Tako lahko pridigaš pri vas v Afriki. Tam še živite nedolžno življenje. O tem govori tam v Afriki, ne pa tukaj v Evropi. Tukaj imamo trgovine s seksom, pohujšljivo televizijo. Tu dobivamo pornografijo in nenehno gledamo slike golih žensk in deklet, ki dobesedno preplavljajo svet okoli nas! Vsak dan slišimo posvetno glasbo, ki smo jo prisiljeni poslušati! V celoti smo že prežeti s tem strupom. Zato ne moreš od nas pričakovati, da bomo v sodobni Evropi živeli tako, kot ti pridigaš! To lahko govoriš primitivcem, ne pa nam!«

Kaj naj rečem na to? Resnično, tako kot kvas prekvasi vse testo, tako nekatere kristjane prekvasi greh. Vi lahko še naprej tako trdite. Toda samo vedite, da je le tisti Duh, ki priznava, da je Jezus Kristus prišel v mesu, da bi premagal greh, Duh od Boga. Vsak drug duh je duh, ki prihaja iz pekla. Poskusite torej sami preveriti, kakšen je duh, ki živi v vas.

Jezus želi tudi tukaj – v sodobnem, civiliziranem, svobodnem svetu – videti čisto in brezmadežno Cerkev. In ko kristjani to postanemo, takrat se bo začelo duhovno prebujenje, ki je posledica svetega in očiščenega življenja. Da bi Sveti Duh lahko deloval, tako kot hoče, mora imeti prosto pot v našem življenju. Brez tega ne gre. Navsezadnje se Božji Duh imenuje **Sveti Duh**, ker ne prenese ničesar nesvetega in nečistega! In ko bo temu Duhu omogočeno delovati skozi nas, takrat se bo razodela Božja slava. Šele takrat se bo puščava spremenila v cvetoči vrt, takrat bo krščanstvo zacvetelo kot narcisa in takrat bo svet spoznal, da je Gospod Bog in da je On tisti isti živi Bog v tem poslednjem času!

Svet je v rokah kristjanov! Sveto pismo ne pravi zaman: »Če se bo moje ljudstvo, ki je imenovano po mojem imenu, ponižalo, molilo, iskalo moj obraz in se odvrnilo od svojih zlobnih poti, takrat bom prisluhnil iz nebes, odpustil njihov greh in ozdravil njihovo deželo.« (2 Krn 7,14)

Dragi prijatelji! Morda znate to vrstico celo na pamet, a povejte mi, ali ste o njej kdaj resno razmišljali? Ste bili res pozorni na te besede? Ali ste opazili pogoj, ki ga postavlja Gospod, ko nam želi odpustiti in ozdraviti našo deželo? Navsezadnje Bog tako jasno govori tebi in meni: »Če se bo moje ljudstvo, ki je imenovano po mojem imenu, ponižalo, molilo, iskalo moj obraz in se odvrnilo od svojih zlobnih poti, **takrat** bom prisluhnil iz nebes.« Prebujenje se ne začne z drugimi ljudmi! Ne z zunanjiimi! Začne se pri nas in z nami – v Kristusovi Cerkvi! In zato je naša naloga pripraviti pot Svetemu Duhu, da bo lahko začel delovati. Na to pot, ki se imenuje **sveta pot**, ne bo stopil noben nečist človek. In ta pot je edina pot za vsakega kristjana. Na njej nas Gospod želi videti. O, kako čudovito bi bilo, če bi Cerkev Jezusa Kristusa že danes živela tako, da bi bila v njej vidna slava našega Odrešenika!

XIV. poglavje

Veliko se začne z majhnim

V Markovem evangeliju je opisana zanimiva zgodba o tem, kako Jezus nahrani pet tisoč ljudi. Preberimo jo.

»In skrivoma so z ladjo odpluli na zapuščen kraj. Množica pa jih je videla odhajati in mnogi so ga poznali ter iz vseh mest so peš tekli tja ter jih prehiteli in skupaj prišli k njemu. Ko pa je Jezus prišel ven, je zagledal mnogo ljudi in bil prevzet s sočutjem do njih, ker so bili kakor ovce, ki nimajo pastirja, in začel jih je učiti mnogo stvari. Ko pa je dan davno minil, so k njemu prišli njegovi učenci in rekli: »To je zapuščen kraj in zdaj *je* čas davno potekel; pošlji jih proč, da lahko gredo naokoli po deželi in v vasi in si kupijo kruha zase, kajti nič nimajo za jesti.« Odgovoril je in jim rekel: »Dajte jim vi jesti.« Oni pa so mu rekli: »Ali naj gremo in kupimo za dvesto denarjev kruha ter jim damo jesti?« Reče jim: »Koliko hlebov imate? Pojdite in poglejte.« In ko so vedeli, so rekli: »Pet in dve ribi.« In ukazal jim je, naj se vsi po skupinah posedejo na zeleno travo. In posedli so se v vrstah, po sto in po petdeset. Ko je vzel pet hlebov in dve ribi, je pogledal gor v nebo in blagoslovil in razlomil hlebe in *jih* dajal svojim učencem, da jih postavijo prednje; in dve ribi je razdelil med vse. In vsi so jedli in bili nasičeni. In pobrali so dvanajst polnih košar odlomkov in od rib. Teh pa, ki so jedli od hlebov, je bilo okoli pet tisoč mož.« (Mr 6,32–44)

Jezus torej v zapuščenem kraju pridiga in uči ljudi. Pozno je in učenci, zaskrbljeni, da so ljudje še vedno lačni, pristopijo učenci k Njemu in ga vprašajo, kaj naj storijo. Seveda so vse nameravali poslati v okoliške vasi, da bi si tam vsak kupil kaj za pod zob. Vendar jim Jezus v odgovor na to reče: »Dajte jim vi jesti.« Tako daje Gospod svojim učencem nalogo, da nahrungijo ljudi. Gospod je

to odgovornost naložil prav njim. Lahko si predstavljamo, v kakšni težki situaciji so se takrat znašli, ko so slišali ukaz svojega Učitelja. Navsezadnje se je zbralo ogromno ljudi, da bi poslušali Jezusa.

Kot piše v Svetem pismu, je bilo samo moških okoli pet tisoč, ne da bi šteli ženske in otroke.

In tako so učenci, ko so približno izračunali, koliko denarja bodo potrebovali, da bi nahranili vse, rekli Jezusu: »Gospod, dvesto denarijev nam ni dovolj, da bi vsak dobil vsaj malo.« Vendar to sporočilo ni niti najmanj zmotilo njihovega Učitelja, ki jim je rekel, naj ljudi ne pustijo oditi, ne da bi jih nahranili.

Dragi prijatelji! Te besede »dajte jim jesti« danes veljajo tudi za Kristusove učence. Saj veste, da Gospod tudi nam pravi: »Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsakemu ustvarjenemu bitju.« (Mr 16,15) In če se imate za Jezusove naslednike, potem je to tudi vaša naloga. Ni zaman zapisano, da bo kri nevernikov zahtevana iz naših rok. Naša naloga skupaj z vami je, da svetu prinesemo sporočilo odrešenja in mu pridigamo o Kristusu, ne toliko z besedami naših ust, temveč z našim življenjem in hojo pred Bogom. Naše življenje je za ljudi tisti evangelij, ki ga oznanjamo. Sveto življenje, ne pa »svete besede«, osvaja duše drugih. Prav takšne hoče Gospod videti svoje učence, ki morajo postati Njegove žive priče.

»Ah ne! To ni zame! Preprosto nisem sposoben za to! Vseeno mi ne bo uspelo!« – takšne besede je danes pogosto slišati. Toda tudi v zgoraj opisanem primeru Gospod zahteva od svojih učencev navidezno nemogoče in jim reče: »Dajte jim jesti,« čeprav nimajo ničesar. Nihče od njih v tistem trenutku ni imel niti kosa kruha! Nihče! Tako so se znašli v brezizhodnem položaju. Nekateri med njimi so tuhtali, kam naj gredo, da kupijo toliko kruha; drugi so izračunali, koliko jih bo to stalo. Znana človeška reakcija, kajne?

Tudi nam pride na misel nekaj podobnega, ko nam Gospod postavi nalogo, da pridobimo zanj ves svet. Takrat razmišljamo in

premišljujemo, kaj bomo za to potrebovali. In že se predlaga, da začnemo moliti za prebujenje, da bi Bog začel delovati in da bi ogenj prišel z neba in pretresel satanske trdnjave.

Tako molimo in molimo, prosimo Gospoda, naj stori velika dela, da bi se ljudje množično pokesali in da bi grešni svet spoznal svojega Odrešenika. A minevajo meseci in leta, staramo se, naše glave so že osivele in morda že stojimo z eno nogo v krsti, a prebujenje se še ni zgodilo. Še več, duhovne stvari postajajo vedno slabše. Postimo se in molimo, da bi Gospod začel hitro ukrepati, hkrati pa smo zadovoljni, ker zraven še hujšamo. Kdo ve, morda bi v naših prizadevanjih bolj napredovali, če bi hrano sprejemali z zahvalo in bi bili bolj zdravi po telesu. Torej so vsa naša prizadevanja zaman. Gospod ne odgovarja na naše molitve. Vprašajte se, zakaj?

Rešitev tega problema za Kristusove učence ni bila v tem, da bi šli v bližnje vasi in tam kupovali kruh. Ko jim je naročil, naj nahranijo ljudi, jim je Jezus predlagal, naj jim dajo tisto, kar že imajo. Da, ampak v tem primeru resnično niso imeli ničesar! Kaj naj bi storili?

In prav v tistem trenutku, ko so morda zmedeno gledali drug drugega, je prišel eden od učencev, apostol Andrej, in se obrnil k Jezusu ter mu povedal, da je med ljudmi deček, ki ima pet majhnih ječmenovih kruhov in dve ribi. (gl. Jn 6,9)

Pomislite, samo pet kruhkov in dve ribi! Konec koncev je to nekaj zelo majhnega! S takšno količino hrane bi se lahko nasitil samo ta mali fant! Verjetno je to pripravila in dala sinu na pot njegova skrbna mama. Toda s to malenkostjo so Njegovi učenci prišli h Kristusu. S tem, kar je prinesel in mu dal ta deček. Ta otrok ni bil Kristusov učenec, ni bil teolog, kot bi prave Kristusove učence v sodobnem jeziku lahko imenovali. Vendar, medtem ko niso imeli ničesar dati ljudem, je ta deček imel nekaj. In čeprav je

bilo to, kar je imel, nepomembno, je Jezus uporabil natanko to, da je nahranil celotno množico več tisoč ljudi.

Vidite, prijatelji! Zelo pogosto naredimo veliko napako, ko mislimo, da Gospod ravna tako kot mi ljudje. Če se človek nečesa loti, vedno začne z nečim velikim in, če se le da, s čim večjim. Toda iz neznanega razloga se to veliko praviloma zmanjšuje, dokler povsem ne izgine. Gospod pa dela ravno nasprotno. Če želi nekaj storiti, vedno začne z nečim majhnim. In potem ta majhnost raste in se množi ter se spreminja v nekaj velikega. To je razlika med Božjim delom in človeškim delom.

Seveda verjamem, da je v srcih mnogih kristjanov želja, da bi se jih še veliko več spreobrnilo in spoznalo Gospoda. Prav tako verjamem, da mnogi molijo za duhovno prebujenje in močno delovanje Svetega Duha. Resnici na ljubo pa si težko predstavljam, kako bi lahko bilo videti tukaj pri vas, če bi Gospod takoj začel delovati z veliko močjo. Vendar ne napenjajmo svoje domišljije, saj Bog nikoli ne ravna tako, kot si mi želimo in predstavljamo. Gospod ne začne z nečim velikim. Tudi v tem primeru se je torej zadeva začela z majhnim dečkom; in kako sem hvaležen Bogu, da ga Kristusovi učenci, ko so videli tega dečka, niso odrinili in mu rekli: »Ah, kaj si nam prinesel! Saj je tisto, kar imaš, tako majhno, da preprosto ne more imeti pomena!« Ne, pripravljeni so bili sprejeti to malo in zato so prejeli veliko.

Torej, prijatelji! Če želite služiti Bogu in biti posode, primerne za Njegovo uporabo, se morate naučiti ceniti tudi najmanjše stvari. Kdor zanemarja majhno, ni vreden velikega! Če želimo, da Sveti Duh deluje po nas, mu moramo biti zvesti v najmanjših stvareh. O tem govorim samo zato, ker prav v tej zadevi mi, kristjani, delamo veliko napako in izgubljammo svoje blagoslove. Molimo in prosimo Gospoda, da vzame nekaj stvari v Svoje roke, v pričakovanju, da bo ravnal tako, kot si mi to predstavljamo. Ob tem pozabljammo na Božjo besedo, ki nam pravi, da Njegove poti niso naše poti in da

Njegove misli niso naše misli. (glej Izaija 55,8) Zato je za nas tako pomembno, da smo v tej zadevi modri.

Mislim, da zdaj razumete, zakaj tukaj v Južni Afriki vsem govorimo, da mora biti vsak vernik živi kristjan, iz čigar osrčja tečejo reke žive vode. Vsakdo, brez izjeme, lahko in mora biti tak, ne glede na to, ali je odrasel ali še zelo majhen. Vsakdo mora Gospodu prinesiti tisto, kar ima.

Lahko se le čudimo dejanju tega dečka. Konec koncev bi lahko rekel: »Ne, ne morem dati svoje hrane! Nočem stradati!« Vendar je bil ta fant pripravljen dati drugim vse, kar je imel, in s tem je nasitil ne le sebe, ampak še več kot pet tisoč mož. Tako je iz malenkosti nastal velik Božji čudež!

Poglejmo zdaj ravnanje Gospoda Jezusa. Od dečka je vzel majhne hlebčke in dve ribi, povzdignil oči k nebu in se za to zahvalil nebeškemu Očetu. Oh, koliko kristjanov greši, ker namesto da bi se Bogu zahvaljevali za tisto malo, kar že imajo, godrnjajo in se pritožujejo, rekoč: »Oh, to je tako nepomembno!« Prijatelji moji! S takšnim preziranjem se stori velik greh! Bogu se moramo zahvaljevati za najmanjše stvari in mu biti zvesti v najmanjših stvareh!

Obstaja zgodba iz življenja posvetnih ljudi, ki pripoveduje, kako se je fant s svojo punco odpravil na sprehod v park. Ko je prišel tja, se je usedel na klopi in ji rekel: »Oh, če bi imel tisoč rok, da bi te objel!« Potem mu je »pametno« dekle odgovorilo: »Zakaj ne uporabiš teh dveh rok, ki jih imaš?«

Seveda mi kot kristjani tega ne počnemo. To počne svet. Vendar se morate strinjati, da je to dekle s svojim odgovorom osvetlilo duhovno resnico. »O, da bi s tisočimi ustnicami slavil Tebe, Gospod ... « pojemo v eni duhovni hvalnici, zraven pa ne uporabljamo tistih ust, ki jih imamo. Kako pogosto je mogoče slišati: »Oh, če bi le lahko pridigal! O, če bi imel dar ozdravljenja! O, če bi mi bila dana moč – kaj vse bi potem naredil!« Poznal sem

neko žensko, ki je rada ponavljala: »Oh, če bi bila moški! Potem bi vi marsikaj doživeli!« Ni pa izkoristila niti tega, kar je imela.

Oh, kako neumni smo še lahko!! Verjetno ni bolj nerazumnih ljudi od nas kristjanov! Božja beseda ne pravi zaman, da so otroci tega sveta pametnejši od sinov svetlobe. In žal je to res tako! Pogosto so dejansko veliko pametnejši od nas! Česa vse ne storijo otroci princa tega sveta, da bi pritegnili duše ljudi. Ne gledajo na težave in se ne ustavijo pred ovirami, da bi dosegli svoje cilje. Imajo dovolj poguma, da vstopajo celo v cerkve Božjih otrok, da bi tudi tam opravljali svoje uničujoče delo! Tako služijo svojemu kralju! Kaj pa mi kristjani delamo za Gospoda? Ta svet bi moral ležati pred Jezusovimi nogami! A s čim se ukvarjamo mi? S čim?! Bežimo pred težavami, ker nam je, vidite, pretežko! Skušnjave so za nas prevelike in želimo pobegniti tja, kjer ni hudiča! Ampak ni mesta na svetu, kjer ga ni!

V Stari zavezi je zapisano o nekem starem človeku, ki ga gotovo poznate. Bil je star petinosemdeset let, a ko so obljubljeno deželo razdelili na dvanajst rodov, je zase prosil najtežje območje – goro, kjer so živeli velikani. Niso ga prestrašile besede tja poslanih izvidnikov, ki so rekli: »V svojih očeh smo bili kakor kobilice in takšni smo bili v njihovem pogledu.« (4 Mz 13,33) Ta petinosemdesetletnik je želel iti točno tja, prepričan, da bo tudi tam Gospod z njim in mu bo podelil zmago. (Joz 14) Oh, kako drugače je zdaj pri nas! Mi, ki bi morali biti duhovni možje, v resnici postajamo podobni šibkim ženskam!

A vrnimo se k našemu besedilu. Jezus reče svojim učencem: »Dajte jim jesti.« A oni nimajo kruha. »Poglejte okoli sebe!« nadaljuje Kristus. »Ali res nimate ničesar?« In ko so učenci iskali, so našli tega dečka s tem, kar je imel, in to prinesli svojemu Učitelju. Ko so vprašali Gospoda, ali naj pošljejo ljudi v vasi, da bodo poskrbeli zase, ali naj vzamejo denar za nakup hrane za vse,

jim je odgovoril: »Ne, hočem tisto, kar imate. Poiščite tisto, kar že imate med seboj, in uporabite to.«

Bolj premislimo o teh besedah. Navsezadnje smo tako nagnjeni k temu, da ne vidimo tega, kar že imamo, in iščemo nekaj več. Vendar Gospod ne deluje tako. Če nam nekaj da, želi, da se to uporabi. Ne smemo ponoviti napake nekega človeka, ki so ga pozneje imenovali hudoben in leni suženj. Seveda se spomnite te prilike, ki jo je nekoč povedal Jezus. V njej je zapisano, da je gospodar enemu delavcu dal pet talentov, drugemu dva, tretjemu pa le enega. Prvi in drugi sta uporabila, kar jima je bilo dano, tisti, ki je imel samo en talent, pa je šel in ga zakopal. Ko je gospodar, ko se je vrnil, izvedel za to, ga je obsodil in mu vzel tisti edini talent, rekoč: »Kajti vsak, kdor ima, mu bo dano in bo imel obilje, toda od tistega, ki nima, bo vzeto proč celó to, kar ima.« (Mt 25,29)

Vidite, dragi prijatelji, kako nevarno je zanemarjati malenkosti in jih ne dati v obtok. Enako se lahko zgodi tudi nam. Bog nam lahko vzame tisto malo, kar že imamo, zato to uporabljajte in bodite hvaležni za to. Ne iščite več, ampak prosite Gospoda za milost, da bi bili zvesti v tem, kar vam je bilo že dano.

Preden se je začelo prebujenje, ko je Bog začel opravljati svoje delo v meni, je začel prav s tem, kar je bilo v mojih očeh nepomembno. Pred tem sem organiziral velika srečanja in si prizadeval, da bi jih obiskalo čim več ljudi. Natisnil sem na stotine vabil, jih razdelil ljudem – in ko so prišli, sem jih prepričeval, naj sprejmejo Jezusa in se izročijo v Njegove roke. Ko pa je na začetku prebujenja začel delovati Božji Duh v mojem življenju, me je najprej opozoril na tiste grehe v mojem življenju, ki so bili po mojih takratnih predstavah nepomembni in nanje nisem bil posebej pozoren. Vendar so bile ravno te »malenkosti« ravno tisti šakali (kot jih imenuje Božja beseda), ki so uničevali moj vinograd. (gl. Pp 2,15)

Gospod mi je takrat rekel: »Erlo, kaj ti pomaga to, kar pridigaš drugim, če tvoje lastno življenje ni v redu? Saj tvoj odnos do

najmanjših med tistimi, ki verujejo vame, ni tak, kot bi moral biti po Svetem pismu.« To me je zadelo kot udarec s kladivom. »Ah,« sem razmišljal: »kaj mi je mar za najmanjše! Veliki ljudje, vladarji, kralji – to je to! Kar zadeva najmanjšega, neumnega, nepomembnega, kaj mi je mar zanj?!« Vendar je Bog na to gledal drugače. Dal mi je jasno vedeti, da moramo biti zvesti tudi v najmanjših stvareh.

Božja beseda pravi, da človek, ki ni sposoben upravljati svojega doma, ne more voditi skupnosti. Če ne more pravilno živeti s svojo ženo in otroki, kako bo potem vodil druge! Žal kljub temu neposrednemu navodilu iz Svetega pisma kristjani to dopuščamo, in to ne tako redko. Torej v tej zadevi Sveto pismo za nas nima več nobenega pomena. Kako potekajo stvari v naši družini in v našem domu, je za nas nepomembno, saj nima nobene zveze z duhovnim služenjem. In tako zanemarjamo te tako imenovane »malenkosti«, stojimo za prižnico in drugim pridigamo čudovito pridigo, ne da bi opazili, da takrat izgubimo svoj blagoslov.

Ko je Jezus poučeval ljudstvo, je šel tako daleč, da je povsem neposredno in nedvoumno rekel: »Če torej niste bili zvesti s krivičnim mamonom, kdo bo vašemu zaupanju poveril resnična bogastva?« (Lk 16,11) Torej, če niste bili zvesti v denarnih zadevah in finančnih zadevah, potem vas nebeški Oče ne more blagosloviti niti v duhovnih zadevah. Torej vidite, kje se vse začne?! Enako velja za naše zemeljsko življenje. Če na svojem delovnem mestu nismo vestni in zvesti, nam Bog ne more zaupati dela v Svojem vinogradu.

Morda bo kdo rekel: »Joj, kaj pa ima vse to opraviti z duhovnimi zadevami in mojim služenjem v cerkvi! Saj se zelo dobro spopadam s tem, kar mi je bilo zaupano! Dobro pridigam, pojem in pričujem ljudem o Bogu, zato niti najmanj ne dvomim, da sem odrešen! Ali je res tako pomembno, da sem bil na delovnem mestu v čemerkoli nepravičen?! Pa kaj za to, če je v zvezi z denarjem nekaj narobe?! Kaj pa je to?! Je to za Boga res tako pomembno?!«

Dragi prijatelji! To lahko razumemo in razlagamo, kakor hočemo. Samo vedite, da Bog v nebesih na to pravi eno: »Bili ste nezvesti in zato vas ne morem blagosloviti!« Če ti, žena, živiš s svojim možem in ne ravnaš tako, kot te uči Sveto pismo, potem si tudi ti nezvesta svojemu možu in Bogu. Vzemi Božjo besedo v roke in pozorneje preberi, kaj Bog pravi o ženi in kakšen mora biti njen odnos do moža. Ni se treba opravičevati s tem, da so tisti časi že zdavnaj mimo in da zdaj živimo v drugih časih. Konec koncev veš, da je bilo Sveto pismo napisano enkrat za vse veke in da Njegove besede veljajo še danes. Žena, preveri se in povej pred Bogom, ali si kakršna bi morala biti po Svetem pismu? Ali tvoje življenje in tvoje ravnanje doma ustreza temu, kar si prebrala? Če ne, potem nima smisla moliti za Božje delovanje, ker si sama ovira za delovanje Svetega Duha.

Tudi ti, mož, vedno znova preverjaj svoj odnos do svoje žene. Ali jo ljubiš, kot te uči Sveto pismo? Jo ljubiš kot samega sebe? Jo spoštuješ kot sodedinjo milosti življenja? Ali upoštevaš, da je telesno šibkejša od tebe in zato potrebuje tvojo pomoč? Ali živiš tako, da ji je podrejanje tebi v veselje? Si z njo potrpežljiv, kot je bil Kristus s svojo Cerkvijo, ali si strog, grob in zahteven? Če tvoj odnos do žene ni v skladu s Svetim pismom, potem tvoje molitve ne bodo uslišane zaradi ovire, ki si jo sam ustvaril.

Starši! Ali vzgajate svoje otroke v strahu Gospodovem? Vidijo luč v vas? Ali je vaše življenje takšno, da bi vam radi sledili? Otroci! Ste staršem v veselje in tolažbo? Ali lahko blagoslovijo vaša dela in dejanja? Ali jim lahko vaša poslušnost služi kot zgled, kakšna bi morala biti njihova poslušnost Gospodu?

Ne reci, prijatelj, da ne moreš biti tak, kot bi moral biti po Besedi, ker tvoj mož ali tvoja žena, tvoji otroci ali starši živijo nevredno! Gospod vas osebno danes sprašuje, ali ste na pravem mestu? Želi začeti pri vas in skozi vaše spremenjeno življenje govoriti dušam vaših bližnjih in mnogih drugih ljudi!

Dragi moji! Verjetno bi si mnogi izmed vas želeli doživeti poseben blagoslov in srečanje z Gospodom. Samo povejte, prosim, kako si to predstavljate? Spomnite se enega primera, ki nam ga je zapustil v Svetem pismu. Ko je bil prerok Elija v votlini, se je Bog obrnil k njemu in mu rekel: »Elija, pojdi ven in se povzpni na goro in tam me boš videl.« (gl. 1 Kr 19,11) Potem se mu je prikazal Gospod. Ampak kako? V kakšni obliki? Najprej je zapihal močan veter, tako da so se gore tresle in so se rušile skale. Velik fenomen, kajne? Če bi se danes zgodilo kaj takega, bi v nekaj urah ves svet izvedel za to in kristjani bi zagotovo rekli, da je to nedvomno pojav Božje moči. Seveda! Gore se tresejo in sesuvajo, in vse se spreminja v prah in pepel! Samo Sveto pismo nam pove nekaj drugega o tem – da Gospoda ni bilo v tem silnem vetru. Potem se je zgodil močan potres! Toda tudi v njem ni bilo Gospoda. Po potresu je z neba padal ogenj, a tudi v njem ni bilo Gospoda. To je bil tuj ogenj. In čeprav je gorel in žarel, Boga še vedno ni bilo v njem. Šele ko je vse to minilo, je za ognjem zaslišal tih, šepetajoč glas in takrat si je prerok zakril obraz. (gl. 1 Kr 19)

Ali ste razumeli to lekcijo, prijatelji? Pričakujemo velike stvari, čakamo in iščemo nekaj velikega, pa sploh ne opazimo, da gremo mimo tihega, šepetajočega glasu, v katerem se razodeva Gospodar vsega vesolja. Kako pogosto smo v srcu neposlušni Božjemu Duhu! Oh, kako pogosto smo v svojem srcu neposlušni Božjemu Duhu! Kako pogosto se nam mudi, da drugim govorimo o Svetem Duhu, čeprav v nas samih ni videti sadov tega Duha! Kako vztrajni smo lahko, da zahtevamo od Gospoda toliko, kot si želimo, in se v tem primerjamo z izgubljenim sinom, ki je nekoč rekel: »Daj mi, oče, delež tvojega premoženja, ki mi pripada! Daj mi moje! Imam pravico do tega in hočem to takoj! Daj mi! Daj!« Njegov oče se ni prepiral z njim in mu je dal, kar je zahteval, toda kaj se je zgodilo potem?

Mar se to ne dogaja tudi nam? Nebeškega Očeta vztrajno prosimo za nekaj, in ko to prejmemo, pogosto ne vemo, kaj bi s tem. Leta minevajo, mi pa izgubljam, postajamo prazni, postajamo revni ... In lahko se celo zgodi, da se mi, ki smo nekoč veliko prejeli, duhovno najdemo pri koritu skupaj s hrano za svinje. Da, marsikaj se nam lahko zgodi, če ne poskrbimo za čistost svojega srca in svojega življenja. V takem nečistem stanju lahko dobi človek odgovor iz pekla, da mu hudič prižge svoj tuj ogenj na njegovem jeziku in v njegovem srcu; ogenj, v katerem ne bo Boga.

Torej, dragi moji! Kako je pri vas? Če želimo prebujenje, če želimo doživeti nekaj velikega, potem se oborožimo z mislijo, da se vse začne z malim. Če ste mož in oče, potem morate očistiti odnos z ženo in otroki in postati pravi, dober mož in oče. Če delate, potem bodite tam zvesti in se pokažite kot pravi kristjan. Zaprimo usta, ker smo že preveč povedali in s tem povzročili veliko škode! Prišel je čas, da ne besede, ampak naše življenje postane za druge potrebno pričevanje in resnično pridiganje!

Kot sem že rekel, je pri nas v Afriki postalo običajen pojav in najlažji način, da nevernega moža osvoji in pridobi za Gospoda njegova verna žena; neverna starša – preko njunih skesanih otrok; sosede – preko njihovih vernih sosedov. Pri tem kristjani ne govorijo veliko, kot je bilo v enem od teh primerov.

Oče temnopoltega mladeniča je nekoč svojim otrokom rekel: »Če kdo izmed vas postane kristjan, mu bom s svojo roko zabodel sulico v srce.« In če je Zulu človek nekaj rekel, potem ste lahko prepričani, da bo izpolnil svojo besedo, ne glede na to, kako pošastno je to dejanje. In tako se je zgodilo, da se je eden od sinov pokesal in se obrnil h Gospodu. Po tem seveda ni šel k očetu, da bi mu naznanil, da je postal kristjan. Ne, naredil je drugače. Ko je prišel k očetu, mu je rekel: »Oče, grešil sem proti tebi. Bil sem ti neposlušen. Ti si moj oče in kot sin te moram spoštovati in živeti v poslušnosti.«

Njegov oče je bil tako rekoč duhovnik demonov in zlih duhov. Njegova naloga je bila, da v svojih pesmih opeva in hvali vse zle duhove, in to v imenu celotnega plemena. In ko je sin prišel k njemu v kesanju in ga prosil odpuščanja za vse, kar je bilo narobe v njegovem sinovskem odnosu do njega, je bil tako pretresen, da se je v velikem veselju začel zahvaljevati duhovom mrtvih, ker so tako spremenili njegovega sina. Takrat si niti ni mogel predstavljati, kateri Duh je v resnici opravil to čudovito spremembo. Spremenjeno življenje tega temnopoltega mladeniča je postalo takšna luč za vso družino, da so se tudi vsi ostali otroci pokesali, kmalu zatem pa je tudi sam oče sprejel Gospoda.

Prej je bila njegova hiša napolnjena z različnimi predmeti čarovništva, kar je bil smisel in cilj njegovega življenja. Z uporabo čarovnije in spiritizma je lahko prerokoval in napovedoval prihodnost ljudi, pri čemer je uporabljal različne čarovniške predmete. Po njegovem spreobrnjenju so vse te nečiste stvari prinesli na misijonsko postajo in jih javno sežgali. Pozneje so on sam in vsi njegovi otroci postali služabniki in oznanjevalci evangelija. Bili so prvi kristjani v svojem plemenu, kjer je vladala tema. Toda njihovo življenje, ki je resnično postalo svetloba, je brez besed prepričevalo druge duše in jih osvajalo ter pridobivalo za Gospoda.

Ko beremo Sveto pismo, pogosto naletimo na opise takih primerov, ko je Jezus, ko se je obrnil k ljudem, ki jih je ozdravil, rekel: »Pazite, da nikomur ne poveste, kaj vam je Gospod storil.« Preberete lahko tudi, kaj se je zgodilo v primerih, ko so bili neposlušni in so hodili naokoli ter pripovedovali drugim. Pogosto so ti postali ne le pomoč, ampak celo ovira, saj Kristus potem v nekatere vasi ni mogel več vstopiti. Rezultat takšnih nepotrebnih pričevanj je bilo tudi to, da je moral Gospod zapustiti vas, v kateri je nekaj delal, in ostati v samotnih, zapuščenih krajih. (gl. Mt 9,30–31 in Mr 1,44–45; 7,36; 8,26)

Vidite, prijatelji, koliko lahko včasih stane naše pričevanje! Toda tako pogosto hitimo pripovedovati o tem, kaj nam je Gospod storil, in s svojim neobvladovanjem samo škodimo Božjemu delu.

Prav tako želim povedati, da so ljudje zelo nagnjeni k temu, da se navdušujejo nad tem, kar so doživeli drugi, in menijo, da se mora to enako zgoditi tudi njim. Če razmišljamo na tak način, se lahko navdušimo in zlahka zablodimo. Poznam človeka, ki je nekoč slišal čudovito pričevanje iz ust drugega kristjana, ki je govoril o tem, kako ga je Kristusova sveta kri očistila, kako je po tem vse v njegovem življenju postalo novo in kako je vse to globoko čutil in doživljal ... Ko je mladenič poslušal to navdihnjeno zgodbo, je rekel: »Oh, potem to pomeni, da se sploh nisem pokesal, kajti med svojim kesanjem nisem doživel česa takega; navsezadnje bi moral tudi jaz čutiti in občutiti nekaj takega!«

Vidite, pogosto smo kot nespametne ovce. Gospod ravna tako, kot hoče, za enega tako, za drugega drugače. A obstaja nekaj, kjer ni nobene izjeme, in to je, da On vedno začne z majhnimi stvarmi in nas tako pripravlja na to, kar lahko še pride. Pri nas pa se pogosto zgodi, da se danes pokesamo in obrnemo h Gospodu, jutri pa že pričakujemo od Njega nekaj velikega. Kaj bi rekli o mladeniču, ki je šel delat na banko in bi takoj v prvem tednu želel postati njen direktor? Verjetno bi mislili, da je nor, in bi mu rekli, naj obišče psihiatra. Samo pomislite! Kako lahko ta mladenič takoj po nastopu službe postane šef banke! Neumno je tako govoriti! To je preprosto nemogoče! Pri svojem delu mora začeti od spodaj!

Toda povejte mi, ali se to ne dogaja tudi pri nas kristjanih? Vedno želimo začeti od zgoraj. Ne vem, zakaj, a na žalost je tako. Ob tem pozabljamo, da je samo en primer, ko začneš od zgoraj. In veste, kdaj se to zgodi? Ko sam sebi koplješ grob. Takrat res začneš od zgoraj. In, žal, kako pogosto se to dogaja v duhovnem življenju nas kristjanov.

Moji prijatelji! Začetek ni zgoraj. Začne se spodaj – s čiščenjem čevljev, brisanjem tal in pomivanjem posode. Tam se vse začne in tam moramo biti zvesti. Ne pozabite, da nas v tem času nebeški Oče skrbno opazuje, in če ne bomo zvesti v malem, nam ne bo zaupal več, ker ve, da bomo v velikem enako nezvesti kot v malem. Prosite, da bi se ljudje pokesali in se obrnili h Gospodu, kajne? Toda če vam Gospod nekega dne da prebujenje, kaj boste storili s tem? Povejte mi, ste že razmišljali o tem? Si lahko predstavljate, kaj bi se vam lahko zgodilo, če bi se začelo prebujenje?

Povedal vam bom o enem blaženem Božjem možu, ki je skupaj s svojo ženo dolgo molil, da bi Gospod poslal prebujenje v kraj, kjer sta živela: »Gospod!« sta prosila. »Podari nam prebujenje! Zlomi človeška srca in jih pripelji sem! Pošlji dušam lakoto in žejo po poslušanju Tvoje besede!« Vendar je kljub njunim molitvam vse ostalo trdo kot kamen. Ni bilo lahko, vendar sta še naprej prosila Gospoda, saj sta verjela, da ju bo nekoč uslišal. In končno je prišel dan, ko je Bog začel Svoje delo z njima. Hkrati pa je tam začel delovati tako, kot vedno začne – ne z ateisti, za katere so tako dolgo molili, ampak z njima samima; in pri teh tako imenovanih »malenkostih«, ki jih nista opazila ali nista hotela opaziti. Tako sta morala najprej narediti red v svojem življenju.

Oh, kako sta se veselila, ko se je na koncu prvi človek pokesal in se obrnil k Bogu! Žena je nato skuhala najboljšo juho in pripravila razkošno večerjo, kot za kralja. Veselili so se, slavili, hvalili in se zahvaljevali Bogu za to prvo dušo. Potem je prišla druga oseba, za njo tretja, nato še in še. To je trajalo tri mesece. Skupnost je nenehno rasla in se množila. Dan za dnem so se nove duše kesale in spreobračale h Kristusu.

Tri mesece pozneje je vse skupaj doseglo takšne razsežnosti, da žena tega ni mogla več prenesti. Nekega dne se je mož vrnil domov z več kot desetimi ljudmi, ki jih je pripeljal h Gospodu. V tistem trenutku je žena stopila do okna in skozi zaveso videla svojega

moža, ki vodi vse te ljudi v njihovo hišo. »Ah!« je pomislila v srcu. »Zakaj jih pripelje kar takoj toliko! Ne, ne morem več tako! Preprosto sem utrujena, ko jih ves čas sprejemam! Utrujena sem, ko jim neprestano kuham, pripravljam hrano in pospravljam! To je zame preveliko breme!« In ko je mož vstopil v hišo, mu je, ker se ni mogla več zadržati, jezno šepetala: »To je pa že preveč zame. Razumi, da sem preprosto utrujena!« Ko jo je pogledal, je mirno rekel: »V redu, pojdiva v najino spalnico.« Ko sta vstopila, jo je povabil, naj poklekne, in začel moliti: »O, Gospod Jezus, odpusti nama, da sva molila za prebujenje! Prosim, prenehaj delovati, ker to moji ženi nalaga preveč dela!«

Vendar hvala Bogu, da so se ženine duhovne oči odprle, ko je slišala besede te molitve, in se je pokesala. Dotaknila se je moževe rame in prosila: »Dragi moj mož, prosim, ne moli več tako!« in ko je umolknil, je nadaljevala, zdaj že obrnjena k Bogu: »O, Jezus, odpusti mi!« Tako je v globoki skesanosti svojega srca prosila Boga in moža za odpuščanje. Po njenem kesanju je Gospod nadaljeval delovanje skozi ti dve posodi in rešil še mnoge duše. Nekoč sem bil na obisku pri njiju in se osebno prepričal, kako tiho in prijazno, kot angel, je ta ženska, potrpežljivo in krotko opravljala službo, ki ji je bila zaupana.

Dragi prijatelji, Gospod zelo pogosto ne usliši naše molitve za prebujenje, ker že od samega začetka ve, da to ni nič drugega kot prazna igra pobožnih besed. Predvideva, da ne bomo sposobni prestatati vsega, kar je s tem povezano, in da bo prebujenje kmalu postalo pretežko za nas in bomo začeli stokati. Če molimo za prebujenje in prosimo Gospoda, naj ukrepa, potem ne smemo pozabiti, da nas bo to nekaj stalo.

Da ... To nas bo res nekaj stalo ... Obiščite nas v KwaSizabantu! Pridite k meni domov in videli boste, kako pogosto spim v svoji spalnici! Poglejte, kako je videti naše družinsko življenje! Koliko časa imam za svojo ženo! Pojdite k njej in jo

vprašajte, kako pogosto je lahko z mano! Lahko greste tudi do mojih otrok in jih vprašate, kaj imajo od očeta! Seveda bi bil lahko tudi jaz, tako kot vi, doma s svojo ženo in družino! Ampak nikoli ne bi želel zamenjati svojega življenja z vašim! Nikoli! Rajši bi umrl! In tega mi nihče ne more vzeti!

Torej, če molite in prosite za nekaj, potem najprej izračunajte, koliko vas bo to stalo in ali lahko to prenašate vse življenje. Poleg tega ne smemo pozabiti, da Gospod gleda na vaše življenje in preverja, ali ste mu bili zvesti v tem in v onem ... Konec koncev Bog ni tako »neumen«, da bi vam zaupal nekaj zelo velikega, vedoč, da boste že pri prvih korakih zaupano delo izdali in ga opustili. Potem bi bilo vse izgubljeno! Bog dobro ve, kdo je česa sposoben in kaj lahko pričakuje od koga!

Da, najpomembneje je, da smo zvesti. Bog ne ponuja lahkih poti, ker nas želi narediti zveste točno tam, kjer smo. Zato vam ni treba veliko razmišljati, ali bi šli v Afriko ali ne. Raje ostanite tam, kjer ste, ker če na svojem mestu niste blagoslov, potem boste tudi nam v breme! Upam, da s temi besedami nisem užalil vas ali vaših čustev. Seveda tudi vas, tako kot vse druge, lepo vabimo, da nas obiščete, a vseeno želim, da razumete, kaj mislim s tem.

Bodite blagoslov drugim, in če to doslej še niste bili, začnite danes, zdaj! Vi najboljše veste, kaj je šlo v vašem življenju narobe in kaj še vedno ni prav. Če je tvoja mati še živa, prijatelj, pojdi k njej in jo prosi odpuščanja za vso bolečino, ki si ji jo povzročil, in za vse srčne rane, ki si ji jih zadal. Če imaš živega očeta, potem pojdi k njemu in uredi svoj odnos z njim! Žena, stori enako s svojim možem! In ti, mož, s svojo ženo! S tem nikakor ne želim reči, da svojega moža ali ženo spremeniš v tistega, ki mu izpoveš vse svoje grehe. Žena je žena in ti, mož, moraš biti z njo eno meso, živeti kot duša z dušo. Kar se tiče spovedi svojih grehov, bodite pri tem modri in preudarni. Nekateri možje naredijo resno napako, ko začnejo ženi priznavati vse svoje grehe. Hkrati (*kot nam je pokazala praksa*)

žene včasih ne zmorejo prenesti takšnega udarca in skoraj ponorijo od spoznanja, da je njihov mož sposoben storiti kaj takega.

Nekaj podobnega se je nekoč zgodilo tukaj v mestu Durban. Človek se je obrnil k Bogu. Imel je tako globoko zavest svoje grešnosti, ki je naravna posledica delovanja resničnega Svetega Duha, da je takoj šel k svoji ženi in ji odprl svoje srce v iskreni spovedi. »Prosim, odpusti mi, žena!« ji je rekel »Grešil sem s to žensko in s to žensko ... !« Njegova žena tega od svojega moža ni pričakovala in je bila popolnoma zlomljena. Vendar je s tem spoznala lastne grehe in pomislila, da če ji mož razkrije svoje grehe, potem mora tudi ona storiti enako. »Dragi mož!« mu je rekla »Tudi jaz ti želim priznati svojo nezvestobo. Enkrat, ko si me zelo prizadel in ponižal, sem grešila s tvojim bližnjim prijateljem ... « In ko mu je vse to povedala, se je tako razjezil, da ji je rekel: »Ne! Tega ti nikoli ne bom odpustil!!« In tako je prišel do nas, ne da bi vedel, kako naprej. Ko sem ga poslušal, sem mu rekel: »Samo pomisli! Od nje pričakuješ, da ti odpusti nekaj nezvestob, sam pa ji ne moreš odpustiti ene same nezvestobe!«

Za njim je prišla tudi njegova žena, ki je iskala nasvet in pomoč. Rekel sem ji, da tega ne bi smela povedati možu. »Kako to?!« ni mogla razumeti. »Saj mi je vse povedal! Mislim, da če je on to storil, moram biti tudi jaz iskrena in odkrita do njega. Zato sem mu povedala o svojem pregrešku!« »Ne, tega ne bi smela storiti,« sem ponovil, »morala bi iti k duhovnemu očetu ali kateremu drugemu Božjemu služabniku, ki je sposoben prisluhniti tvoji spovedi in skupaj s tabo to v molitvi prinesiti pred Gospodove noge.«

Ob tem primeru bi vas rad posvaril, prijatelji, pred istimi neumnimi napakami. Takšne »izpovedi« pogosto naredijo več škode kot koristi. Če bi bil mož te žene dovolj duhovno močan, da bi to prenesel, bi mu lahko odprla srce. A kot vidite, ni bil dovolj močan. Enako lahko rečemo tudi za ženo. Tudi tega, kar ji je povedal mož,

ni mogla prenesti. Zagotovo so časi, ko ima žena ali mož duhovno moč od Gospoda, da lahko nosita bremena drug drugega. Vendar v tem primeru nista bila sposobna za to.

Gospod natanko ve, koliko lahko ta ali oni prenese, zato ni naključje, da je nekoč rekel svojim učencem: »Imam vam povedati še mnogo stvari, toda zdaj jih ne morete nositi.« (Jn 16,12) Zato Bog na naša duhovna ramena ne naloži več, kot lahko prenesemo. Poskusite si zapomniti ta primer in bodite razumni. Bodite svojim ženam dobri možje po Božji besedi, a vse mora biti na svojem mestu.

Takrat sem rekel tisti ženi: »Svojega moža moraš spoštovati, ker je prišel k tebi in ti iskreno povedal o svojih grehih. Do konca življenja ga moraš ceniti, ker človeku tak korak ni lahek. Tega se ne da narediti lahkotno.« Res je da v Evropi na takšne stvari gledajo drugače, saj ni redkost, da moški in ženske nenehno menjajo svoje partnerje; mož pošlje svojo ženo k drugim moškim, žena pa dovoli svojemu možu, da gre k tujim ženskam. Menijo, da je preveč dolgočasno imeti za partnerja stalno isto osebo, in so prepričani, da morajo svoje življenje narediti bolj zanimivo in pestro. Kaj naj rečem? Ni treba posebej poudarjati, da se danes v svetu dogajajo neverjetne in strašne stvari! Ne vem, ali je bilo kaj podobnega v zgodovini človeštva! Morda le v časih Sodome in Gomore!

Da zaključim misel o tovrstni spovedi, želim dodati, da v primeru, ko mož ve za greh prešuštva, ki se je zgodil v življenju njegove žene, potem mu ona ne le lahko, ampak mu mora povedati, da ji je Gospod pokazal, kakšen gnusen greh je to, in da naj naredi red. Če pa mož ne ve za greh svoje žene, potem je bolje, da mu o tem ne pove, ampak ga odpre v osebni spovedi osebi, ki jo je Bog določil za takšno služenje. Vendar pa seveda obstajajo stvari, ki jih moraš ti, žena, osebno urediti s svojim možem. Sama veste, kaj je bilo narobe v vašem življenju in v vašem odnosu do moža. In ti, mož, bi moral storiti enako. Veš tudi, da tvoj odnos do žene in otrok

ni bil v skladu s Svetim pismom. Vsak mora svoje življenje očistiti vsega greha in nepravčnosti in potem biti zvest tam, kjer je.

Zdaj pa se vrnimo k temi, ki smo jo prekinili. Gospod želi delati svoje delo v vsakem in skozi vsakega, ne glede na osebo. Za to vam ni treba biti pridigar. Morda je vaš duhovni položaj podoben stanju tistega malega dečka iz evangelijske zgodbe in tiste nepomembne malenkosti, ki jih imate, lahko Bog uporabi tako, da postanejo iskra, ki bo v vaši okolici ali celo v celotni državi zanetila ogenj prebujenja! Predstavljajte si, kako bo videti, če boste nekega dne stopili pred Gospoda in vam bo rekel: »Ti, mož, in ti, žena! Ti, dekle, in ti, mladenič! S tistim malim, kar si imel, s tvojima »dvema ribama in petimi ječmenovimi hlebi«, bi lahko podaril svetu prebujenje in v njem prižgal duhovni ogenj, a ti si to obdržal zase! Toda ti si bil nezvest v malem, ker nisi hotel dati drugim tistega, kar si imel in kar ti je bilo dano!«

Dragi prijatelji! Ne molite za velike stvari, ampak molite za Božjo milost, da bi bili zvesti v tem, kar že imate. Potem vam bo Gospod dal več, ne da bi ga za to prosili. Nikoli ne pozabite, da se veliko začne z malim! Samo tako bomo deležni blagoslova! Verjemita, brat in sestra, da tega ne bosta prejela, če bosta samo neprestano molila in prosila: »Gospod, blagoslovi me! Razodeni mi svojo milost! Stori z mano, kar si sklenil, in podari mi duhovno prebujenje!« Pusti, prijatelj, ker so to le besede! Bodite zvesti temu, kar vam je dal nebeški Oče in kar že imate, pa naj se vam zdi to še tako majhno in nepomembno! Prav to majhno bo postalo vaš blagoslov! Temnopolti kristjani plemena Zulu pravijo: »Blagoslov ni v tem, da stojiš pred množico ljudi in jim pridigaš o resnici, ampak v tem, da pokažeš zvestobo v delu, ki ti ga je zaupal Bog, naj bo to majhno ali veliko.«

Danes se spomnim, kako je bilo, ko sem iz Južne Afrike prvič prišel v Evropo. To je bilo leta 1974. V letih 1869–1880 so naši predniki zapustili Evropo in odšli v Afriko, 100 let kasneje pa smo

Evropo ponovno obiskali mi. Na prvem srečanju sem imel samo dve osebi in tema dvema sem pridigal. Pri naslednjem bogoslužju so se jima pridružili še trije – dva odrasla in en otrok. Ko sem teh pet ljudi videl pred seboj, sem si rekel: »Oh, to je že veliko!« Kako se je takrat veselilo moje srce, da Gospod že deluje! Na tisoče sem jih pustil v Afriki in prišel v Evropo, da bi oznanjal evangelijsko dvema in petim! Sodeč po človeški perspektivi, ali ni to neumno?! Toda takrat sem vzel v roke molitve teh nekaj duš ter se ozrl v nebo in se zahvalil Bogu zanje! To nas je Gospod učil v Južni Afriki in to uči tudi mene ves čas – biti hvaležen za najmanjše stvari. S tem postanemo priče čudeža, ki ga Gospod blagoslavlja in pomnoži in tako majhne stvari spremeni v velike.

Tega nismo izkusili samo v duhovnih, ampak tudi v materialnih zadevah, pa tudi pri prehrani. Nekega dne je na naš misijon prišlo tri tisoč ljudi, a hrane je bilo zelo malo, le nekaj loncev. Takrat so se temnopolte ženske postavile okoli teh loncev s hrano in molile zahvalo, rekoč: »Oh, Gospod! Zahvaljujemo se Ti za to hrano, ki si nam jo dal. Zahvaljujemo se Ti, da lahko zajemamo iz teh kotlov. Prosimo Te, nebeški Oče, blagoslovi to, kar imamo tukaj!« Po tem so začele zajemati iz kotlov in razdeljevati ljudem. Ob tem se je zdelo, kot da hrane ni manj. Tako je bilo nahranjenih vseh tri tisoč in kar je ostalo, je bilo dovolj še za naslednji dan.

Glej, Bogu so se zahvalili za to, kar so imeli. In mi nameravamo tudi v prihodnje vedno hoditi po tej Božji poti. Ta pot, prijatelji, je najbolj veličastna! To je pot moči in se začne pri Jezusovih nogah. Na tej poti je treba izkazovati zvestobo ne le v najmanjšem, ampak tudi v najbolj nepomembnem.

Pogosto v času prebujenja Gospod dela čudeže, ki jih današnji svet še ne pozna. Veliko je stvari, o katerih sploh ne govorimo. Včasih nam ljudje rečejo: »S takšnim čudežem lahko pretresete in osvojite cel svet! Povejte to vsem!«

Vendar temnopolti kristjani razmišljajo drugače. Rekli so: »Ne, tega ne bomo storili, ker to ni naš cilj. Zdaj, ko je vse opravljeno, se bomo umaknili in ostali v molitvi. Vrnili se bomo nazaj h Gospodu, da se mu zahvalimo za to, kar je storil, ker mora biti Gospod Jezus za nas pomembnejši od čudeža, ki se je zgodil, ali zmage nad svetom. On je za nas najpomembnejši. On je edino in vse, zato je tesna komunikacija z Njim vrednejša od vsega na svetu. Vrednejša celo od oznanjevanja evangelija. Za apostola Pavla sta bila Gospod Jezus in komunikacija z Njim pomembnejša od njegovega služenja oznanjevanja. Ko je bil zvezan v ječi ni bil žalosten, temveč je prepeval in hvalil Gospoda, tako da se je zemlja tresla in so se železna vrata ječe odprla. Jezusova prisotnost je bila zanj dragocenejša od vsega drugega. Tako želimo ravnati tudi mi. Takrat bomo lahko šli od zmage do zmage, in takrat bo Gospod Jezus poveličan v nas, Njegovo ime bo posvečeno in Njegova volja se bo zgodila tukaj, med nami na zemlji, tako kakor v nebesih!«

XV. poglavje

Kraj, kjer pomagajo ljudem

Dragi prijatelji! Ko govorim o prebujenju, to počnem z gorečo molitvijo in iskreno prošnjo h Gospodu, da ne bi samo govoril o Njem, vi pa ne bi samo poslušali, ampak da bi se v vaših življenjih in srcih začele tako potrebne duhovne spremembe. Prebujenje ni nekaj, kar bi lahko, tako kot sodobno evangelizacijo, organizirali ljudje. Tako kot odrešenje in posvečenje vedno daje Bog, tako duhovno prebujenje daje samo Bog. Če je pri evangelizaciji lahko v ospredju človek, potem je pri prebujenju glavni Gospod sam, ljudje pa so v ozadju. Pri prebujenju, ki prihaja od Svetega Duha, ne gre za prebujenje kot tako, ampak za prebujenje okoli Jezusa kot osebe, zato se vse dela Zanj in zaradi Njega.

O prebujenju lahko govorimo samo takrat, ko so ljudje, ki jih je Gospod vzel v svojo last, napolnjeni z Božjim Duhom in močjo od zgoraj ter imajo goreče srce v službi svojemu Bogu. Duhovno prebujenje se kaže predvsem v tem, da človek zapusti svoj greh in živi življenje, ki je v skladu s Svetim pismom in je zato Gospodu všečno. Vse ostalo je le gledališče in nima velikega pomena.

Ne bom se ponavljal in se vračal k dogodkom, ki so se zgodili pri nas v Južni Afriki pred začetkom prebujenja. Še enkrat želim omeniti eno stvar – da se je začelo v starem hlevu, ki je bil poln gnoja. Da sem ta skedenj spremenil v hišo za molitve in srečanja, sem moral iti v zapor in vzeti nekaj zapornikov, ki so mi pomagali od tam odstraniti vso tisto nesnago. Gospod je tej pripravi dal velik duhovni pomen, ki ga takrat nisem takoj razumel. Če želimo doživeti prebujenje, moramo najprej odstraniti gnoj iz lastnega življenja in iz svojega nečistega srca. Navsezadnje Gospod ne more živeti v svinjaku. V tej hlevski stavbi je bilo še veliko kač, miši in

drugih zoprnih živali ter mrčesa, tako da smo se morali kar precej potruditi, da smo odstranili in zavrgli vso tisto gnusobo. Potem smo morali temeljito očistiti tla ter umiti in pobeliti stene.

Vse to lahko postane prispodoba tistega, kar mora biti pred prebujenjem, in če nismo pripravljeni na takšno delo v našem duhovnem domu, potem lahko dočakamo sive lase, prebujenja pa ne bomo videli. Vse življenje lahko posvetite molitvi za prebujenje, pa vseeno umrete, ne da bi ga okusili, ali pa bo prišlo, vendar ne k nam, ampak k drugim in preko drugih.

Resnično prebujenje je torej delo vstalega Gospoda Jezusa Kristusa po Njegovem **pravem** Svetem Duhu. Oglejmo si to točko zdaj od blizu.

Ti in jaz živiva v času, ko se veliko govori o tretji osebi živega Boga – Svetem Duhu. Ne vem, ali je bilo kdaj v zgodovini Cerkve obdobje, ko se je toliko govorilo o Svetem Duhu. Dandanes se ljudje povsod in v vse večji meri zanimajo za Svetega Duha in sprašujejo o njem. Pa vendar kljub temu morda še nikoli ni bilo časa, ko bi ljudje tako malo razumeli, kaj je Sveti Duh in o čem pravzaprav govorimo. To je žalostno stanje, čeprav se teoretično to ne bi smelo zgoditi. Lahko se le čudimo, zakaj pri razumevanju Svetega Duha tako pogosto hodimo v temi, čeprav imamo v rokah Sveto pismo, ki je za nas vir svetlobe na poti sledenja Gospodu.

Težko je razumeti, zakaj je v krščanstvu toliko nesporazumov in nevednosti glede delovanja Svetega Duha, če imamo pred seboj besede samega Gospoda Jezusa, ki pravi: »In ko On pride, bo grajal svet o grehu in o pravičnosti in o sodbi.« (Jn 16,8) Na podlagi tega in vodeni po tej Besedi lahko preizkušamo duhove; in če govorimo o prebujenju, lahko hitro in precej enostavno prepoznamo, od kod prihaja – od zgoraj ali od spodaj, od Boga ali od Satana. Navsezadnje lahko prebujenje pride tudi iz pekla.

Gospod je nekoč po preroku Joelu rekel, da bo izlil svojega Duha na vse meso; in če se On odloči izliti svojega Svetega Duha, potem mu hudič tega ne more preprečiti. Vendar Satan ne ostane miren in tudi sam začne delovati. Najprej se postavi v opozicijo in se bori proti Božjemu delu, pri čemer ga poskuša uničiti. Če mu ne uspe, takoj spremeni taktiko in začne hoditi vzporedno in se prilagaja resnici. Prav v takih primerih pride v podobi angela svetlobe. Zato imamo vsi razloge, da pričakujemo mnoge pojave, ki so neresnični, zavajajoči in ponarejeni.

Če je na delu resnični Božji Duh, je prvi znak, po katerem ga je mogoče prepoznati, ta, **da ljudem odpira oči za njihove grehe, jim razodeva Božjo svetost in pravičnost ter jih spominja na prihajajočo sodbo.** Saj ne govorimo o povrnitvi vida mesenim očem slepih in o izvajanju drugih čudežev, ki jim ljudje pripisujemo posebno velik pomen. Ne, to ni primarna in glavna stvar za Gospoda, ker je tega sposoben tudi Satan. Ne piše zaman, da bo tudi Antikrist, ko bo prišel, delal čudeže in znamenja ter s tem mnoge preslepil in zapeljal.

Božja beseda nam tudi pravi, da bo prišel dan, ko bodo mnogi rekli: »Mnogi mi bodo na tisti dan rekli: ›Gospod, Gospod, ali nismo v tvojem imenu prerokovali in v tvojem imenu izganjali hudičev in v tvojem imenu storili mnogo mogočnih del?«, vendar bodo v odgovor slišali: ›Nikoli vas nisem poznal. Odidite od mene, vi, ki počnete krivičnost.« (Mt 7,22–23) Iz teh besed lahko razumete, da Bog gleda na znamenja in čudeže z drugačnimi očmi kot mi ljudje. Tisti, ki grešijo in ravnajo nezakonito, bodo podedovali večno uničenje, tudi če so bili nekoč na zemlji preroki, zdravilci in čudodelniki! V tem je Božja beseda brezkompromisna!

Ti in jaz zdaj živiva v svetu, ki hrepeni po čudežih in stremlji k njim! Vem, da če je Vsemogočni Bog v naši sredi, potem preprosto ni mogoče živeti brez čudežev! Toda krščansko življenje samo po sebi je pravi čudež! Vendar, če Bog resnično deluje, potem deluje v

popolnem redu. Pri tem je vedno, brez izjeme, na prvem mestu duhovno in šele nato duševno ali telesno.

Ko pride Jezus, najprej odpre duhovne oči, in takrat se zgodi največje čudo – človek duhovno ozdravi. S tem se začne izpolnjevanje besed Svetega pisma, ki nam pravi, da »smo ozdravljeni po Njegovih ranah«. Ozdravljeni smo bili od naših grehov, od tiste duhovne gobavosti, ki je nevarnejša in strašnejša od najhujšega telesnega trpljenja, ker vodi dušo v večno pogubo.

Dragi prijatelji, ko govorim o prebujenju, mislim na stanje, ko ima Gospod popolno in nerazdeljeno oblast nad človekom, ko On obvladuje celotno njegovo bitje. Takrat govorimo o življenju, napolnjenem z Duhom. S tem ne mislim, da ima človek dar, ki potrjuje, da je napolnjen s Svetim Duhom. Kdor je resnično napolnjen z Božjim Duhom, je sam odsev Kristusovega bitja in Njegovega življenja. Če k temu pristopimo na ta način, potem same besede, izgovorjene v neznanem jeziku, še ne bodo znak, da je ta oseba napolnjena s Svetim Duhom. Če nas Sveti Duh resnično napolnjuje, potem ne vpliva samo na jezik, ampak tudi na naše misli, naše oči, naše srce in vse naše bitje. Obenem naše telo resnično postane Božji tempelj, kot o tem govori Sveto pismo, naše življenje pa postane življenje, v katerem se zrcali Kristus. Če Sveti Duh resnično živi v nas, je Njegovo prisotnost mogoče videti, čutiti in občutiti.

Morda se sprašujete, kako je to videti v praksi in kako se to prepozna v praksi? Da bi našli odgovor na to vprašanje, se ponovno obrnemo k Svetemu pismu, ki nas uči, da dobro in slabo prepoznamo po sadovih. Posledično, tako kot drevo prepoznamo po njegovih sadovih, tako naše krščanstvo in nas kot kristjane ne prepoznamo po darovih Svetega Duha, temveč po Njegovih sadovih. Postavlja se torej novo vprašanje – kaj so sadovi Svetega Duha?

Prvi sad, o katerem beremo v Pismu Galačanom, je ljubezen. Veste, kaj pomeni prava ljubezen, ki nam je dana od zgoraj? Ljubezen, ki se ne povzdiguje, ni ponosna, se ne razburja, ne zavida

in ne pomni zla (glej Gal 5,22) Preberite 13. poglavje Prvega pisma Korinčanom in povedalo vam bo, kaj je prava ljubezen, ki se kaže predvsem v tem, da ne išče svojega, ampak tisto, kar je koristno za drugega. Ne obrekuje, ne želi bližnjemu zla, je potrpežljiva, vse verjame, vse upa, vse odpušča, vse prenaša, ne utruja se in nikoli ne mine. Vse drugo ima konec, ljubezen pa je neskončna. Tudi če bo vse zemeljsko minilo in izginilo, bo ljubezen ostala. Povej, prijatelj, ali imaš takšno ljubezen?

Drugi sad Svetega Duha je radost. Kot vidite, je radost tudi tisti sad, po katerem nas, kristjane, pogosto prepoznajo. Ali imate v sebi radost, prijatelji? Božja beseda nam pravi: »Vedno se veselite.« Ali je tako tudi pri nas? Ali smo se sposobni veseliti, ko nam je zelo težko, ali v takih trenutkih pozabimo na ta sad Svetega Duha?

Poleg teh dveh Božja beseda navaja še druge sadove: mir, usmiljenje, dobroto, potrpežljivost, vero, krotkost in vzdržnost, ki pomeni čistost in nedolžnost. Vse te sadove Svetega Duha lahko vidimo samo tam in samo med tistimi, kjer resnično prebiva in kraljuje Bog. Če pa teh sadov v našem življenju ni, kako lahko trdimo, da imamo Svetega Duha?!

Moram reči, da je z začetkom prebujenja beseda ›kristjan‹ dobila zame povsem nov pomen, Sveto pismo pa je postalo povsem drugačna knjiga. V času prebujenja Sveto pismo postane za kristjane najdragocenejši in nenadomestljiv vodnik v veri. Dan in noč se ukvarjajo z branjem. Nobeni časopisi, revije, knjige, brošure in še manj pornografija ne privlačijo kristjana tako kot Sveto pismo. Lahko rečemo, da je prevzet in prežet z Božjo besedo, ki je zanj slajša od medu. Zato ni presenetljivo, da tisti, ki je sam Beseda – Jezus Kristus, postane za takšnega človeka prva in največja ljubezen. Pri tem nič drugega in nihče drug – niti oče, niti mati, niti žena, niti otroci – niso zanj tako dragoceni, dragi in ljubljene kot Jezus Kristus!

V Pismu Filipljanom apostol Pavel o sebi govori takole: »Kajti zame je živeti Kristus ... « (Flp 1,21) Vidite, ne piše, da je Kristus nekaj, kar obstaja le za nedeljo, ali da se Nanj spomnimo, ko se zbudimo iz spanja ali gremo spat! (*kot se žal pogosto dogaja pri nas*) Kristus za apostola Pavla tudi ni bil nekdo, ki je bil v njegovi glavi in razumu! Ne! Zanj je bil Kristus središče, smisel in bistvo njegovega življenja. Vse ostalo je bilo postransko in drugotno, brez večjega pomena.

Prav to smo doživeli tudi v Južni Afriki, **pred dvajsetimi leti**,¹⁰ in od takrat ta živahni tok, ki se je izlil z nebes in pritegnil na stotine in tisoče novih duš, postaja vse močnejši, širši in globlji. Kristus popolnoma zapolnjuje življenje mladih in starih, moških, žensk in otrok. Pri tem se izpolnjuje tisto, kar je napisano: »In kakor je Mojzes povzdignil kačo v divjini, točno tako mora biti povzdignjen Sin človekov ... in jaz, če bom povzdignjen z zemlje, bom k sebi pritegnil vse ljudi.« (Jn 3,14; 12,32)

Veste, prijatelji, ko Jezus za kristjane resnično postane cilj in smisel njihovega življenja, je to tako velika privlačna sila, da ljudje prihajajo in prihajajo od vsepovsod, ne glede na vse. Z začetkom prebujenja se naš problem s prostorom za srečanja ni nehal. Vedno nam primanjkuje prostorov, da bi sprejeli vse, ki želijo obiskati kraj duhovnega prebujenja, ker njihovo število nenehno narašča. Včasih smo celo prisiljeni prositi: »Prosimo, ne prihajajte zdaj. Morda boste imeli takšno priložnost pozneje!« Takšna prošnja je pogojena s tem, da preprosto ne vemo, kaj storiti z vsemi temi tisoči prihajajočih, ali, bolje rečeno, ne vemo, kako jih namestiti. Če začnemo graditi nove bivalne prostore v upanju, da bo takrat dovolj prostora, se ob koncu gradnje izkaže, da je tudi tega premalo.

Enaka težava velja za prostor za srečanja. Dvorana z 800 sedeži, ki jo imamo zdaj, nam je spet postala premajhna. Ko k nam

10 To število je navedel Erlo Stegen med pridigo leta 1986, prebujenje pa se je začelo leta 1966. – Opomba avtorice.

pride na tisoče ljudi, postavimo ogromen šotor, ki lahko sprejme približno 3.000 ljudi. Pred nekaj leti smo pričakovali, da bomo zgradili dvorano za 5.000 ljudi, a smo po kratkem času ugotovili, da bo ta premajhna. Nato smo začeli načrtovati novo za 7.000 ljudi, a vendar se je izkazalo, da to ni dovolj. Trenutno poteka gradnja ogromne dvorane, ki bo lahko sprejela več kot 10.000 ljudi.

Tudi prenočišč nimamo dovolj. Imamo le tisoč postelj, zelo pogosto pa v enem dnevu pride tudi po dva ali tri tisoč obiskovalcev. Za namestitev preostalih moramo postaviti velike šotore. Zgodilo se je, da so ljudje spali v šotorih, ki niso zdržali pritiska dežja in so bili povsem premočeni. Ob tem so morali ljudje dobesedno stati v vodi, saj je bilo zaradi močnega neurja, ki je trajalo vso noč, vse okoli njih poplavljeno. Vendar pa kljub temu ljudje niso bili osramočeni, ogorčeni ali razočarani. Vse to pa je le še dodatna težava poleg dejstva, da morajo, ko gredo na naše bogoslužje, do nas potovati na odprtih prikolicah ogromnih tovornjakov, kjer vso pot stojijo, stisnjeni skupaj. Njihovo potovanje pogosto traja od pet do dvajset ur pod žgočim afriškim soncem.

Si predstavljate, kaj to pomeni, če dvesto, tristo, včasih celo štiristo ljudi stoji na enem tovornjaku v neopisljivi gneči in zatohlosti?! Vendar pa se ob tem, ko izstopajo iz takih tovornjakov ali ponovno vstopajo vanje, ne pritožujejo niti ne godrnjajo. Njihovo edino vprašanje je: »Kdaj bo naslednje srečanje? Kdaj bomo lahko spet prišli k vam?«

Nekateri hodijo peš od tako daleč, da jim otečejo noge. Drugi več dni potujejo z vlakom, da pridejo k nam. Iz nekaterih držav in celin ljudje prihajajo z letali, ki letijo deset do šestnajst ur in več. Prebujenje je namreč že zdavnaj preseglo pleme Zulu in je zajelo ne le druga temnopolta plemena in narode, ki naseljujejo Južno Afriko in naše sosednje afriške države, ampak tudi ljudi, ki živijo v drugih delih sveta.

Obiskujejo nas skupine in posamezni gostje iz Švice, Zahodne Nemčije, Francije, Avstrije, Nizozemske, Anglije, Avstralije,

Severne in Južne Amerike. Prihajajo tudi ljudje iz odmaknjenih, težko prehodnih džungel in prebivalci puščav – Bušmani, ki ne vedo, kaj pomeni živeti v hiši, ker vse življenje preživijo pod milim nebom. Prav tako ne vedo, kaj je delo. Nekoč je taka skupina Bušmanov šest tednov živela pri nas v KwaSizabantu. Do nas so morali prepotovati vsaj 1.200 kilometrov in njihova edina želja je bila izvedeti več in slišati o Jezusu. Tako ljudje prihajajo od vsepovsod, ker čutijo veliko lakoto in žejo po živem evangeliju in resničnem življenju v Kristusu.

Česa vse ne počne in česa vse ne ponuja ta svet ljudem za užitek in zadovoljstvo! Nekateri potujejo po vsem svetu. Drugi hočejo videti Jezusa v naravi in gredo v gozd ali se povzpnejo visoko v gore. Takim iskalcem bi rad rekel: »Če res želite srečati Jezusa, potem pojdite v živo, pravo cerkev! Tam boste priča delovanju Božje moči! Poglejte prave kristjane in v njih boste videli slavo velikega in živega Boga!«

Obiskujejo nas predstavniki najrazličnejših ras in narodnosti. Če seštejemo število narodov in ljudstev, prisotnih na našem običajnem srečanju, jih je običajno dvanajst do štirinajst. Si lahko to predstavljate?! Štirinajst narodov, zbranih skupaj, združenih z Jezusovo ljubeznijo! Med bogoslužjem se pridige običajno prevajajo v štiri različne jezike. Pri nas v KwaSizabantu imamo vsak dan povprečno dve srečanja, včasih pa tudi tri ali štiri.

Toda ljudje prihajajo in prihajajo, njihova edina želja pa je tista po resničnem srečanju z Gospodom. Navsezadnje bi morala biti Cerkev luč in sol za ves svet. Pred kratkim sta nas obiskala dva škofa in predstavnik Metodistične cerkve Južne Afrike ter tudi ugledne verske osebnosti iz Mozambika, Rodezije, Namibije, Bocvane in Kraljevine Esvatini.¹¹ Vodilni možje, politični voditelji in drugi državniki prihajajo k nam na misijonsko postajo in rečejo: »Hočemo Jezusa! Želimo skleniti mir z Bogom! Želimo biti posode za Njegovo

11 Do leta 2018 Kraljevina Svazi.

slavo, posode, primerne za Njegovo uporabo! Želimo živeti sveto življenje, skozi katero bi bilo povečano Njegovo sveto ime!«

To se dogaja v vseh naših cerkvah. Misijonska postaja KwaSizabantu je le središče prebujenja. Poleg nje imamo še približno 140 podružnic. Razpršene po vsej Južnoafriški republiki predstavljajo cerkve in skupnosti, s katerimi smo tesno povezani in za katere duhovno nenehno skrbimo. Poleg tega je tudi veliko drugih cerkva, ki nas pogosto vabijo k sebi, kajti ogenj prebujenja se širi po vsej deželi, po šolah, inštitutih, univerzah in drugih izobraževalnih ustanovah daleč naokoli ter dosega vladarje dežele.

Od leta 1978 izvajamo redna skupinska potovanja v Evropo. Uslužbenci misijona že vrsto let opravljajo različne vrste duhovnih bogoslužij v Zahodni Nemčiji, Franciji, Belgiji, na Nizozemskem in v Švici. Sem spadajo: bogoslužja v različnih cerkvah in skupnostih v mestih teh držav, letni, ponavljajoči se evangelizacijski tedni, posebna bogoslužja za otroke med poletnimi počitnicami. Naša skupina je že trikrat obiskala v Evropo.

Poleg nenehno rastočih in vse močnejših povezav z nekaterimi skupnostmi in cerkvami v teh državah, smo v zadnjih letih začeli prejemati vabila iz Anglije, Amerike, Avstralije in celo iz Izraela. Tako je na primer konec leta 1988 skupina šestih naših sodelavcev obiskala Avstralijo. Tam so jih pogosto prosili, naj pripravijo štiri srečanja na dan. Njihov obisk na tej oddaljeni celini je prinesel veliko veselja in obilo duhovnega blagoslova, po katerem smo prejeli veliko novih povabil za naslednje leto. Vsepovsod, kamor koli gremo, lahko vidimo veliko žejo po Božji besedi, zato smo zelo veseli, da lahko te žejne duše vodimo k živemu izviru.

Seveda pa smo pripravljene izkoristiti vsako priložnost, da poneseemo luč evangelija, kamor koli nas pošlje Gospod in kamor koli se nam odprejo vrata; vendar za nas še vedno ostaja najpomembnejše mesto tukaj, kjer smo, kajti prebujenje, ki nam ga je Gospod dal tukaj v Južni Afriki, se širi v vse večjem obsegu.

Ljudje prihajajo v stiski in iščejo pomoč. Ime naše misije »KwaSizabantu« dobesedno pomeni »Kraj, kjer se ljudem pomaga.« Simbol misije je razvejano drevo, ki daje gosto senco.¹² To simbolično sliko nam je Gospod pokazal na začetku prebujenja. V Južni Afriki, kjer morajo ljudje pogosto prenašati žgočo vročino, senca drevesa služi kot odlično zavetje in kraj za počitek. KwaSizabantu je duhovno podobna drevesu, v senci katerega se utrujeni popotniki lahko spočijejo in, ko si naberejo nove moči, nadaljujejo svojo pot. Navsezadnje je evangelij Jezusa Kristusa rešitev za vse težave. Človeka osvobaja muk in vročine duševnega pekla, v srce pa mu prinaša mir in spokojnost. Vsega tega se ne da opisati z besedami. Vsakemu izmed vas lahko rečemo le: »Pridite in se prepričajte!«

Ko ljudje pridejo k nam, jih popeljemo v krščanske družine in jih povabimo, da z lastnimi očmi spoznajo odnose med otroki in starši ter možmi in ženami. Obiskovalci lahko sami vidijo, kakšno je videti družinsko življenje, kakšni so odnosi med kristjani in kako to duhovno ozračje, ki vlada v misiji, vpliva na duše tistih, ki pridejo tja. Resnično je čudovito videti, kako evangelij zmagovito prežema življenja ljudi.

Obiskovalci se počutijo, kot da so eno z nami. Nikoli se ne sprašujemo, ali je ta oseba luteran ali katoličan, baptist, binkoštnik ali metodist; ne vprašamo ali je hindujec, musliman ali budist. Preprosto pridigamo o tem, da naj ljudje uredijo svoje življenje ter svoje odnose z Bogom in z bližnjimi. Samo to nas zanima.

Imamo dobre odnose z različnimi drugimi cerkvami. Seveda je bilo na začetku prebujenja vse videti drugače. Ljudje so bili zelo skeptični in šele sedem let pozneje nam je vrata odprla prva cerkev, še tri leta zatem pa so to storile številne druge cerkve. Vendar je bilo takrat to celo dobro, saj če bi k nam naenkrat prišlo preveč ljudi, bi to preseгло naše moči.

12 Glejte naslovnico te knjige. – Opomba avtorice.

Med enim od naših misijskih potovanj po Evropi me je nekdo vprašal, kaj je smisel našega služenja in kaj točno želimo tukaj na Zahodu? V odgovor na to bi rad najprej povedal, da potujemo v vse države. Navsezadnje je Gospod rekel: »Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsakemu ustvarjenemu bitju.« (Mr 16,15)

Drugič – naša molitev in naše prizadevanje sta, da bi naše služenje postalo spodbuda za vse krščanstvo in da bi po Njem tudi drugi ljudje prejeli blagoslov in novo moč za svoje poslanstvo.

Tretjič – naš moto so besede: »Vsak naj se vrne, od koder je prišel.« Ta pristop vsem ni všeč. Nekateri nas presenečeni ali celo ogorčeni sprašujejo, zakaj to počnemo, saj mnogi prihajajo iz različnih sekt in gibanj, ki se očitno oddaljujejo od resnice; zato se sprašujejo, kakšen smisel ima, da se vračajo tja? Na to odgovarjamo, da ljudem ne moremo predpisovati, kaj naj naredijo. Nikoli ne delamo tistega, kar delajo nekateri drugi, ko ljudem, ki pridejo k njim, rečejo, naj zapustijo svoje skupnosti, cerkve in srečanja, da bi se pridružili njim. Menimo, da je najpomembnejše, da je kristjan luč za druge tam, kjer je. Nisem poklican, da bi ljudem narekoval, kaj naj naredijo. Vsakdo naj se ravna samo po Gospodu. Kar se tiče nas osebno, ne odobravamo vernikov, ki prehajajo iz ene cerkve v drugo in iz ene skupnosti v drugo, kot metulji, ki letajo s cveta na cvet.

Verjamemo, da mora imeti vsak človek svoje poslanstvo in da je vsak poklican od Gospoda za neko delo, v katerem mora biti zvest. Seveda, če mi kdo reče, da mu je sam Bog naročil, naj ravna tako, kot ravna, potem o tem ne morem reči ničesar, ker nisem Bog. Vendar takega človeka opazujemo in vidimo, kakšen sad prinaša, da bi ugotovili, ali ga je res Bog vodil na to pot ali pa je bila to njegova lastna odločitev. Večkrat smo videli, kako je prebujenje, ki se je začelo v srcu nekega kristjana, ki je bil pri nas, obrodilo dobre sadove v cerkvi, kjer je deloval.

Pogosto nas obišejejo pridigarji s skupinami članov svojih cerkva. Zgodilo se je tudi, da nas je v enem tednu obiskalo več kot šestdeset

pastorjev, čeprav v tem času ni bilo nobene posebne konference ali srečanja zanje. To je bil povsem običajen teden v misiji.

Pridigarji, starešine in drugi cerkveni voditelji iz vseh koncev Južne Afrike so prihajali k nam in s seboj pripeljali svoje skupnosti. Z nami so želeli preživeti soboto in nedeljo ali celo cel teden. Takšnih obiskov smo vedno veseli, saj je veliko bolje, če človek na lastne oči vidi, kaj Gospod dela z življenji ljudi, ki resnično živijo Zanj. Vendar pa je največja radost za nas to, da se po vrnitvi takih skupnosti domov v njih začnejo dogajati velike spremembe.

Pri tem izginejo problemi med temnopoltimi in belci, Nemci in Angleži se združijo, sovraštvo preneha in pride do zблиževanja med ljudmi različnih temnopoltih plemen. Tako križ Jezusa Kristusa prinaša mir in enotnost. Rušijo se zidovi apartheida med ljudmi različnih narodnosti, ras in barv kože. Še pomembneje pa je, da se preneha apartheid med cerkvami, ki je še hujši od nacionalne in rasne sovražnosti.

V naši misiji imamo približno sto sodelavcev. Od začetka prebujenja do danes ljudje prihajajo dan in noč; na stotine in tisoče, ne glede na uro. Zato moramo biti vedno pripravljene na svoje služenje. Nekateri sodelavci so zaposleni podnevi, drugi pa ponoči.

Vsi štirje moji bratje so prav tako dejavni delavci na Gospodovem polju. Njihovo lastno delo in osebno udejstvovanje sta dobila drugoten pomen, medtem ko je evangelij dobil osrednji pomen, ne le za njih same, ampak tudi za njihove otroke. Štirje otroci mojega najstarejšega brata Friedela so sodelavci na misijonski postaji. Moj drugi najstarejši brat Haino vsak drugi teden obiskuje okoliške vasi in ima vsak dan dva ali tri srečanja, kljub temu da je kmet. Ko je opazoval svojih sedem otrok, kako odraščajo, se je veselil in rekel: »Oh, kako bo lepo, ko bodo otroci odrasli in mi pomagali na kmetiji! Potem bom lahko vsak dan oznanjal evangelij in ljudem pripovedoval o Gospodu Jezusu!« Ko je njegov prvi otrok odrasel, je prišel k očetu z besedami: »Oče,

Gospod me kliče, da služim na misijanskem polju.« Potem je odrasel drugi in rekel: »Oče, Gospod me je poklical, da delam na KwaSizabantu.« Ko je tretji končal šolo, se je prav tako obrnil k očetu: »Očka, Gospod me kliče, da delam za Njegovo kraljestvo.«

Nazadnje je prišel k meni njihov oče in mi v šali dejal: »Erlo! Ti si ›kriv‹, da moji otroci odhajajo na misijonsko polje!« Upal sem, da bodo ostali na kmetiji, da bi imel jaz čas za oznanjevanje evangelija! »Ne, dragi brat!« sem mu odgovoril v istem tonu – »ti si sam ›kriv‹ zaradi svojega ›slabega‹ zgleda! Otroci so ti podobni, zato te posnemajo!«

Tako je to videti ... in to je čudovito! Če pa isto počnejo še vnuki, je to le posledica dobrega sejanja v njihova srca. Takrat nihče ni premlad ali prestar. Vsakdo postane resnična Jezusova priča in za Jezusa pridobiva vedno več duš. In tega ne počnejo zgolj pridigarji. Imamo veliko kmetov, lastnikov in direktorjev podjetij, tajnikov, zdravnikov, učiteljev in drugih delavcev ter uslužbencev, ki včasih privedejo h Kristusu več ljudi kakor številni pridigarji in pastori. Majhni otroci, deklice in dečki postanejo orodje v Božjih rokah, skozi katerega On slavi svoje veliko in sveto ime.

Želim povedati še nekaj o drugi strani našega življenja. Pred dvajsetimi leti, približno tri leta po začetku prebujenja, smo se iz Mapumula preselili v kraj, kjer je zdaj naša misijonska postaja. Takrat se je takoj postavilo vprašanje glede namestitve telesno bolnih ljudi, ki so sami prišli k nam ali pa so jih pripeljali drugi. Zato je bila prva hiša, ki smo jo takrat zgradili v KwaSizabantu, prav bolnišnica. Ta bolnišnica se od drugih bolnišnic razlikuje po tem, da v njej ni zdravnikov ali drugega zdravstvenega osebja. Za preprosto oskrbo bolnikov skrbi več kristjanov, ki živijo v naši misiji, z zdravljenjem duše in telesa pa se ukvarja sam Gospod, naš nebeški zdravnik in ozdravitelj. Nismo proti zdravniški oskrbi in hvala Bogu za zdravnike, ki jim daje modrost in znanje, da pomagajo ljudem s slabostmi in boleznimi njihovega telesa. V moji hiši živi zdravnik s

svojo družino, vendar poklicno dela v običajni bolnišnici v bližnjem kraju. Bolnišnica, ki pripada naši misiji, ima nekoliko drugačen namen. Bolni ljudje, tako kot vsi drugi, ki prihajajo k nam, potrebujejo predvsem duhovno ozdravljenje. Poslušajo Božjo besedo, ki govori njihovim srcem in jih spodbuja, naj se očistijo grehov ter uredijo svoje življenje in odnose z Bogom ter ljudmi. Po tem se Gospod dotakne teles tistih, ki jih želi ozdraviti. Pri nekaterih se to zgodi nenadoma in popolnoma, pri drugih pa poteka kot proces, ki vodi do izboljšanja ali popolne ozdravitve. Pri tem Gospodu ne moremo narekovati, kako naj ravna. Saj On ravna tako, kot sam želi.

Imamo tudi svojo zasebno šolo, v kateri je približno štiristo učencev. To so otroci misijonskih uslužbencev in drugih kristjanov. Vsi učitelji v tej šoli so iskreni, goreči kristjani. Tudi v tem delu vseskozi vidimo veliko Gospodovo milost. Izobraževanje ne vključuje le splošnega šolskega programa, temveč tudi poglobljeno duhovno vzgojo otrok. Našo šolo občasno in med izpiti obiskujejo predstavniki najvišjih izobraževalnih organov naše republike, ki delo učiteljev in učencev ocenjujejo z najvišjimi ocenami.

Naša misijonska postaja ima tudi obsežno pomožno gospodarstvo. Pridelujemo koruzo, krompir, različno zelenjavo in nekaj sadja. Imamo lastno živino, ki nam daje meso in mleko za potrebe misije. Vzrejamo tudi kokoši za jajca in meso. Misija ima majhno trgovino, kjer je mogoče kupiti naše pridelke, nujne življenjske potrebščine in druge drobnarije. Njene storitve uporablja temnopolto prebivalstvo bližnjih naselij in vsi, ki to želijo. Na voljo so tudi manjša pletilna delavnica, pralnica in velika opremljena kuhinja s pripadajočo hladilnico. Imamo garažo za avtomobile in avtobuse, ki pripadajo misiji. Vse to potrebujemo, da lahko čim bolje poskrbimo ne le zase, ampak tudi za ljudi, ki prihajajo k nam od vsepovsod. Navsezadnje nas apostol Pavel v svojih pismih uči: »Ne dajemo nobene spotike v nobeni stvari, da služba ne bi bila ošteta.« (2 Kor 6,3) Zato tukaj v misiji delamo z lastnimi rokami, da bi imeli

kaj dati tistim v stiski. Ne želimo biti drugim v breme in nikoli nikogar ne prosimo za finančno pomoč. Če kaj potrebujemo, se preprosto, kakor otroci, s svojo potrebo obrnemo k nebeškemu Očetu in jo položimo k Njegovim nogam, On pa čudežno reši vse naše težave. To nas je učil na začetku prebujenja in tako želimo vedno ravnati.

Dragi prijatelji! Vsega vam ne morem niti povedati niti opisati. Če vam Gospod da priložnost, pridite k nam, da boste na lastne oči videli vse, kar Gospod dela. Tedaj se boste lahko sami prepričali o resničnosti besed preroka Izaije, ki pravi, da se bo puščava spremenila v vrt; tja, kjer so živeli šakali in lisice, pa bo prišla Božja slava. Tam kjer je bilo prazno in suho, se bodo odprli vodni izviri.

Evangelij Gospoda Jezusa je resnično največja sila na tem svetu. Ni zaman Jezus, ko je poslal svoje učence, rekel: »Meni je dana vsa oblast, v nebesih in na zemlji. Pojdite torej in učite vse narode.« Ničesar na svetu ni takega, kot je evangelij Jezusa Kristusa, če le Jezus res postane naše življenje. Zelo pogosto me sprašujejo, ali verjamem, da se tudi v Evropi lahko začne duhovno prebujenje. V odgovor na podobno vprašanje sem nekega moškega v Zahodni Nemčiji vprašal:

»Povejte mi, prosim, ali v vašem Svetem pismu morda ni Božjih obljub?«

»Da, seveda so.«

»Zakaj me potem sprašujete, ali se lahko tudi v Evropi zgodi prebujenje? Saj, kot razumem, molite za to? Če Gospod ne sliši vaših molitev, potem je morda v vašem življenju nekaj narobe.«

Ko smo že pri tem, se spomnim nekega Božjega moža, ki je živel v Ameriki. To je Charles Finney, ki je bil po po klicu odvetnik in se je posmehoval Bogu, saj ni želel imeti nič skupnega z evangelijem. Tako se je zgodilo, da se je nekega dne znašel v molitveni hiši, kjer je skupnost molila za prebujenje in še za

marsikaj drugega. Naslednji teden je bilo spet isto molitveno srečanje in ta ateist je spet prišel tja. Na tem srečanju se je ponovilo isto – ljudje so še naprej molili za prebujenje. Po tretjem takšnem služenju je pastor te skupnosti Charlesa Finneyja vprašal, ali bi želel, da molijo zanj?

»Ne!« je Finney ostro in odločno zavrnil ta predlog. »Tega ne želim!«

»Oh!« so takrat vsi pomislili. »Samo najbolj zagrizen brezbožnik lahko tako drzno zavrne takšno ponudbo! Pomislite, ne želi, da bi zanj vsaj molili!«

A potem so od njega slišali še nekaj: »Ne želim, da zame molite prav vi! Trikrat sem bil prisoten na vaših molitvenih srečanjih in vsakič ste molili za prebujenje, ki ga še vedno ni! Kakšno korist bom imel od tega, če boste molili zame?!«

Čez nekaj časa se je ta neverni odvetnik spreobrnil h Gospodu in v desetih letih se je prek njega pokesalo in začelo verovati dvesto tisoč ljudi! To je bil mož, ki je jemal Božjo besedo dobesedno takšno, kot je bila, in se ji je približal z največjo resnostjo. Ni se strinjal, da bi krščanstvo spremenili v gledališko predstavo ali pobožno igro. Besedo je izpolnjeval tako, kot je bila zapisana. Ta človek je začel tako, da je najprej očistil svoje življenje in ga spravil v red, nato pa mu je Gospod podelil izkušnjo globokega spreobrnjenja. Kasneje je hodil po vsej državi in pozival ljudi, naj se spravijo z Gospodom in iz svojega življenja odstranijo vse, kar stoji med Njim in njimi.

Dragi prijatelji! Pomislite, kako bo, če se bomo nekega dne morali pojaviti pred velikim Bogom, ki bo rekel: »Glejte, moji otroci! To in ono sem hotel storiti prek vas, a zaradi nečistosti in grehov v vašem življenju moj Sveti Duh ni mogel delovati!« Sveto pismo pravi: »In ne žalostite Božjega Svetega Duha ... ne ugašajte Duha.« Torej obstaja

taka nevarnost! In če si želimo prebujenje, če želimo, da Sveti Duh deluje skozi nas, potem mora biti naše življenje najprej očiščeno!

Kako je pri vas? Kdaj ste nazadnje očistili svoje življenje? Predstavljajte si, kako bi bilo videti vaše stanovanje in vaša hiša, če je ne bi nenehno pomivali, čistili in pometali?! Kako pa je videti vaš duhovni dom? Tisti, ki bi moral biti Božji tempelj?! Nekateri potrebujejo veliko let, preden ga očistijo! Tu so zamere, sumničenja, nepopustljivost, zloba, sovraštvo, zavist, prepiri, sovražnost in še mnogo drugega! In vse to je v našem srcu – tam, kjer bi moral biti prostor samo za Gospoda! Kdaj bomo torej končno razumeli, da z vso to gnusobo žalostimo Božjega Duha in ga ugašamo! Navsezadnje niso grehi mojega brata, ne grehi mojega bližnjega, ne grehi sveta in nevernikov, temveč moji lastni grehi, ki žalostijo in izrivajo Svetega Duha ter mu ne dajo priložnosti za delovanje!

Tudi sam sem se moral nekega dne prepričati o tem! Tudi sam sem nekoč molil za prebujenje! Toda kako bi mi lahko Gospod odgovoril na to molitev, če je bilo takrat v mojem življenju toliko satanskih stvari, ki so žalostile Božjega Svetega Duha! Šele ko sem to spoznal in se pokesal, ko sem očistil svoje življenje, je Gospod odprl nebesa in se spustil k nam, kar je pomenilo začetek duhovnega prebujenja! Ameriški evangelist Dwight Moody, je nekoč rekel: »Za Gospoda ni preveč trdih ali nedostopnih tal, če je tvoje lastno življenje urejeno.«

Po tej izkušnji globoko verjamem, da če je Gospod lahko podaril prebujenje nam v Južni Afriki, lahko stori enako kjerkoli na svetu! Če je Bog to naredil v ljudstvu, ki je bilo pogreznjeno v čarovništvo in spiritualizem, v ljudstvu brezčutnega in krutega srca, ki je častilo tuje bogove, potem ne dvomim, da je sposoben to storiti tudi pri vas! Prvi dan po izlitju Svetega Duha sem dejal: »Zdaj verjamem, da se v vsaki državi lahko začne veliko duhovno prebujenje! Za Božjega Duha ni nič nemogoče! Zanj ne obstajajo ne zidovi ne meje!«

Dragi prijatelji! Pri tem bom končal. Ne vem, ali se bova kdaj srečala ali ne. Samo eno je jasno – da se bomo nekega dne srečali pred Gospodovim prestolom in kdo ve, morda bo ta dan za nas dan sodbe. Takrat se bo razkrilo, kako je potekalo naše življenje. Takrat bo postalo jasno, kako je potekala naša mladost, kako so živeli samski in poročeni, kako so pred Bogom hodile vdove, mladi in stari. Takrat se bodo odprle knjige! Takrat bomo morda brali tudi o vas, dragi prijatelj! Na ta dan bo Gospod pred nebom in zemljo razkril vaše življenje! Vas bo takrat sram ali pa bo ta dan za vas postal dan velike radosti?!

V Lukovem evangeliju Jezus pravi: »Kajti nič ni prikrito, kar ne bo razkrilo, niti skrito, kar se ne bo izvedelo. Zatorej karkoli ste govorili v temi, bo slišano na svetlobi; in to, kar ste govorili v sobicah na uho, bo razglašeno na strehah.« (Lk 12,2–3) Naj nam Gospod podeli svojo milost, da bomo, ko se bomo nekoč srečali z Njim iz oči v oči, videli Njegovo roko, iztegnjeno k nam, in slišali Njegove neizrekljive besede: »Dobro opravljeno, ti dobri in zvesti služabnik. Zvest si bil nad malo stvarmi, naredil te bom za vladarja nad mnogimi stvarmi; vstopi v radost svojega gospodarja.« (Mt 25,21)

Molimo.

Gospod Jezus! Ti imaš vse niti večnega življenja! H komu naj gremo, če se obrnemo proč od Tebe?! Daj, da bi si po Tvojem velikem usmiljenju vsak od nas to vzel k srcu in k temu pristopil z vso resnostjo! Pomagaj vsakomur urediti svoj odnos s Teboj, Gospod! Deluj po svojem Svetem Duhu, da osvetliš naše misli in dejanja! Razkrij vse skrito! Preizkusi in preveri nas! Pokaži nam, kaj v našem življenju še ni v redu! Izkaži milost, da se to, kar ni primerno in čisto, odstrani iz naših src in da Tvoja dragocena kri vse opere. Naj Tvoj Sveti Duh v tem času in na tem mestu deluje onkraj našega razumevanja! Naj kri Jezusa Kristusa ponovno zmaga nad zemljo in Ti, Gospod, ponovno postani zmagovalec! Amen.

Ostale knjige

Trilogija o prebujenju v Južni Afriki

›Prebujenje se začne pri meni ...‹ Ljudmila Plett

Ta knjiga, ki je prvič izšla decembra 1989, je osebna pripoved evangelista in misijonarja iz Južne Afrike Erla Stegena, prek katerega je leta 1966 prišlo do duhovnega prebujenja med krutim in bojevitim plemenom Zulu, ki je bilo takrat največje in najbolj civilizirano pleme med črnsko populacijo te države. Osnova knjige je 28 magnetofonskih posnetkov pridig tega duhovnika, posnetih med bogoslužji, ki so potekala med letoma 1970 in 1987 na misijonski postaji KwaSizabantu v Južni Afriki in med njegovimi misijonskimi potovanji po različnih mestih Nemčije. Eden od razlogov, ki je pozneje spodbudil tisoče in milijone ljudi, da so ob branju te knjige ponovno premislili o svojem življenju pred Gospodom in jokali nad svojimi grehi, je bil ta, da je Ljudmila Plett pri pisanju uporabila samo tiste avdio posnetke (in jih prevedla v ruščino), ki so se dotaknili njenega lastnega srca in ga pretresli ter v njem povzročili globoke spremembe, kar je imelo za posledico njeno osebno duhovno prebujenje. Sčasoma je bilo to delo prevedeno v nizozemski, poljski, estonski in latvijski jezik. (288 strani)

›Čas je, da se sodba začne v Božji hiši‹ Ljudmila Plett

Ta knjiga, ki je izšla leta 1992, je neposredno nadaljevanje prvega dela trilogije – ›Prebujenje se začne pri meni‹ in je prav tako kot ta sestavljena na podlagi avdio kaset s pridigami, osebnimi pričevanji in zgodbami misijonarja iz Južne Afrike Erla Stegena. Ljudmila Plett je misijonsko postajo KwaSizabantu prvič obiskala dvajset let po začetku tega duhovnega prebujenja, torej leta 1986, zato ni mogla biti priča dogodkom, ki so opisani na straneh njenega

dela. Pri izbiri avdio posnetkov je poskušala v tej knjigi uporabiti tiste, ki so obravnavali ›boleča‹ vprašanja, duhovna iskanja in probleme bralcev prvega dela trilogije. (288 strani)

›Glas, ki kliče v divjini‹ Ljudmila Plett

Ta knjiga, izdana leta 1994, je nadaljevanje dveh prejšnjih – ›Prebujenje se začne pri meni‹ in ›Čas je, da se sodba začne v Božji hiši‹. V odgovor na številne prošnje bralcev je avtorica-urednica izbrala avdio kasete Erla Stegena tako, da so mnogi, ki v prvih dveh knjigah niso našli odgovora na duhovna vprašanja, ki jih zanimajo, dobili odgovor v tem zaključnem delu trilogije o prebujenju. Takšna pereča vprašanja so bila na primer teme, kot so: resnično kesanje, znamenja poslednjih časov in razlaga knjige ›Razodetje‹. (288 strani)

›Pot iskanja‹ Ljudmila Plett

Zanimiva in neobičajna avtobiografska pripoved Ljudmile Plett, napisana devet let po izidu trilogije o prebujenju, spodbuja bralca, da ponovno premisli o svoji življenjski poti in se skupaj z avtorico poda na ozko pot sledenja Gospodu z vsem srcem, »kakor je zapisano v Pismu« (Jn 7,38) S tem delom avtorica prekine svoj dolgotrajen molk in odpre presenetljivo obzorje vere in poslušnosti nebeškemu Očetu, deli dragocene duhovne zaklade in bralcu prinaša svoje osebne izkušnje iskanja Boga in Njegove volje. Na tej poti so neizogibni vzponi in padci, zmage in porazi, neuspehi in uspehi, ki na koncu prinesejo neprimerljivo bogastvo spoznavanja Gospoda in služenja Njemu v skladu z Njegovim načrtom in nameni. (320 strani)

›**By Way of Searching**‹ **Ljudmila Plett**, Angleški prevod knjige Ljudmile Plett ›Pot iskanja‹

Ljudmila Plett (rojena Pimenova), ki je širokemu krogu rusko govorečih bralcev znana po svojih sedmih uspešnicah, se je rodila 30. marca 1949 in je odraščala v krščanski družini. Po diplomu na medicinski univerzi v Vladivostoku leta 1972 je deset let delala kot zdravnica internistka v različnih mestih nekdanje Sovjetske zveze. Leta 1983 je Ljudmila skupaj z možem Heinrichom Plettom zapustila Estonijo in se preselila v Nemčijo, kjer jo je Gospod na čudovit način poklical, da postane pisateljica in svetovalka. Leta 1989 je postala ustanoviteljica in direktorica mednarodne nedominacijske krščanske misije ›Vode življenja‹ (Wasser des Lebens, e.V.) in je pomagala na tisoče ljudem, ki so iskali pomoč pri svojih duhovnih, zakonskih in vsakdanjih težavah. Njena avtobiografija ›By Way of Searching‹ je prva knjiga, ki je bila prevedena v angleški jezik. (320 strani)

Serija ›DUŠNA OSKRBA‹

Prva knjiga – ›Duhovne bolezni‹ Ljudmila Plett

Avtorica se opira na Božjo besedo in bogate izkušnje dušnega pastirstva ter osvetljuje bolezni notranjega človeka, ki se v današnjem času vedno bolj jasno kažejo, razkriva njihov izvor, bistvo in skrito nevarnost, hkrati pa ponuja načine ›zdravljenja‹ in osvoboditve. Z enostavno in razumljivo klasifikacijo omogoča, da se ta knjiga uporablja kot nekakšen priročnik, ki olajša razumevanje sveta človeških slabosti, grehov in napak, od katerih žal nihče od nas ni prost. Zelo dragoceno je, da knjiga obravnava duhovne bolezni, ki niso značilne le za verne ljudi, ampak tudi za mnoge krščanske cerkve in celotne veroizpovedi. Posebno pozornost si zasluži poglavje, ki osvetljuje okultne metode zdravljenja, ki jih Bog prepoveduje. (320 strani)

Druga knjiga – ›Ko duša joka‹ Ljudmila Plett

Naslov te knjige bo našel znan odmev v mnogih srcih. Knjiga nadaljuje obravnavo pomembnih in perečih vprašanj krščanskega življenja. Avtorica se poglobljeno ukvarja z izvorom in naravo duševnih muk človeka ter pojasnjuje njihove vzroke v luči Svetega pisma in številnih življenjskih primerov, hkrati pa daje praktične dušno-pastirske nasvete, kako izstopiti iz različnih situacij, ki nas silijo, da trpimo in se mučimo. V knjigi so obravnavana vprašanja, kot so: ›Kaj storiti, če se zdi, da plavaš proti toku? Kako premagati tlačilno sivino vsakdanjega življenja? Zakaj Bog dopušča toliko trpljenja v našem življenju? Kje je vendarle resnica in kako najti pravo cerkev?‹ in mnoga druga. Posebno poglavje je namenjeno tako imenovanim ›bolečim vprašanjem‹. Knjiga je napisana v preprostem in dostopnem jeziku, zato je lahko berljiva in razumljiva. (336 strani)

Tretja knjiga – ›Hoja v luči‹ Ljudmila Plett

Ta knjiga je osrednja in najpomembnejša v celotni seriji ›Dušna oskrba‹. Razkriva globino pojma ›hoja v Božji luči‹, pojasnjuje, kaj to pomeni in kako se lahko uresniči v sedanjem stoletju, v naših zadnjih nemirnih časih. Obravnava najbolj pereča vprašanja krščanskega življenja, kot so: telesni in duhovni kristjan, skušnjave in preizkušnje, pomembnost posvetitve, metode in načela dušno-pastirskega služenja, pastir duš in njegova odgovornost pred Gospodom, posebnosti dušno-pastirstva z okultno obremenjenimi ljudmi, napake, ki se delajo pri dušnem pastirstvu, duhovna avtoriteta, hoja pred Bogom, cilj in smisel življenja ter priprava svoje duše na prehod v večnost. Poleg odlomkov iz Svetega pisma uporablja tudi številne primere iz svoje bogate duhovne, dušnopastirske in življenjske izkušnje, ki pomagajo razumeti predstavljene resnice. Knjiga je lahko odličen priročnik tako za cerkvene služabnike kot za vsakega kristjana, ki ima naravno željo, da duše pripelje k Kristusu. (320 strani)

Četrta knjiga ›Združeni z Bogom‹ Ljudmila Plett

Skoraj vsi, ki se poročajo, menijo, da so drug za drugega namenjeni od samega Boga. Vendar pa mine nekaj časa in v družini se pojavijo težave, ki izhajajo iz osnovnega nepoznavanja moške in ženske psihologije s strani zakoncev, pa tudi iz dejavnikov, ki se jim v skupnem življenju preprosto ni mogoče izogniti. O tem, da razlike med spoloma ne le ločujejo, ampak tudi združujejo, da je božanska harmonija src vendarle dosegljiva, o prevladi moža, ki se kaže na ozadju ljubezni, in modrosti žene, ki se zaveda prednosti poslušnosti, o skrivnostih zakonske postelje in težkih vprašanjih, povezanih z rojevanjem otrok in o možnostih zaščite, o načinih reševanja družinskih sporov v primerih ljubosumja in izdaje, o domačem despotizmu in usodi vernih žena nevernih mož, pa tudi o zakonski zvezi v jeseni življenja je opisano na straneh te knjige v preprosti in razumljivi obliki, ki jo lahko obvlada le človek, ki ni le zdravnik po poklicu, ampak tudi duhovni vodnik, ki ga je poklical Gospod, torej zdravnik za duše ljudi. (336 strani)

Peta knjiga ›Iskren pogovor‹ Ljudmila Plett

Ta knjiga, napisana v obliki pogovora z bralci, odpira pereča vprašanja, povezana s težavami sodobne krščanske mladine. Avtorica najprej opiše naš čas in svet, v katerem živimo, nato pa preide k obravnavi pomembnih tem, kot so: hudičeve pasti, skušnjave in grehi mladosti, pravilno vodenje duhovnega boja, druga stran tako imenovanega prijateljstva, moška samokontrola, dekliška čistost, zaljubljenost in ljubezen, iskanje svoje boljše polovice ter svetost predporočnih odnosov. Te pogovore zaključuje z nagovorom tistim, ki so ostali brez življenjskega sopotnika. Namen knjige je opozoriti in tako zaščititi fante in dekleta pred napakami, ki jih je težko, pogosto pa tudi nemogoče popraviti. (336 strani)

Šesta knjiga ›Tisti, ki so videti pobožni‹ Ljudmila Plett

V deseti in zadnji knjigi ›Tisti, ki so videti pobožni‹ (ki je postala zaključni, šesti del serije ›Dušna oskrba‹) so obravnavana najbolj aktualna vprašanja in problemi moderniziranega sodobnega krščanstva. O vsebini knjige lahko sodimo po naslovih poglavij:

1. Uspavano krščanstvo
2. ›Ocenjena‹ milost
3. Izguba strahu pred Gospodom
4. Tradicionalno krščanstvo, ki ubija duše
5. Duhovna praznina
6. Pomanjkanje jasne duhovne vizije
7. Nevarnost samozapiranja
8. Nevidni okovi
9. Moralni razpad kristjanov
10. Neizogibne posledice greha
11. Slepí voditelji slepih
12. Sodobna Laodikeja

(368 strani)

›Med Kristusom in Satanom‹ Kurt Koch

Knjiga Med Kristusom in Satanom pripoveduje o avtorjevem služenju med okultno obremenjenimi ljudmi in na številnih primerih prikazuje nevarnost takšnega stanja ter pot k osvoboditvi od okultne odvisnosti s pomočjo moči in krvi Jezusa Kristusa. Podane informacije so nujne za vsakega resnega kristjana, ki išče popolnejše in globlje občestvo z Bogom. (208 strani)